

கீரகணம்

37
Rs. 1123

'மாயாவி'

ஆசிரியர்

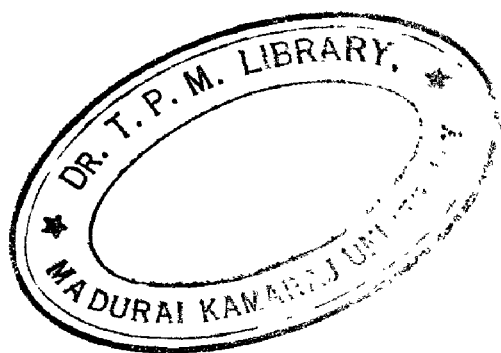
ஓர் எழுத்தாளரின் பெயரே 'மாயாவி' என்றால் அவருடைய கதைகளில் ஏதாவது மாயம் இருக்கத்தானே வேண்டும். படிப்பவர் நெஞ்சை உலுக்கி மெய்மறக்கச் செய்யும் விந்தையை இவருடைய கதைகளில் காணலாம். நீண்ட கதைகளை எழுதுவதில் புகழ்பெற்றவர் 'மாயாவி'. சம்பவங்களும் குணசித்திரங்களும் கதைகளுக்கு அணிகலன்களாக இருக்கின்றன. இவருடைய கதைகளில் மின்னலின் வேகத்தையும் மனத்தின் நுட்பமான சலனத்தையும் காணலாம். எந்தக் கதையை எடுத்தாலும் படித்து, முடித்துவிட்டுத்தான் மறுகாரியம் பார்க்க முடியும். 'மாயாவி'யின் எழுத்திலே மயங்காதவர்களே கிடையாது.

இவருடைய சிறு கதைகளும் நெடுங்கதைகளும் நாவல்களும் புத்தகங்களாக வந்திருக்கின்றன. இவர் எழுதிய 'அன்பின் ஒலி' கலைமகளில் தொடர்கதையாக வந்து, தமிழ் அன்பர்களின் பாராட்டைப் பெற்றது.

கிரகணம்

கிரகணம்

மாயாவி

கலைமகள் காரியாலயம்

சென்னை-4.

ஐதல் பதிப்பு, டிசம்பர்—1957.

உரிமை பதிவு:

விலை ரூ. 1-8-0.

முன்னுரை

உலகிலுள்ள எந்த வஸ்துவும், எந்த ஜீவராசியும் ஏதோ ஓர் சக்தியால்தான் இயக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்த ரீதியில் மனிதரை இயக்குவது அவர்களுடைய மனநிலையைப் பொறுத்தது என்பதை யார்தான் அறிய மாட்டார்கள்.

ஆனால் மனசு ஓர் மர்மமான வஸ்து. அதை நாம் எப்படிக்க கண்ணால் காண முடியாதோ, அவ்வாறே அதன் போக்கையும், அதற்குரிய நம் மாலேயே கண்டுபிடிக்க முடியாது. அதாவது நம்மை இயக்கும் சக்திக்கு எதிர்நீச்சப் போட, நமக்கு வலிமை கிடையாது. அதன் போக்கிலேதான் நாம் போவோம். போகும்போது, மனசு நம்மைச் செலுத்தும் வழிதான் நல்லது, உயர்ந்தது என்ற உணர்வே நமக்கு ஏற்படும். இதனால்தான் உலகில், தனக்குத் தானே அழிவைத் தேடிக்கொள்ளும் பல விசித்திர சம்பவங்கள் நிகழ்கின்றன.

மனிதரின் மனசு அவர்கள் செயலுக்கு மாத்திரம் காரணமல்ல. அவர்களிடம் ஏற்படும் உணர்ச்சிகளுக்கும் அதுவே பிறப்பிடம் ஆகும். ஆம், சக்திக்கும் செயலுக்கும் இடையே பாலம் அமைத்துக் கொடுப்பது உணர்ச்சி தானே! அந்த உணர்ச்சிகளில் சில, உடனே தோன்றி உடனே மறைந்துவிடக் கூடியவை. சில நிரந்தரமாகத் தங்கியிருக்கக் கூடியவை. நிரந்தரமாகத் தங்கியிருக்கும் உணர்ச்சிகளில் அன்பு உணர்ச்சி முக்கியமானது. அன்பு எளிதில் அழிந்துவிடுவதில்லை. அதிலும் இளம் பிராயத்தில் வேரூன்றிவிட்ட அன்பு, என்றுமே அழிவதில்லை. அன்பு காரணமாக மனிதர் எதையும் செய்கிறார்கள்; எந்தத் தியாகத்தையும் புரிகிறார்கள்; சுயநலம் என்பது அன்பு உணர்ச்சியின் முன் சுட்டெரிக்கப்பட்டு விடுகிறது.

அன்பு உணர்ச்சியை மனத்தத்துவ ரீதியில் படர விட்டுப் பின்னப்பட்ட கதைதான் இந்தக் 'கிரகணம்'. இதில் வரும் பிரதான பெண் பாத்திரமான பிரபா, அன்பு உணர்ச்சியால் அலைக்கழிக்கப்படுகிறாள். குழந்

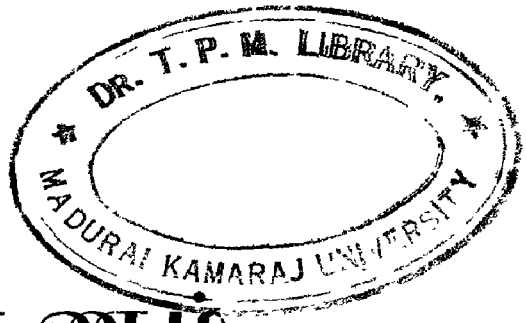
தைப் பிராயத்திலிருந்து அவளுக்குச் சகோதரனிடம் ஏற்பட்டிருந்த பாசமானது, தனது வாழ்க்கைக்கே குழி பறித்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு அவளைத் துணிவடையச் செய்துவிடுகிறது. அது மாத்திரமா? தன் வாழ்வு; சகோதரனால்தான் பாழாயிற்று என்பதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவும் விரும்பாமல், அவனுக்கும் வெளியுலகுக்கும் அதை மறைத்தும் விடுகிறாள் அவள். அன்பின் தெம்புதான் என்னே!

இக்கதையில் வரும் மனத்தத்துவ நிபுணர் நரேஷ் குமார் டே, ஒரு கற்பனைப் பாத்திரம். ஆகவே, என்னைப் போலவோ என் சகோதர எழுத்தாளர் ஸ்ரீ விஜயராகவனைப்போலவோ, நிஜப் பாத்திரம் என்று யாரும் மயங்கிவிட வேண்டாம். உண்மையைச் சொல்லப் போனால், பம்பாயில் மனத்தத்துவ வைத்தியர் யாரேனும் இருக்கிறார்களா இல்லையா என்பதே எனக்குத் தெரியாது.

இந்தக் குறு நாவலை மிகக் குறுகிய காலத்துக்குள் எழுதி முடிக்கும் ஊக்கத்தையும் வல்லமையையும் எனக்கு ஊட்டியவர் கலைமகள் ஆசிரியர் ஸ்ரீ கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள். அவர்களுக்கும், இக்கதையில் தம்மை ஓர் பாத்திரமாக அமைக்க எனக்கு அநுமதி வழங்கிய நண்பர் ஸ்ரீ எஸ். விஜயராகவன் அவர்களுக்கும், முதலில் கலைமகள் மாத இதழிலும், பின்னர் புத்தகமாகவும் சிறப்பான முறையில் வெளியிட்டு, என்னைத் தக்கவாறு கௌரவித்த கலைமகள் நிர்வாகி ஸ்ரீ என். ராமரத்னம் அவர்களுக்கும், மற்றும் வாசக அன்பர்களுக்கும் வந்தனம்.

ஸயான், பம்பாய்-22 }
டிசம்பர் 4, 1956. }

‘மாயாவி’

கிரகணம்

விடு அல்லோல கல்லோலப் பட்டது!

வெள்ளையடிப்பதற்காக ஒழித்துப் போட்டதுபோல, வீட்டுச் சாமான்கள் அனைத்தும் தங்கள் இருப்பிடங்களிலிருந்து பெயர்ந்து, தாறுமாறாகத் தரையில் கிடந்தன!

வேதம், அடுக்களையைக் குடைந்துகொண்டிருந்தாள். அங்கே தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் வைக்கும் அலமாரிகள் இரண்டு இருந்தன. அவற்றின் தட்டுகளில் வரிசையாகக் காகிதத்தைப் பரப்பி, அதன்மேல் சாமான்களை அடுக்கியிருந்தாள். அந்தப் பழைய காகிதங்களை யெல்லாம் எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்தாள். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு மளிகைக் கடையிலிருந்து சாமான்கள் வந்திருந்தன. டப்பாக்களிலும் ஜாடிகளிலும் நிறைந்தது போக மீந்திருந்த சாமான்களைப் பழைய காகிதங்களில் சிறு சிறு பொட்டலங்களாகக் கட்டிப் போட்டிருந்தாள். இப்பொழுது அந்தப் பொட்டலக் காகிதங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பிரித்துப் படித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

நான் ஒரு பக்கம் பெட்டியைத் திறந்து, என் கடந்த கால, நிகழ் காலக் கதைகளின் கையெழுத்துப் பிரதிகளையும், பாதி எழுதிய பிறகு சோம்பல் அல்லது வேறு வேலை குறுக்கிட்டதால், 'பின்னால் முடிக்கலாம்' என்று 'பைல்' செய்து வைத்திருந்த அரைகுறைக் கதைகளின் கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் பரிசோதித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

என் மூத்த மருமான் விசு, நான் 'எழுதிக் கிழித்த' -அதாவது, எழுதிச் சரியாக வராமல், என் வேலைக்குப் பயனற்றுப்போன - காகிதங்களின் மூட்டையை அவிழ்த்துத் துழாவிக்கொண்டிருந்தான். இந்தக் காகிதங்கள் நாள் தோறும்

குறைந்தது இருபது முப்பதாவது சேரும். செட்டுக்காரியான வேதம், அவற்றைக் கசக்கி அல்லது கிழித்துப் போட்டுவிட என்னை அநுமதிப்பதில்லை. அந்தக் காகிதங்களை மாதத்துக்கு ஒரு தடவை, பேப்பர்க்காரனுக்குப் போடுவதற்காகப் பொறுக்கி எடுத்துக் கட்டி வைத்திருப்பாள். அதைத்தான் விசு துழாவிக்கொண்டிருந்தான்.

என் குழந்தைகளோ தங்கள் பங்குக்கு - புதிதாக வரங்கிய புத்தகங்களுக்கு அட்டை போட்டிருந்த, ஒரு பக்கம் மாத்திரம் எழுதிய - என் பழைய கதைக் காகிதங்களைப் பிரித்தெடுத்துப் படித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

ஆம்; குஞ்சு குளுவான் முதல் வீட்டிலுள்ள அனைவரையும் அன்றைக் காலை நேரத்தில் இவ்வாறு 'தேடு படல'த்தில் இறக்கிவிட்டது, இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு எனக்கு வந்திருந்த ஓர் கடிதம். கல்கத்தாவில் வசிக்கும் எனக்குத் தெரிந்த மனிதர் ஒருவர், அந்தக் கடிதத்தை அனுப்பியிருந்தார்: பிரஸ்தாபக் கடிதம் இதுதான்:

"அன்பார்ந்த ஸ்ரீ 'மாயாவி' அவர்களுக்கு,

"நமஸ்காரம்.

"என்னை நீங்கள் மறந்திருக்க மாட்டீர்களென்று நினைக்கிறேன். இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு காணாமற்போன உங்கள் மகனைத் தேடிக்கொண்டு நீங்கள் கல்கத்தாவுக்கு வந்திருந்தபோது, உங்கள் ஒன்று விட்ட மைத்துனரின் பிள்ளை வேங்கடேசுவரன் என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தாரே, நினைவிருக்கிறதா? அந்தக் காமேசுவரன்தான் நான். வேங்கடேசுவரன் வேலை செய்துவரும் அதே ஷாலிமார் பெயின்ட்ஸ் கம்பெனியில் பிரதம இன்ஜினீயராக இருப்பவன். நிற்க.

"ஒரு சொந்த விஷயமாக இந்தக் கடிதத்தை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன். என்னைப்பற்றி வேங்கடேசுவரன் உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கலாம். வாழ்வில் பலவிதக் கசப்பான அநுபவங்களைப் பெற்றுச் சலித்துப் போன நான், எதிலுமே சுவையற்றவகை நாற்பது வயசுவரையில் பிரம்மசாரியாகவே இருந்து வந்தேன். பின்னர் ஏதோ ஒரு வேகத்தில் மேல்நாடு சென்று இன்ஜினீயரிங் கல்வி கற்று, இங்கு வந்து

இந்தக் கம்பெனியில் வேலையேற்றேன். எல்லா வகைகளிலும் உயர்ந்திருந்தும், குடும்ப வாழ்வை விரும்பாது, சந்நியாசி வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்த என்னைப் பலரும் கண்டித்துக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளச் செய்தார்கள். நீங்கள் கல்கத்தாவுக்கு வந்திருந்தீர்களே, அதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன்புதான் நான் ரோகினியைக் கைப்பிடித்தேன்.

“என் மனைவியை நானே புகழ்ந்து எழுதுவது நன்றாக இராது. இருந்தாலும் ஒரு விஷயத்தைக் கூறித்தான் ஆகவேண்டும். ரோகினி கலையுள்ளம் படைத்தவள். எதிலும் ஓர் அழகு, ஓர் அமைப்பை விரும்புகிறவள். என்னைவிடப் புதுமை மோகம் அவளை அதிகமாக அடிமைப்படுத்தி யுள்ளது. அவளுடைய இந்தச் சுபாவத்துக்கு நேர் எதிரானவன் நான். எனக்கு இந்தக் கலை-உலை என்கிற பித்தொன்றும் கிடையாது. தொட்டதை யெல்லாம் அழகுபடுத்திப் பார்ப்பது, ஒன்றில் இல்லாததை அதில் இருப்பதாகக் கற்பனை செய்துகொண்டு கூத்தடிப்பதுபோன்ற செயல்கள் பைத்தியக்காரத்தனம் என்பது என்கருத்து. இன்னும் தெளிவாகச் சொல்லப்போனால் நான் பழைமையில் ஊறியவன்; அதையே விரும்புகிறவன்.

“இப்படிக் கணவன் மனைவியராகிய எங்களின் குண வேறுபாட்டைக் கண்டு, எங்களிடையே தாம்பத்தியத் தகராறு ஏதோ ஏற்பட்டிருக்கிறது; அதற்கு மத்தியஸ்தம் வகிக்கத் தங்களை அணுகியிருக்கிறேன் என்று நீங்கள் கருதலாம். அப்படிக் கருதினால் அது முற்றும் தவறாகாது. ஏனென்றால், உங்களைக் கிட்டத்தட்ட மத்தியஸ்தரின் நிலையில்தான் இப்பொழுது அண்டியிருக்கிறேன். ஆனால், எங்களிடையே ஏற்பட்ட பிணக்கு எதையும் தீர்த்துவைக்க அல்ல; எங்கள் இருவரின் ஒருமித்த கோரிக்கை ஒன்றை நிறைவேற்றி வைக்கத்தான்.

“அந்தக் கோரிக்கை இதுவே: எனக்குப் பழைமையும் புதுமையும் கலந்த ஓர் மனோநிலை பெயர்வேண்டும். ஆம், எங்களுக்குப் பிறந்திருக்கும் தலைக்

குழந்தைக்குச் சூட்டத்தான். கணவனும் மனைவியுமாகிய நாங்கள் பல விஷயங்களில் மாறுபட்ட கருத்து உடையவர்களாயினும், எங்கள் பொதுச் சொத்தான குழந்தைக்கு இருவருக்கும் பிடித்தமான பெயரை இட வேண்டும் என்பதில் கருத்து வேற்றுமை இல்லை. இதுபற்றி நாங்கள் இரவு பகலாக எவ்வளவோ சிந்தித்தும் தக்க பெயர் எதுவும் அகப்படவில்லை. நேற்று, யதேச்சையாகக் குழந்தையைப் பார்த்துப் போக வேங்கடேசுவரனும் அவர் மனைவியும் வந்திருந்தனர். 'குழந்தைக்கு என்ன பெயரிட்டிருக்கிறீர்கள்?' என்று தங்கம்மாள் என் மனைவியைக் கேட்டாள். எங்கள் பிரச்சனையை விளக்கியபோது அவள்தான், 'யாராவது கதை எழுதுகிறவர்களைக் கேட்டால், புதுசு புதுசாகப் பேரைச் சொல்லுவார்கள். எங்கள் அத்திம்பேருக்கு எழுதிக் கேளுங்களேன்' என்று ஆலோசனை கூறினாள். எங்களுக்கும் அதுவே சரியென்று பட்டது. ஏனென்றால், உங்கள் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களின் பெயர்ப் பொருத்தத்தைப் பல தடவைகளில் நானும் என் மனைவியும் கண்டு அதிசயித்திருக்கிறோம்:

"ஆகவே, தயவுசெய்து சிரமத்தைப் பாராமல், அருமையான பெயராக, என் மனைவியும் நானும் ஆமோதிக்கத் தக்க பெயராக ஒரு பெண் பெயரை விரைவில் குறிப்பிடும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்: என் கோரிக்கை ஒருகால் உங்களுக்கு வேடிக்கையாகவும் விசித்திரமாகவும் படலாம். அது எப்படிப்பட்டாலும், இவ்விஷயத்தில் உங்கள் முடிவுக்கு 'அப்பீலே' கிடையாது என்று நானும் என் மனைவியும் தீர்மானித்துவிட்டோம். கூடிய சீக்கிரம் - முடிந்தால் மறு தபாலில் - அழகான பெயர் ஒன்றை அனுப்புங்கள். ஆம், எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் எங்கள் அருமைக் குழந்தையைப் 'பேரில்லாப் பூச்சி'யாக வைத்திருப்பது! உங்கள் அன்புள்ள நண்பன், ஆர். காமேசுவரன்."

நான் அமர்ந்திருந்த லோபாவுக்குப் பின்னால் வந்து நின்று கொண்டு, வேதமும் இந்தக் கடிதத்தைப் படித்தாள். எனக்கு

வரும் பலதரப்பட்ட கடிதங்களைத் தானும் படித்துத் 'தணிக்கை' செய்யாவிட்டால் அவளுக்குத் திருப்தி ஏற்படாது. பிரஸ் தாபக் கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் அவள் கலகலவென்று சிரித்து, "நல்ல வேடிக்கைதான் இது! பெயர் எழுதி அனுப்பப் போகிறீர்களா, என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"அனுப்பினால் போயிற்று" என்றேன்.

"ஆமாம்; உங்களுக்கு வேலை இல்லை! வயிற்றுப்பாட்டுக் கான கதைகளை எழுதி முடிக்கவே, ஆயிரந் தடவை முயன்று, ஒன்றை உருப்படியாக்குவதற்குள் திணறிப் போய்விடுகிறீர்கள்; இதற்கிடையில் இது ஒரு வெட்டி வேலையா?"

"இதற்கொன்றும் அப்படிப் பிரமாதமாகச் சிரமப்பட வேண்டியதில்லை, வேதம். வெறும் பெயர்தானே கேட்டிருக்கிறார்? அதிலும் எவ்வளவு அன்போடு, எத்தனை ஆசையோடு, ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள என்னைத் தேடித் தமது குழந்தைக்குப் பெயரைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தருமாறு கேட்டிருக்கிறார்? அவர் என்மீது வைத்திருக்கும் அந்த மதிப்பைக் காப்பாற்ற வேண்டாமா? உன் செட்டுத் தனத்தை இந்த அற்ப விஷயத்தில் கூடவா காட்ட வேண்டும்?"

வேதத்துக்கு என் பேச்சுப் பிடிக்கவில்லை. "அப்படியானால், பெயரை எழுதிக்கொண்டு நேரிலே போய்ப் 'பேரிடு கல்யாணத்'தையும், கூட இருந்து நடத்தி வைத்துவிட்டு வாருங்கள்" என்று முகத்தைத் தோள்பட்டையில் இடித்துக்கொண்டு அடுக்களைக்குப் போய்விட்டாள்.

ஆனால், வேதத்திடம் கூறியவாறு, காமேசுவரனுக்கும் அவர் மனைவிக்கும் பிடித்தமான பெயர் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுப்பது அத்தனை எளிதாக இல்லை. ஆண் பெண்களின் பெயர்கள் அடங்கிய பட்டியல் ஒன்று, என்னிடம் உண்டு. எனக்கு ரூபக மறதி அதிகம். எதையும் உடனே மறந்து போய் விடுவேன். ஆகவே, கதைகளை எழுதும்போது பாத்திரங்களுக்குப் பொருத்தமான பெயர்களை இட, சில சமயம் சாதாரணப் பெயர்கள்கூட நினைவுக்கு வராமல் திண்டாடுவேன். இந்தச் சங்கடத்திலிருந்து விடுபடத் தயாரித்து வைத்திருந்ததுதான் அந்தப் பெயர்ப் பட்டியல். அவ்வப்போது காதில் விழும் பெயர்களை, அவை எவ்வளவு சர்வ சாதாரணமாக வழங்குவனவாக இருந்தாலும், உடனே இந்த அகர வரிசைப் பட்டியலில் எழுதி வைத்துக்கொண்டுவிடுவேன்.

வேதம் கோபித்துக்கொண்டு சென்ற பிறகு இந்தப் பெயர்ப் பட்டியலை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, உட்கார்ந்தேன். ஆனால், அதில் இருந்த பெண்களின் பெயர்களில் எதுவும் காமேச்வரனுடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய ஏற்றதாக இல்லை. அவர் பழைமையும் புதுமையும் கலந்த பெயரை அல்லவா கேட்டிருந்தார்?

‘சரி, சிந்தித்துப் பார்ப்போம்’ என்று அப்போதைக்கு அவ்வேலையை ஒத்திப்போட்டுக் காரியாலயத்துக்குச் சென்றுவிட்டேன். அன்று பகலும் இரவும் பெயரைப்பற்றியேதான் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால், இரவு படுக்கையில் படுக்கும் வரையில் தக்க பெயர் எதுவும் என் கற்பனையில் உதிக்கவில்லை.

நள்ளிரவுக்குப் பிறகு, தூக்கம் கண்களைக் கட்டியபோது தான் நான் படுக்கச் செல்வேன். என்றாலும், படுத்ததுமே தூக்கம் வந்துவிடாது. சாதாரணமாக எழுத்து வேலையின் நடுவேதான் படுக்கப் போவேன். படுத்ததும், அன்று எழுதிய பகுதிகளையும், மேலே எழுத வேண்டிய பகுதிகளையும்பற்றிச் சிறிது அசை போட்டுவிட்டுப் பிறகுதான் கண்களை மூடுவேன். அன்றிரவு நான் எதையுமே எழுதவில்லை. இந்தப் பெயரைப் பற்றிய சிந்தனையிலேயேதான் பொழுது கழிந்தது. தூக்கம் வந்தபோது படுத்துக்கொண்டேன். வழக்கப்படி படுத்துக் கொண்ட பிறகும் என் மனம் பெயரைப்பற்றிய பிரச்சனையே அசை போட்டது. அப்பொழுதுதான் எனக்கு ‘டக்’கென்று நினைவு வந்தது - பெயர் அல்ல; பெயரை எளிதாகக் கண்டு பிடிக்கும் வழி ஒன்று!

எப்பொழுதோ எழுதிப் பிரசுரமான ஓர் கதையிலோ, அல்லது ‘எழுதிக் கிழித்த’ கதையிலோ, இப்படிப் பழைமையும் புதுமையும் கலந்த பெயர் ஒன்றைப் புகுத்தி இருந்தேன். அது எந்தக் கதையில், எப்பொழுது எழுதிய கதையில் என்பவை சரியாக நினைவுக்கு வரவில்லை. ஒரு சமயம் பார்த்தால், பல வருஷங்களுக்கு முன்பு எழுதிப் பிரசுரமான கதை ஒன்றில் நுழைத்திருந்ததாகத் தோன்றிற்று. வேறொரு சமயம் சமீபமாக ஒருமாத காலத்துக்குள் ‘எழுதிக் கிழித்த’ ஏதோ ஓர் கதையில்தான் அதைப் புகுத்தியிருந்ததாகத் தோன்றிற்று.

எதுவானாலும், நாளைக்குக் காலையில் எழுந்ததும், முதல் வேலையாகப் பழைய கதைகள், புதிய கதைகள், அரைகுறைக்

கதைகள் எல்லாவற்றையும் பரிசோதித்துப் பார்த்துவிடுவது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு தூங்கிப் போனேன்:

மறு நாள் கிரகண நாளாக இருந்தது என்னுடைய இந்த வேலைக்கு மிகவும் சௌகரியமாகப் போயிற்று: அன்று சூரியோதயத்துக்கு முன்பே கிரகணம் பிடித்து, பத்து மணிக்குத் தான் விடுவதாக இருந்தது. ஆகவே எனக்குக் காரியாலயம், மருமானுக்கு 'இன்ஸ்டிடியூட்', குழந்தைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடம் எல்லாம் பிற்பகலில்தான். வேதத்துக்குக்கூட அடுப்படி வேலை கிரகணம் விட்ட பின்புதான். ஆகவே விடிந்து எழுந்ததும் எல்லாருமாக இந்தப் 'பெயர் தேடும் படல'த்தில் ஈடுபட்டோம்: மற்றவர்கள் ஆளுக்கு ஒரு காகிதத்தையும் பென்சிலையும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, தாங்கள் பரிசோதிக்கும் காகிதங்களில் தென்படும் பெயர்களைக் குறித்துக்கொண்டே போக, நான் என் பிரத்தியேக 'பைல்'களைக் குடைந்துகொண்டிருந்தேன்:

நேரம் போயிற்று: கிரகணமும் விட்டுவிட்டது: எங்கள் தேடு படலங்கூட அநேகமாக முடிந்துவிட்டது. வெளியே பிச்சைக்காரர்கள், "தே தான்; ஸுட்டே கிரான்" என்று கோஷமிட்டுக்கொண்டு, வீடுதோறும் பழந்துணி, பணம் இவற்றைத் தருமம் பெற ஒட்டம் பிடித்துக்கொண்டிருந்தனர்:

என் மனைவி ஒழித்துவைத்த பாத்திரம் பண்டங்களை அதன் அதன் இடத்தில் அடுக்கிவிட்டு, தான் குளித்து வந்து, "சரி, போதும் தேடியது: ஒவ்வொருவராக எழுந்து சென்று, குளித்து விட்டு வாருங்கள்" என்று உத்தரவு பிறப்பித்துவிட்டாள்.

அதுவரையில் மூட்டம் போட்டிருந்த வானம் வெளி வாங்கிப் பளிச்சென்று வெயில் வீசத் தொடங்கிவிட்டது: ராகுவின் வயிற்றில் சிக்கியிருந்த சூரியன்கூட வெளியே வந்து விட்டான்! ஆனால் காமேசத்துக்கான பெயர் மாத்திரந்தான் பதுங்கியிருந்த இடத்திலிருந்து வெளிவரவே இல்லை!

அன்று பிற்பகல் இரண்டு மணிக்குத்தான் எனக்கு ஆபீஸ்; ஆயினும் சற்று முன்னதாகவே புறப்பட வேண்டிய அவசியம் ஒன்று இருந்தது.

நான் காரியாலயத்துக்குப் போகும் வழியிலிருக்கும் 'வொர்லி'யில், விஜயராகவன் என்ற எழுத்தாள நண்பர் ஒருவர் வசிக்கிறார். நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் தெரிந்து கொண்டு, நண்பர்களாகி எத்தனையோ வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. விஜயராகவன் என் வீட்டுக்குக்கூட இரண்டொரு தடவை வந்திருக்கிறார். ஆனால் நான் அன்று வரையில் அவர் வீட்டுக்குப் போகாமல் 'டிமிக்கி' கொடுத்துக்கொண்டே இருந்தேன். 'போகக் கூடாது', அல்லது 'போவது கௌரவக் குறைச்சல்' என்பதல்ல காரணம். தினந்தோறும் அவருடைய வீட்டைத் தாண்டித்தான் காரியாலயத்துக்குப் போய் வந்துகொண்டிருந்தேன். என்றைக்காவது ஒரு நாள், போகும் அல்லது வரும் வழியில் அவர் வீட்டில் நுழைந்து வந்திருக்க முடியும்-ஆனால், நான் போகும்போதும் வரும்போதும் அவர் வீட்டில் இல்லாதவாறு எங்கள் இருவரின் காரியாலய வேலை நேரம் அமைந்திருந்தது. எனக்குப் பத்தரை மணி முதல் மாலை ஐந்து மணி வரையில் காரியாலயம். அவருக்கோ, பத்து முதல் ஐந்தரை வரையில் ஆபீஸ் நேரம். ஆகவே, காலை யில் நான் அவர் வீட்டைத் தாண்டிச் செல்லும்போது அவர் காரியாலயம் சென்றிருப்பார்; மாலை யில் திரும்பும்போது வீடு திரும்பியிருக்கமாட்டார்.

எல்லாரையும்போல் எனக்கும் ஞாயிற்றுக்கிழமை விடுமுறை நாளாக இருந்திருந்தால் அன்று போய் வந்திருப்பேன். ஆனால் எங்கள் காரியாலயத்தில் ஞாயிற்றுக் கிழமைக்குப் பதிலாக வியாழக்கிழமைதான் வாராந்தர விடுமுறை நாள். சோதனைபோல், நாங்கள் நெருங்கிப் பழக ஆரம்பித்தது முதல், ஒரு வியாழக்கிழமைகூட விஜயராகவனுக்கோ, ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமைகூட எனக்கோ, வேறு ஏதாவது விசேஷத்தை ஒட்டிய விடுமுறை நாளாக இருக்கவில்லை.

இருந்தாலும் எங்கள் சந்திப்பு, மாதம் ஒரு தடவை நிகழாமல் இராது. பம்பாயின் சங்கீத சபை ஒன்றில் நாங்கள் இருவரும் அங்கத்தினர்கள். அங்கே மாதம் ஒரு தடவை, இரவு

அல்லது மாலை பின் நேரத்தில், சங்கீத நிகழ்ச்சி ஏதேனும் நடைபெறும்: அதற்கு அவரும் வருவார்; நானும் போவேன். பந்தலுக்கு உள்ளே பாட்டுக் கச்சேரி தட்புடல் பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், பந்தலுக்கு வெளியே இருக்கும் 'அஜந்தா' ஹோட்டல் வாசலில் எங்கள் பேச்சுக் கச்சேரி ஆரம்பமாகும்: அந்த ஒரு மாசத்தில் வெளிவந்த கதைகளைப்பற்றிய விமரிசனங்கள், நாங்கள் எழுதிய அல்லது எழுதப்போகும் கதைகளைப்பற்றிய சர்ச்சைகள், மற்றும் எழுத்தாளர் உலகப் பிரச்சனைகள் யாவுமே, அந்த மூன்று நாள்கு மணி நேரத்தில் எங்களிடையே அடிபடும்.

இவ்வாறு, பிரஸ்தாப தினத்துக்கு இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன்பு நாங்கள் இந்தச் சங்கீத சபையில் சந்தித்துக் கொண்டோம். வழக்கம்போல் தமது வீட்டுக்கு ஒரு தடவை கூட வராமல் இருப்பதைப்பற்றிக் குறைப்பட்டுக்கொண்ட விஜயராகவன், "நானே நின்று உங்களுக்கு லீவுதானே?" என்று கேட்டார்:

"ஆமாம்; அரை நாள்" என்றேன்:

"அரை நாள்தானா? எங்களுக்கு முழுநாள் ஆச்சே?"

"உங்களுக்கு ஒருகால் 'ஸெக்ஷனல் ஹாலிடே'யாக இருக்கலாம். எங்கள் ஆபீஸில்தான் அந்த நல்ல இழுவெல்லாம் இல்லையே! ஏன், எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்?"

விஜயராகவன் மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றித் துடைத்துக்கொண்டே சிரித்தார். "இன்று நீங்கள் என்னிடம் வசமாக மாட்டிக்கொண்டு விட்டீர்கள். நானே நின்று எனக்கு முழுநாள் லீவாதலால் வீட்டில்தான் இருப்பேன். உங்களுக்கு அரை நாள் ஆதலால், நான் வீட்டில் இருக்கும் சமயத்தில்தான் நீங்கள் ஆபீஸுக்குச் செல்வீர்கள். கிரகணமோ பத்து மணியோடு முடிந்துவிடுகிறது. பதினொன்று, பதினொன்றரைக்குக் கிளம்பி வெர்லிக்கு வாருங்கள். அங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டு, இரண்டு மணிக்கு ஆபீஸுக்குப் போய்க்கொள்ளலாம்" என்று பிடித்துக்கொண்டுவிட்டார்.

"சரி, வருகிறேன்" என்று சொல்வதைத் தவிர நான் வேறு என்ன சொல்ல முடியும்?

எனவே அன்று கிரகண பீடை நீங்கக் குளித்து, லேசாகச் சிற்றுண்டி மாத்திரம் சாப்பிட்டுவிட்டு, வெர்லிக்குப் புறப்பட்டேன்.

‘ஜே-ரூட்’ பஸ்ஸில் எளிதாகவே இடம் கிடைத்தது. அன்று ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமாகக் காரியாலய நேரம் இருந்ததால், ‘ஸயான்’ ஸ்டாண்டில் காலை நேரத்தில் காணப்படும் நீண்ட ‘கியூ’ வரிசை இருக்கவில்லை. பெங்கால் கெமிக்கல் பஸ் நிறுத்தத்தில் இறங்கி, அருகில் இருந்த கவர்ன் மென்ட் காலனியை நோக்கி, நான் நடந்துகொண்டிருந்த போது, மணி பதினொன்றுதான் ஆகியிருந்தது. இரண்டாம் நம்பர்க் கட்டிடத்தில், இருபத்தாரும் நம்பர் ‘பிளாக்’கைத் தேடிப் பிடித்துக் கதவைத் தட்டினேன்.

ஓர் அம்மாள் - விஜயராகவனின் மனைவி என்று பிறகு தெரிந்துகொண்டேன் - இடுப்பில் கைக்குழந்தையுடன் வந்து கதவைத் திறந்தாள். முன்பின் பார்த்திராத என்னைக் கண்டதும், தென்னாட்டுப் பண்பில் ஊறிய அவள், கதவின் பின்புறம் ஒதுங்கிக்கொண்டாள்.

“விஜயராகவன் இல்லையா?”

தட்டுச்சுற்று வேட்டி, கை மடித்து விடப்பட்ட ஜிப்பா, வழக்கைத் தலை, கையில் வெற்றிலைப் பெட்டி, இத்தகைய எனக்கே உரிய அடையாளங்களை விஜயராகவன் தம் மனைவிக்குக் கூறியிருந்தாரோ என்னவோ? அந்த அம்மாள் என்னை இன்னொரன்று புரிந்துகொண்டாள். இடுப்பில் இருந்த குழந்தையிடம் சொல்வதுபோல், “அம்பி, மாமாவை உள்ளே வந்து உட்காரச் சொல்லுடா. அப்பா சமுத்திர ஸ்நானத்துக்குப் போயிருக்கிறார், இப்போது வந்துவிடுவாரென்று சொல்” என்றாள்.

எனக்கு என்னவோ, ஆண்பிள்ளைகளோ, தக்க பெரியவர்களோ இல்லாத வீட்டில் ‘கொட்டுக் கொட்’டென்று காத்திருப்பது பிடிக்கவில்லை. விஜயராகவனின் வீட்டுக்கு மிகவும் அருகில்தான் இருந்தது கடற்கரை. கிரகண புண்ணியகால மாதலால் கடல் ஸ்நானத்துக்குப் போவோரும் வருவோருமாகக் காலனி நெரிபட்டது. ‘நாமும் சிறிது நேரம் கடற்கரைப் பக்கம் போய், ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவிட்டு வருவோம்; அதற்குள் விஜயராகவன் திரும்பிவிடுவார். ஒரு வேளை அவரை அங்கேயே கண்டாலும் காணலாம்’ என்ற நினைவோடு, “நான் சற்றுப் பொறுத்து வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுக் கீழே இறங்க அடியெடுத்து வைத்தேன்.

அச்சமயம், யாரோ சிலர் சளசளவென்று பேசிக்கொண்டு மாடியேறி வருவது கேட்டது.

இந்தக் கவர்ன்மென்ட் காலனிகளைப்பற்றி நான் இங்கே சிறிது சொல்லியாக வேண்டியிருக்கிறது. இவை பம்பாய் அரசாங்கத்தாரால் கட்டப்பட்டவை. நகரில் ஏற்பட்டிருக்கும் ஜாகைத் திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்காக, சில வருஷங்களாக, எங்கெங்கெல்லாம் காலி மனை இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் அரசாங்கம் பெரிய பெரிய கட்டிடங்களைக் கட்டி, வாடகைக்கு விட்டு வருகிறது. ஆயிரக் கணக்கில் 'பகடி' என்ற மொய்ப்பணம், அல்லது பெருந்தொகையாக அட்வான்ஸ் இவற்றைக் கழற்றுவர்களுக்குக் குடியிருக்க இடமில்லை என்ற நிலையில் உள்ள பம்பாயில், அத்தகைய கைக்கூலி எதுவும் இன்றி அரசாங்கமே கட்டிடங்களைக் கட்டி வாடகைக்கு விடுவதை அறிந்து, இதர ராஜ்யக்காரர்கள் பொறுமைப்படலாம். ஆனால், அப்படி வயிறு ஊத எதுவும் இல்லை என்பதை முதலிலேயே சொல்லி விடுகிறேன். 'பகடி' அடியோடு இல்லை; அட்வான்ஸும் அதிகம் இல்லை என்பது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் இவ் வீடுகளுக்கு வசூலிக்கப்படும் வாடகை? அது இவற்றையெல்லாம் விழுங்கிவிடும் அளவுக்கு உயர்த்தப்பட்டிருந்தது. பம்பாய் அரசாங்கத்தின் வாடகைக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தின்படி, வாடகை வீடுகளுக்குச் சதுர அடிக்கு எவ்வளவு குடிக்கூலி வசூலிக்கலாம் என்று இதர வீட்டுச் சொந்தக்காரர்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு வருகிறார்களோ, அதற்கு ஒன்றரை மடங்காவது அதிகமான வாடகையை அரசாங்கம் இக்கட்டிட வாசிகளிடமிருந்து கூசாமல் வசூலித்து வருகிறது. ஒரு வசனம் சொல்வார்களே, 'மாமியார் உடைத்தால் மண்கலம், மாட்டுப்பெண் உடைத்தால் பொன்கலம்' என்று; கிட்டத்தட்ட அப்படிப்பட்ட சம்பிரதாயந்தான் இது. அட! வாடகைதான் நிறையக் கொடுக்கிறோம்; கட்டிடமாவது சௌகரியமாகவும் அமைப்பாகவும் கட்டப்பட்டிருக்குமோ என்றால், அந்த வயிற்றெரிச்சலை ஏன் கேட்கிறீர்கள்? புதுக் கட்டிடம் என்ற பெயரே ஒழிய, பழைய பத்தாம் பசலிக் கட்டிடங்களைவிடக் கேவலம், இங்குள்ள வசதிகள்.

இதோ, இந்த மாடிக்கு வரும் படிக்கட்டுகளைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அரை அடி அகலத்துக்கும் குறைவான படிகள். வழியேனும் சற்று விசாலமாக இருக்குமா? ஏறி வருகிற ஒருவரும், இறங்கிப் போகிற ஒருவரும் எதிரும் புதிருமாகச் சந்தித்துக்கொண்டால் ஒருவர்மீது மற்றவர் இடித்துக்

கொள்ளாமல் கடந்து செல்ல முடியாது. படிகளோ, எவரும் குடிபுகுமுன்பே காரை உதிர்ந்து, குண்டும் குழியுமாக இருக்கும். அப்பப்பா! எப்படித்தான் குழந்தை குட்டிகளோடு மாடி அறைகளில் வசிப்பவர்கள் இங்கே காலந் தள்ளுகிறார்களோ, அதை அந்த 'மும்பாதேவி' தான் அறிவாள்!

எனக்கு இம்மாதிரி கவர்ன்மென்ட் காலனிக் கட்டிடங்கள் சிலவற்றில் மாடியேறி அநுபவம் உண்டு. அப்படியிருந்தும், இன்று விஜயராகவன் வீட்டுக்கு ஏறி வந்தபோது, இரண்டு தடவை படிகளில் இடறி விழப் பார்த்தேன். அது மாத்திரம் அல்ல, மேலேயிருந்து குப்பை கூளங்களை வாரிக்கொண்டு வந்த 'பங்கி' - வீடு கூட்டுகிறவள் - யின்மீதும் மோதிக்கொள்ள இருந்தேன். நல்ல வேளையாக அவள் கையிலிருந்த குப்பைக் கூடை என்னை அந்தப் பாவத்தினின்று காத்தது.

ஆகவே, இப்பொழுது கீழேயிருந்து யாரோ சிலர் மேலே வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்ததும், அவர்கள் என்னைக் கடந்து சென்ற பின்பு இறங்கிக்கொள்ளலாமென்று, விஜயராகவனின் வீட்டு வாசலிலேயே சற்று ஒதுங்கி நின்றுகொண்டேன்.

ஆனால் மேலே வந்தவர்கள் ஒருவர் இருவர் அல்ல; பத்திருபது பேர்கள் இருக்கும்; சும்பலாக வந்தார்கள். அதோடு யாரோ ஒருவரைச் சாய்வு நாற்காலியில் இட்டு மேலே தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

அட பாவமே! யாருக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது?

நான் தலையை நீட்டிக் கீழே நோக்கினேன். சாய்வு நாற்காலியில் கிடத்தப்பட்டிருந்தவள் ஒரு பெண். சுமார் இருபத்தைந்து வயசு மதிக்கலாம். அவளுடைய ஆடைகளும் உடலும் நனைந்திருந்ததிலிருந்தும், அவளைத் தூக்கிக்கொண்டும், தூக்க உதவி செய்துகொண்டும் வந்தவர்களில் பெரும் பாலோர் ஈரத் துணிகளுடன் காணப்பட்டதிலிருந்தும் சமுத்திர ஸ்நானத்துக்குச் சென்ற இடத்தில் அந்தப் பெண்ணுக்கு ஏதோ விபத்து ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்தேன்.

நாற்காலியைச் சுமந்து வந்தவர்களுள் நண்பர் விஜயராகவனும் ஒருவர். அவர் என்னைப் பார்த்ததும், "ஒரு நிமிஷம்; இதோ வந்துவிட்டேன்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். அவர் முகத்திலும் உடலிலும் வழிந்திருந்த வேர்வையிலிருந்து அந்தக் குறுகலான மாடிப்படி வழியே அந்தப் பெண்ணை

மேலே தூக்கிக்கொண்டு வர அவரும், கூட இருந்தவர்களும் எத்தனை சிரமப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது புலனாயிற்று.

நல்ல வேளையாக அவளை இன்னும் ஒரு மாடி மேலே தூக்கிச் செல்லவேண்டிய சிரமம் அவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை; விஜயராகவனின் வீட்டுக்கு எதிர்ச் சாரியில் இருந்த வீட்டின் கதவு திறக்கப்பட்டது. அந்தப் பெண்ணை அவர்கள் உள்ளே எடுத்துச் சென்றார்கள்.

இரண்டொரு நிமிஷங்களில் விஜயராகவன் திரும்பி வந்தார். "மன்னிக்க வேண்டும்: எதிர்பாராதபடி தாமதம் ஆகிவிட்டது. அதிக நேரமாகக் காத்திருக்கிறீர்களோ? உள்ளே போய் உட்காரக் கூடாதோ? வீட்டில் சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தேனே!" என்றார் அவர்.

"அப்படி மன்னிக்கும்படியாக எதுவும் நடந்துவிடவில்லை; நான் வந்து ஒரு நிமிஷங்கூட ஆகவில்லை" என்றேன்;

"சரி, உள்ளே வாருங்கள்" என்று என்னை அழைத்துச் சென்றார் அவர்.

"யார் ஸார் அந்த அம்மாள்? என்ன ஆயிற்று?" என்று வினவினேன் வீட்டுக்குள்ளே சென்றதும்.

என்னை முன்னறையில் இருந்த நாற்காலியில் உட்கார்த்தி விட்டு, உள்ளே சென்று உடை மாற்றிக்கொண்டிருந்த விஜய ராகவன் அங்கிருந்தே பதில் அளித்தார்: "எதிர் 'பிளாக்' கில் உமாசரண் என்று ஒருவர் இருக்கிறார். அவருடைய தங்கை இவள். சமுத்திர ஸ்நானத்துக்குப் போன இடத்தில் மயக்கம் அடைந்துவிட்டாள்."

கைகால்களைக் கழுவிக்கொண்டு, சாப்பிடுவதற்காக இலையின்முன் உட்கார்ந்ததும், நான், "அந்த அம்மாளுக்கு வலிப்பு மாதிரி ஏதாவது வியாதி உண்டோ?" என்று சந்தேகத்தோடு கேட்டேன்.

"வலிப்பு இல்லை. இது ஒரு விசித்திரமான வியாதி. நான் காண இது இரண்டாம் தடவை வந்திருக்கிறது. சென்ற சந்திர கிரகணத்தன்று இப்படித்தான், ராத்திரி கடற்கரையில் மயங்கி விழுந்துவிட்டாள். இப்பொழுதும் அப்படியே நடந்திருக்கிறது. உமாசரணின் மனைவியும் என் மனைவியும் நெருங்கிய தோழிகள். அவள் சென்ற தடவையே என் மனைவியிடம் சொன்னாளாம். கிரகணந்தோறும், அது சந்திர கிரகணமானாலும் சரி, சூரிய கிரகணமானாலும் சரி, சரியாக

விமோசன ஸ்நான சமயத்தில் இந்தப் பெண்ணுக்கு இப்படி மயக்கம் ஏற்பட்டு வருகிறதாம். வீட்டிலேயே ஸ்நானம் செய்தால்கூட இது வந்துவிடுகிறதாம்.”

“அப்படியென்றால், இடைக்காலத்தில் ஒருபோதும் இத்தகைய மயக்கம் வருவதில்லையா?”

“இல்லையென்றுதான் தெரிகிறது.”

“அப்படியானால், இந்த மயக்கத்துக்கும் விமோசன ஸ்நானத்துக்கும் ஏதோ நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கவேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று நான் விஜயராகவனைக் கேட்டேன்.

“கற்பனையை ஓட விட்டுவிட்டீர்களே!” என்று சிரித்தார் அவர். பிறகு சொன்னார்: “உங்கள் ஊகம் சரிதான். பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு இதுமாதிரி கிரகண விமோசன ஸ்நானத்தின்போது இந்தப் பெண்ணின் கணவர் காணாமல் போய்விட்டாராம்.”

“இது என்ன ஸார் வேடிக்கையாக இருக்கிறது! அவர் என்ன கைக்குழந்தையா, காணாமல் போவதற்கு? இல்லை, இதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இதற்கு வேறு ஏதாவது காரணந்தான் இருந்தாக வேண்டும்.”

“என்ன காரணமோ, என்ன இழவோ, யார் கண்டார்கள்? மொத்தத்தில் உமாசரணுக்கு இந்தப் பெண்ணால் நிம்மதியே கிடையாது. பாவம்! அவர் பாராத வைத்தியம் இல்லை; கொடுக்காத மருந்து மாயம் இல்லை.”

“மிஸ்டர் விஜயராகவன், இது மருந்துக்கும் மாயத்துக்கும் மசியக்கூடிய வியாதி என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. மனத்தத்துவ ரீதியில் இதை ஆராய்ந்து, சிகிச்சை அளிக்க வேண்டும்.”

“அதற்கும் உமாசரண முயற்சி செய்யாமல் இல்லை, ஸார்! ஆனால், இத்தனை பெரிய பம்பாயில் மருந்துக்கு ஒரு மனத்தத்துவ வைத்தியர்கூட இல்லையாமே! அவர் என்னிடங்கூடச் சில மாசங்களுக்கு முன்பு விசாரித்தார். ஆனால் நான் மனத்தத்துவத்தைக் கண்டேனா? வைத்தியத்தைக் கண்டேனா? உங்களுக்குத் தெரிந்த யாராவது இருந்தால் சொல்லுங்கள்; உமாசரணிடம் கூறி, போய்ப் பார்க்கச் செய்வோம்” என்றார் விஜயராகவன்.

எனக்குத் தெரிந்த - என் நெருங்கிய நண்பரான - மனத்தத்துவ வைத்தியர் ஒருவர் இருக்கத்தான் இருந்தார். நரேஷ்

குமார் டே என்ற வங்காளி அவர். சுமார் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பு, நான் காரியாலய வேலையாகக் கல்கத்தா சென்று, இரண்டொரு மாதங்கள் தங்கியிருந்தேன். அப்பொழுது எனக்கும் டேக்கும் பழக்கம் உண்டாயிற்று. நான் அறை எடுத்துக்கொண்டிருந்த ஹோட்டலிலேயே அவரும் வசித்து வந்தார். ஹோட்டலுக்கு அருகில்தான் அவருடைய வைத்திய நிலையம் இருந்தது. பொழுது போகாத சமயங்களில், குறிப்பாக மாலை நேரத்தில், நான் அவருடைய நிலையத்தில் போய் உட்கார்ந்து அங்கு வரும் வித விதமான நோயாளிகளையும் அவர்களுக்கு டே அளிக்கும் விசித்திரச் சிகிச்சைகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். அதுவரையில், 'மனத்தத்துவ வைத்தியம் வெறும் பித்தலாட்டம்' என்ற எண்ணம் கொண்டிருந்த எனக்கு, அந்த இரண்டு மாச அநுபவத்தில் அது எவ்வளவு உயர்ந்த வைத்தியம் என்பதும், தீராது எனக் கைவிடப்பட்ட விநோத நோய்கள் எல்லாம் அதனால் எவ்வளவு எளிதாகத் தீர்ந்துவிடுகின்றன என்பதும் தெரிய வந்தன.

கல்கத்தாவின் ஒரே மனத்தத்துவ வைத்தியராக இருந்த போதிலும், டே அத்தொழில் மூலம் அங்கே ஒன்றும் பிரமாதமாக வாரிக்கட்டிவிடவில்லை. அதாவது, மக்களுக்கு இன்னும் அவ்வைத்தியத்தில் முழு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. இது எனக்கு மிகவும் வருத்தமாக இருந்தது. கல்கத்தாவிலிருந்து புறப்படும் சமயத்தில், 'மிஸ்டர் டே! நீங்கள் பம்பாய்க்கு வந்துவிடுங்களேன். கல்கத்தாவைவிட நாகரிக நகரமாக விளங்கும் அங்கே உங்கள் தொழில் நன்கு பிரகாசிக்கும்' என்று நான் அவரை அழைத்தேன்.

ஆனால் டே தாரம் இழந்தவர். சின்னஞ் சிறிசுகளான தம் இரு குழந்தைகளைப் பக்கத்துக் கிராமத்தில் வசித்துவந்த தம் முடைய வயசான பெற்றோரிடம் விட்டிருந்தார். கல்கத்தாவில் இருந்தால் குழந்தைகளை அடிக்கடி போய்ப் பார்த்துவர முடிந்தது. மேலும் அவருடைய வைத்திய நிலையம் கல்கத்தாவில் அப்பொழுதுதான் கொஞ்சம் பெயர் பெறத் தொடங்கியிருந்தது. ஆகவே அங்கிருந்து பம்பாய்க்கு வந்து, 'அடியைப் பிடியடா பாரத பட்டா!' என்று மீண்டும் நிலையத்தை ஆரம்பித்துப் பிரமாதமாகச் சம்பாதித்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு ஏற்படவில்லை; நாசக்காக மறுத்துவிட்டார்.

ஆயினும் விதி அவரை நெடுங்காலம் கல்கத்தாவில் தங்க

விடவில்லை. நாடு, சுதந்தரம் பெற்றுப் பிரிவினை அமளி தோன்றிய போது, டேயின் பெற்றோரும் மக்களும் வெறியர்களுக்குப் பனியாயினர். மனமுடைந்த டே, அகதியாகப் பம்பாய்க்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பம்பாய்க்கு வந்த பிறகு டேயும் நானும் இணைபிரியாத நண்பர்கள் ஆகிவிட்டோம். ஆரம்பத்தில் என் மூலமாகக் கிட்டிய இரண்டொரு கேஸ்களில் வெற்றி அடைந்துவிடவே அவருடைய வைத்தியசாலையின் புகழ் மளமளவென்று எங்கும் பரவிற்று. தம்முடைய முன்னேற்றத்துக்கு நானே காரணம் என்று டேக்கு என்னிடம் ஒருவித தேவதா விசுவாசம். அதிகம் சொல்வானேன்? நான் அவருக்கு வெறும் நண்பனாகமட்டும் இல்லை; ஆலோசகனாகவும் அந்தரங்கக் காரியதரிசியாகவும் மதிக்கப்பட்டு வந்தேன்.

இந்தச் சமயத்தில்தான் அவருக்கு அமெரிக்க அரசாங்கத்திலிருந்து அழைப்பு வந்தது. அப்பொழுது டில்லியில் அமெரிக்க ஸ்தானிகராக இருந்த கெல்லி ஷெர்மன் என்பவரின் ஒரே மகள், தன் காதல் தோல்வியுற்றதால் மனநோய் பிடித்து அரைப் பைத்திய நிலையில் இருந்தாள். அவளுக்கு டே வைத்தியம் செய்து குணமாக்கினார். பின்னர்க் கெல்லி தாய்நாடு திரும்பியபோது, டேயின் அபூர்வ மேதையை அமெரிக்காவிலுள்ள மனத்தத்துவ வைத்தியர்கள் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்று, தமது அரசாங்கத்துக்குப் பலமாகச் சிபாரிசு செய்தார். அதன் பயனாகத்தான் அமெரிக்க அரசாங்கம் டேக்கு அந்த அழைப்பை அனுப்பியிருந்தது.

சிறப்பாக நடந்துவரும் தொழிலை விட்டு விட்டு, அமெரிக்காவுக்குப் போக டேக்கு விருப்பமே இல்லை. நான்தான் அவரைக் கட்டாயப்படுத்தினேன்: “உங்கள் மேதை, கடல் கடந்து பரவ இது ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம். இதை நழுவ விடக்கூடாது. பம்பாய்த் தொழில் எங்கும் போய்விடாது. மாறாக அமெரிக்கா சென்று திரும்பிய பிறகு, அது இப்பொழுது இருப்பதைவிடப் பன்மடங்கு பெருகிவிடும்” என்று பலவாறு போதித்து அனுப்பி வைத்தேன்.

அமெரிக்கா சென்று, சில மாதங்கள் வரையில் டேயும் நானும் ஒழுங்காகக் கடிதப் போக்குவரவு வைத்துக்கொண்டிருந்தோம். பின்னர் அது படிப்படியாகக் குறைந்து, கடந்த மூன்று நான்கு வருஷங்களாக அடியோடு நின்றுவிட்டது. இருந்தாலும், இன்று மனத்தத்துவ வைத்தியத்தைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்தபோது

என் மனம் டேயிடந்தான் தாவி நின்றது. அந்த மன்னன் மாத்திரம் இப்பொழுது பம்பாயில் இருந்திருந்தால் உமாசரணின் துயரை நொடியில் போக்கியிருப்பாரே!

டேயைப்பற்றிய விவரங்களையெல்லாம் நான் விஜயராகவனுக்குக் கூறினேன். இறுதியில், “அவரைத் தவிர வேறு மனத்தத்துவ வைத்தியர் எவரும் பம்பாயில் முன்போ பின்போ கிடையாதென்றே நினைக்கிறேன்” என்றேன்.

நாங்கள் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு, வெளி அறைக்கு வந்து, தாம்பூலம் தரித்துக்கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது விஜயராகவன் ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவர்போல், அங்கிருந்தவாறே தம் மனைவியை அவசரமாக அழைத்தார். அந்த அம்மாள் வந்ததும், “நீ பிரபாவைப் போய்ப் பார்க்கவில்லையே?” என்று கேட்டார்.

“இல்லையே!”

“சரி, உடனே போ, போ. பார்த்தேன் என்று பெயர் பண்ணிவிட்டு வந்துவிடு; இல்லாவிட்டால் உன் தோழி குறை சொல்லப் போகிறாள்” என்றார்.

அந்த அம்மாள் புறப்பட்டுச் சென்றதும் விஜயராகவன் என்னிடம் திரும்பினார். நான் அவசரமாகப் பாக்கெட் நோட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்து, ஏதோ குறித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவர், “என்ன ஸார் எழுதிக்கொள்ளுகிறீர்கள்?” என்று வினவினார்.

“இப்பொழுது ஒரு பெயர் சொன்னீர்களே, அதை” என்றேன்.

“ஓ! அதுவா? அதுதான் உமாசரணின் தங்கை பெயர்? ஆமாம், அதை ஏன் குறித்துக்கொள்ளுகிறீர்கள்?”

நான் சொன்னேன்: “மிஸ்டர் விஜயராகவன், நான் இன்று உங்கள் வீட்டுக்கு வந்தது எவ்வளவு நல்லதாயிற்று! அதிலும் அந்த உமாசரணின் தங்கைக்கு மயக்கம் வந்து அவளைப்பற்றிய பேச்சு நம்மிடையே எழுந்தது இன்னும் எவ்வளவு நல்லதாயிற்று! உண்மையாகச் சொல்கிறேன், மிஸ்டர் விஜயராகவன்; இந்தப் பெயருக்காக நான் இரண்டு நாட்களாக மண்டையை உடைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இன்று காலை ஆறு மணியிலிருந்து பத்து மணி வரையில் என் வீடே தட்புடல் பட்டது!”

“அப்படி என்ன ஸார், விசேஷத்தேவை இந்தப் பெயருக்கு?”

நான் அவரிடம் கல்கத்தா நண்பர் காமேசத்தின் கோரிக்கையை விவரித்தேன்.

“போயும் போயும் இந்த அதிருஷ்டம் கெட்ட பெண்ணின் பெயரையா உங்கள் நண்பரின் குழந்தைக்குச் சிபாரிசு செய்யப் போகிறீர்கள்? வேண்டாம் ஸார்” என்றார் விஜய ராகவன்.

ஆனால் எனக்கு என்னவோ அந்தப் பெயரே காமேசம் தம்பதிகளின் வேறுபட்ட தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வல்லது என்ற உறுதி ஏற்பட்டுவிட்டது. தவிர, அந்தப் பெயரைத் தாங்கிய யாரோ ஒரு பெண் அதிருஷ்டங்கெட்டவளாக இருந்தால், எல்லாரும் அப்படியே ஆகிவிடுவார்கள் என்பது விதியா என்ன?

என் தீர்மானத்தை விஜயராகவனிடம் கூறிவிட்டு, அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஒன்றரை மணி சுமாருக்குக் காரியாலயத்தை நோக்கிக் கிளம்பினேன்.

காரியாலயம் சென்றதும் முதல் வேலையாகக் காமேசத்துக்குக் கடிதம் எழுதினேன். 'பிரபா' என்ற பெயர் எப்படி அவருடைய தேவைகளையும், அவர் மனைவியுடைய தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்யும் என்பதை என் கடிதத்தில் விளக்கியிருந்தேன். 'பம்பாயில் கோயில் கொண்டுள்ள ஓர் அம்மனின் பெயர் இது. மகாலட்சுமி கோயில் கொண்டுள்ள தலத்துக்கு எப்படி அந்த அம்மனின் பெயரே வழங்கி வருகிறதோ, அவ்வாறே பிரபாதேவியின் கோயில் உள்ள வட்டாரத்துக்கும் அவள் பெயரே சூட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வளவு பிரசித்தமான ஒரு தேவியின் பெயரைப் பழைமையில் ஊறிய தாங்கள் வரவேற்பீர்கள் என நினைக்கிறேன்.

"அவ்வாறே, உங்கள் மனைவியின் புதுமைப் போக்குக்கும் இப்பெயர் பொருத்தமாக இருக்கும் என்பது என் நம்பிக்கை: புதுமையான பெயரை விரும்புகிறவர்கள், பெரும்பாலும் மூன்று அல்லது நான்கு எழுத்துடைய சிறு பெயர்களையே வரவேற்கிறார்கள். அதை இந்தப் பெயர் நிறைவேற்றுகிறது. அடுத்தபடியாக அவர்கள் வேண்டுவது, அதிகமாகப் பழக்கத்தில் இல்லாத பெயர். 'பிரபா' பம்பாயிலுள்ள ஓர் அம்மனின் பெயரே; என்றாலும் நான் அறிய அந்தப் பெயரைக் கொண்ட பெண்கள் இங்கே அதிகமாக இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பம்பாயிலேயே இப்படி இருந்தால், வேறு ஊர்களுக்கு இது நிச்சயமாக நவீனமான பெயராகவே இருக்கும். ஆகையால், உங்கள் மனைவிக்கும் இந்தப் பெயர் பிடித்திருக்கத்தான் வேண்டும்" என்று கடிதத்தை முடித்திருந்தேன்.

காமேசத்துக்கான கடிதத்தை உறையலிட்டு ஒட்டித் தபாலுக்கு அனுப்பி, ஒரு நிமிஷங்கூட ஆகியிருக்காது "ஸாப், உங்களுக்கு டெலிபோன் வந்திருக்கிறது, ஸாப்" என்று டெலிபோன் இலாகாச் சிப்பாய் வந்து என்னை அழைத்தான்.

"யாரப்பா கூப்பிடுகிறார்கள்?" என்று நான் கேட்டேன். |

"யாருன்னு கேக்கலைங்க. பொம்புளைக் குரலா இருக்குது" என்றான் அவன்.

'பெண்பிள்ளையா! அது யார் ஒரு பெண் பிள்ளை நம்மை டெலிபோனில் அழைக்க? நமக்கு அப்படிப்பட்ட பெண் நண்பர் யாரும் இல்லையே!' என்று எண்ணிக்கொண்டே சிறிது தூரக்

துக்கு அப்பாலிருந்த, காரியாலயச் சிப்பந்திகளுக்கான பொது டெலிபோனுக்குச் சென்றேன்.

சில சமயம் நம்முடைய மனசே நம்மை ஏமாற்றி விடுகிறது. ஆம், 'எனக்குப் பெண் நண்பர்களே இல்லை' என்ற நினைப்புடன் சென்ற நான், இருபத்தைந்து வருஷங்களாக என் இணைபிரியாத சிநேகிதியாக இருந்து வரும் ஒருத்தியை மறந்துவிட்டேனே!

என்னை டெலிபோனில் அழைத்தவள் வேறு யாரும் அல்ல! சாட்சாத் என் மனைவி வேதந்தான்! வீட்டிலிருந்துதான் அழைத்தாள்!

'வீட்டிலிருந்துதான் அழைத்தாள்' என்றதும், நான் சொந்தமாக டெலிபோன் வைத்துக்கொண்டிருப்பதாக எண்ணி உங்களை நீங்களே ஏமாற்றிக்கொள்ளாதீர்கள். தமிழ் எழுத்தாளன் ஒருவன் சொந்தத்தில் டெலிபோன் வைத்துக் கொள்ளும் அளவுக்குப் பொருளாதார வசதி பெற்றிருப்பானால், தமிழ் நாட்டின் தற்காலத்தை இலக்கியத்தின் பொற்காலம் என்று கூறிவிடலாமே!

நான் வசித்துவந்த கட்டிடத்தின் மேல்மாடியில் டாக்டர் அம்மாள் ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவள் தன் வீட்டிலிருந்த டெலிபோனை ஆபத்துச் சமயத்தில் பயன்படுத்திக்கொள்ள எங்களை அறமதித்து வந்தாள். இதுதான் விஷயம்.

எதிர் முனையிலிருந்து பேசுவது வேதம் என்பதை அறிந்ததும், என் மனசில் குபீரென்று ஒரு பீதி கிளம்பிற்று; குழந்தைகளில் யாருக்காவது என்னவாவது உடம்போ!

"என்ன வேதம்? என்ன விசேஷம்?" என்று நான் பதற்றத்தோடு கேட்டேன்.

"பெரிய விசேஷந்தான்!" என்று அவள் பதிலளித்துவிட்டு, லேசாகச் சிரித்த பிறகுதான் என் கிலி அகன்றது. ஒருவேளை, காலையில் பெயருக்காகத் தேடிக்கொண்டிருந்த பழைய காகிதம் வேறு ஏதேனும் அகப்பட்டிருக்குமோ? அதில் ஏதாவது புதுப் பெயர் தட்டுப்பட்டிருக்கலாமோ? ஆனால், அதற்கு இவ்வளவு அவசரமாக டெலிபோன் செய்ய மாட்டாளே வேதம்? 'எழுதிக் கிழிக்கும்' காகிதங்களையே காசாக்கப் பார்க்கும் அவள் 'வெட்டி வேலை' என்று விமரிசித்துவிட்ட ஒரு காரியத்துக்காக இரண்டரைச் செலவு செய்து * டெலிபோன் பண்ணுவாளா, என்ன?

இப்படிப்பட்ட சிந்தனைகளில் நான் லயித்திருந்தபோது வேதம், என்னை மேலும் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தும் செய்தி ஒன்றைக் கூறினாள்: “உங்கள் பழைய நண்பர் வந்திருந்தாரே!”

அப்பப்பா! இந்தப் பெண்களுக்குத்தான் ஆண்களைத் தவிக்கவிட்டுப் பார்ப்பதில் எவ்வளவு ஆனந்தம்! பழைய நண்பராம், பழைய நண்பர்! ‘பழைய நண்பர்’ என்று சொல்லும் வகையில் தொடர்பு விட்டுப்போனவர்கள் ஆயிரத்தெட்டுப் பேர்கள் எனக்கு இருந்தார்கள்; அவர்களில் யாரை இவள் குறிப்பிடுகிறாள்?

“யார் வந்திருந்தார்கள், வேதம்?”

“என்னை இப்படி இரண்டரைச் செலவு செய்து டெலிபோன் மூலம் தம் வருகையை அறிவிக்கும்படி காவில் கஞ்சியைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு யார் வருவார்கள்? நினைத்துப் பாருங்கள்” என்று அவள் மறுபடியும் புதிர் போட்டுப் பேசினாள்.

“அதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கவோ, உன்றோடு வாதாடிக்கொண்டிருக்கவோ இப்பொழுது பொழுதில்லை, வேதம். மேசையில் இன்றே முடித்தாக வேண்டிய வேலை காத்துக்கிடக்கிறது. ஏற்கனவே அரைநாள் ஆபீஸ். அதிலும் வந்து இதுவரையிலும் ஆபீஸ் வேலையையே தொடவில்லை. நீ வேறு சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாது வினையாடுகிறாயே!” என்று நான் சற்று வேகத்துடனும் வருத்தத்துடனும் கூறினேன்.

“ஆமாம், என்னால்தான் உங்கள் வேலைகளுக்கு எப்பொழுதும் குந்தகம் ஏற்பட்டுவிடும்!” என்று சிணுங்கினாள் வேதம்; “ஐயோ பாவம்! ஆபீசில் குறை நேரமும் வேலை செய்ய முடியாமல் அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிக்கப் போகிறீர்களே! முன்னாலே டெலிபோன் செய்து, எச்சரித்து வைப்போமென்று கூப்பிட்டால் ரொம்பத்தான் விரட்டுகிறீர்களே!”

பிறவிக் குணத்துக்கு மட்டை வைத்துக் கட்டினாலும் போகாது. எடுத்த விஷயத்தைச் சட்டுப்புட்டென்று சொல்லித் தொலைக்காமல் இப்படியெல்லாம் பூடகமாகப் பேசிக் கழுத்தறுப்பது வேதத்தினிடமிருந்து பிரித்தெடுக்க முடியாத ஒரு கெட்ட சபாவம். பாருங்களேன், என்னைத் தேடி வந்தவர் யார் என்பதை இன்னுமாவது கூறினாளா என்பதை!

‘டெலிபோனை வைத்துவிட்டுப் போய்விடுவோமா?’ என்ற எரிச்சல் ஏற்படும் அளவுக்கு என்னைத் தத்தளிக்க விட்ட பிறகுதான் அவள் விஷயத்தைச் சொன்னாள்: “இரண்டு

வருஷங்கள் விண்டால் விள்ளாதபடி அவ்வளவு இழைந்த மனிதரை இவ்வளவு தூரம் ஞாபகப்படுத்தியும் உங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையே! உங்கள் வங்காளி நண்பர் டே சற்று முன்பு இங்கே வந்திருந்தார்.”

“யார்? டேயா?”

“ஆமாம், அவரேதான். இன்று காலையில் பம்பாய்க்கு வந்தாராம். வந்தவுடனே உங்களைப் பொத்திக்கொள்ளப் புறப்பட்டு வந்துவிட்டார். நீங்கள் முன்பு வேலை செய்து வந்த கம்பெனியில் போய்த் தேடியிருக்கிறார். அங்கே இருந்த உங்கள் சகபாடி யாரோ நம்முடைய புது ஜாகை விலாசத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். இங்கே வந்து விசாரித்தார். ‘சாயங்காலம் வருவார்; நீங்கள் எங்கே தங்கியிருக்கிறீர்கள், சொல்லுங்கள்! வந்து பார்க்கச் சொல்கிறேன்’ என்றேன். அவரா விட்டு விடுவார்? ‘இப்பொழுது எந்த ஆபீஸில் வேலை செய்கிறார்?’ என்று தூண்டித் துளைத்துக் கேட்டு, ஆபீஸ் விலாசத்தை வாங்கிக்கொண்டு, டாக்ஸியில் நேரே அங்கேதான் வந்துகொண்டிருக்கிறார். உங்களுக்கு அப்படித் தலைபோகிற வேலை இருந்த தானால் எங்கேயாவது போய்ப் பதுங்கிக்கொண்டு, ஆபீஸுக்கே வரவில்லை என்று சொல்லச் செய்துவிடுங்கள். இல்லாவிட்டால் அந்த அட்டை உங்களிடம் ஒட்டிக்கொண்டு, நாலு நாளானாலும் அங்கே இங்கே போகவிடாது!”

வேதம் மேலும் என்ன பேசிக்கொண்டு போனாலோ, எனக்குத் தெரியாது; என் மனம், ‘டே வந்துவிட்டார்! அவரைப்பற்றிய நினைவு தோன்றிய அன்றைக்கே வந்து விட்டார்’ என்று குதிபோட ஆரம்பித்துவிட்டது.

டெலிபோனை வைத்துவிட்டு, ஆசனத்துக்குத் திரும்பி வந்தபோது, நான் தரையிலேயே நடக்கவில்லை. எங்கோ இன்பம் நிறைந்த வானவீதியில் பறப்பதுபோலவே உணர்ந்தேன்.

இருக்கையில் வந்து அமர்ந்து, டேயின் வருகையை எதிர் நோக்கி இருந்தபோது, என் உள்ளத்தில் அன்றை வொர்விச் சம்பவம் மின்னிட்டது. இதோ, வந்ததும் வராததுமாக டேக்கு ஒரு புதிய மனத்தத்துவக் கேஸ்!

பத்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு—

கட்டவிழ்த்த கன்று, தாய்ப்பசுவிடம் பாய்வதுபோல் என் காரியாலய அறைக்குள் நுழைந்த டேயை நான் ஓடிச் சென்று கட்டிக்கொண்டேன். அடேயப்பா! அவர்தாம் எவ்வளவு

மாறிப் போயிருந்தார்! வங்காளிகளின் பாணியில் பஞ்சகச்சம் வைத்து, வேட்டி கட்டுவதை அல்லாது வேறு வித ஆடை அணியாதவர், இப்பொழுது சூட்டும் ஹாட்டுமாகக் காட்சி தந்தார்! பம்பாயில் இருந்த வரையில், ஓடிந்து விழுந்துவிடுபவர் போல் இருந்த அவர் உடல், இப்பொழுது சதைப்பற்று வைத்து, ஓர் தனித் தளதளப்புடன் விளங்கிற்று. அவர் முகத்துக்குப் பிரத்தியேக அழகைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்த அந்த அரும்பு யீசையைக்கூடவா அமெரிக்க அரசாங்கம் விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டு விட்டது!

“நீங்கள் ரொம்பவும் மாறிப் போயிருக்கிறீர்கள், டே பாபு!” என்று நான் அவரை எதிரில் இருந்த நாற்காலியில் உட்கார்த்திவிட்டுக் கூறினேன்.

“வினையாட்டுப்போல் ஐந்து வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன அல்லவா? ஏன், நீங்கள் கூடத்தான் இப்பொழுது ரொம்பவும் மாறிப் போயிருக்கிறீர்கள். இதோ, எழுத்தாளர் ‘டிர்ஸ்’ விலே ஆபீஸுக்கு வந்திருப்பதே அதை மெய்ப்பிக்கிறதே!” என்று தமக்கே உரிய கோணல் சிரிப்புச் சிரித்தார் டே.

பிறகு நானும் டேயும் ஐந்து வருஷத்துக் கதைகளைப் பேசித் தீர்த்தோம். அவர், தமது அமெரிக்க அநுபவங்களை ஒன்று விடாமல் கூறினார்; கடைசியாக, “மொத்தத்தில் இந்த ஐந்து வருஷங்களும் எனக்கு அங்கே நொடிப்பொழுதாகக் கழிந்து விட்டன, ராம். இருந்தாலும் தாய்நாட்டின் ஏக்கம் மனசில் இல்லாமல் இல்லை? அதனால்தான் மீண்டும் ஓர் ஐந்து வருஷ ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளும்படி அவர்கள் கேட்டுக்கொண்ட போதிலும், அதற்கு இணங்காமல் திரும்பிவிட்டேன்” என்றார்.

“நல்ல வேளை! இவ்வளவாவது பெரிய மனசு பண்ணினீர்களே, உங்களை ஓர் அமெரிக்கப் பிரஜையாகவே பதிவு செய்து கொண்டுவிடாமல்!” என்று கேலியாகச் சொன்னேன்.

“அப்படியெல்லாம் புத்தி கெட்டு, நடந்துகொண்டு விடுவேனா, ராம்? என்ன இருந்தாலும், உங்களைப்போன்ற நண்பர் மத்தியில் சுதந்தரமாகத் தொழில் செய்து, புகழும் பொருளும் சுட்டுவதற்கு இணையாகுமா, அந்தச் சம்பளம் வாங்கும் சேவகம்?”

டே, இப்படிக் கூறிவிட்டு, கைக்கடிகாரத்தைத் திருப்பி நேரத்தைப் பார்த்தார். “அடே! மணி ஐந்து அடித்துப் பத்து நிமிஷம் ஆகிவிட்டதே! உங்களுக்கு எத்தனை மணிக்கு ஆபீஸ் விடுகிறீர்கள், ராம்?” என்று கேட்டார்;

“ஐந்து மணிக்கு.”

“அப்படியானால் நாம் புறப்படலாமா?”

“எங்கே டே பாபு?”

“நான் தங்கியிருக்கிற பழைய ‘வெஸ்ட் எண்ட்’ ஹோட்டலுக்குத்தான்.”

“இப்பொழுது நான் அங்கு வந்து என்னசெய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டேன், அன்றே முடிக்க வேண்டியிருந்த வேலையை வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று முடித்துவிடலாம் என்ற நினைவுடன்

டே சொன்னார்: “என்ன செய்ய வேண்டுமா? நீங்கள் இப்படிக்கேட்பீர்கள் என்று தெரிந்திருந்தால் நான் அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பியே இருக்கமாட்டேனே, ராம்! நான் மீண்டும் பம்பாயில் தொழில் செய்து பிழைக்க வந்திருக்கிறேன், ராம்; சும்மா குஷியாகப் பொழுது போக்குவதற்கு அல்ல.”

“அது சரிதான், டே பாபு. நீங்கள் மீண்டும் பம்பாய்க்கு வந்து, மனத்தத்துவ வைத்திய சாலையைத் தொடங்கப் போகிறீர்கள் என்று என் உள்மனசுக்கு அசரீரி வாக்கு ஏதேனும் கிடைத்ததோ, என்னவோ? உங்களைச் சந்திக்கு முன்பே, உங்களுக்காக ஒரு கேஸ்கூடத் தேடி வைத்திருக்கிறேன்.”

“கேஸா? எங்கே? என்ன கேஸ்? சொல்லுங்கள், ராம்” என்று என் பேச்சில் குறுக்கிட்டு அவசரப்படுத்தினார் டே.

அந்த மனிதரின் சுபாவமே அப்படித்தான். அவருக்கு மனத்தத்துவக் கேஸ் என்றால் போதும், அப்புறம் சோறு, தண்ணீர்கூட வேண்டாம். அது எத்தனை சின்னக் கேஸாக இருந்தாலும், எத்தனை சிக்கலான கேஸாக இருந்தாலும், மூலத்தைக் கண்டுபிடித்து, ஏற்ற சிகிச்சை புரிந்து, குணப்படுத்தும் வரையில் தம்மையே மறந்துவிடுவார். பணத்தை, அதாவது சிகிச்சைக்காகத் தமக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ஊதியத்தைப்பற்றியும் அவர் கவலைப்பட மாட்டார். “பணம் நினைத்தால் வரும்; நினைத்தால் போகும், ராம். ஆனால் நம் நாட்டில் மனத்தத்துவ வைத்தியம் பிரபலமாகும் வரையில் கேஸ்தான் எளிதில் கிடைக்காது. ஆகவே இப்பொழுதெல்லாம் நாம் பணத்தைப் பாராமல், கேஸ் எங்கே இருக்கிறது என்று தேடிப் பிடித்து, அவர்கள் விரும்பாவிட்டாலும், கட்டாயப்படுத்தி அழைத்துவந்து, குணப்படுத்திப் பெயரைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும்; பிறகு பணம் தானாகவே நம்மைத் தேடிவரும்” என்பார் அவர்.

இத்தகைய கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வந்ததால்தான், மனத்தத்துவ வைத்தியத்தில் அத்தனை நம்பிக்கை வைக்காத நம் நாட்டில், டே அவ் வைத்தியசாலையை ஸ்தாபித்து, முதலில் கல்கத்தாவிலும் பிறகு பம்பாயிலும் தமது புகழ் ஓங்கும்படி செய்ய முடிந்தது.

நான் அன்று வெர்லியில் நடந்த சம்பவத்தையும், நண்பர் விஜயராகவன் அறிவித்த விவரங்களையும் டேக்குக் கூறினேன்.

அவ்வளவுதான், அவர், “சரி; புறப்படுங்கள் ராம்; நாம் இப்பொழுதே போய், அந்தக் கேஸை ‘புக்’ செய்துகொண்டு வந்துவிடலாம்” என்று கிளம்பிவிட்டார்:

நான் அவரை அமர்த்தி, “அவசரப்படாதீர்கள், பாபுஜி. என்ன இருந்தாலும் நீங்கள் வைத்தியர். நீங்களாக நோயாளியைத் தேடிப் போவதாவது! நான் வீட்டுக்குப் போகும் வழியில் விஜயராகவனை மீண்டும் சந்தித்து, நீங்கள் அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பியிருக்கிற செய்தியை அறிவித்து, அந்த அம்மாளின் சகோதரரை வெஸ்ட் எண்ட் ஹோட்டலுக்கு உங்களைக் காண வரச் செய்கிறேன்” என்றேன்.

ஆனால் டே பிடிவாதக்கார மனிதர். அவர் அமெரிக்காவுக்குச் சென்று உருவத்தில்தான் மாறி வந்திருந்தாரே தவிர, உள்ளப்போக்கில் மாறி வரவில்லை. ஒரு காரியத்தை நினைத்து விட்டால் அதை நிறைவேற்றினாலன்றி நிற்காத அவருடைய பழைய போக்கு, அப்படியேதான் இருந்தது. அன்று நான் எவ்வளவு சொல்லியும் டே கேட்கவில்லை. தம்மை உடனே வெர்லிக்கு அழைத்துச் சென்று உமாசரணைச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார். “உங்களால் வர முடியாதென்றால், அவர் வீட்டு விலாசமாவது கொடுங்கள்; நானே போய்ப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்” என்று அவர் கூறியபோது, “சரி, வாருங்கள், போகலாம்” என்று என்னால் புறப்படாதிருக்க முடியவில்லை.

வெர்லிக்குப் போனால் விஜயராகவனை வீட்டில் காணவில்லை. “ஆறு மணி ஆட்டம் சினிமாப் பார்க்க ‘எரோஸு’க்குப் போய்விட்டார்” என்று அவர் மனைவி அறிவித்தாள்.

“நாம் புறப்பட்ட நேரம் சரியில்லை, டே பாபு. எனக்கு உமாசரணைப் பழக்கம் இல்லை. வாருங்கள், திரும்பிவிடுவோம். நாளைக் காலையில் விஜயராகவன் ஆபீஸுக்குப் புறப்படு முன்பு வந்து பார்க்கலாம்” என்று சொன்னால் அவர் கேட்டால்தானே!

“பரவாயில்லை ராம்; வைத்தியம் செய்வது என்று வலிய வந்துவிட்டோம். அதற்கு ஆளைத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்கிற அவசியம் இல்லை. பக்கத்து வீடு என்றுதானே கொள்ளீர்கள்? கதவைத் தட்டிக் கூப்பிடுங்கள்; நாமே பேசிக் கொள்ளலாம்” என்று விடாக்கண்டராகக் கூறினார்.

வேறு வழியின்றி எதிர் ‘பிளாக்’கின் கதவைத் தட்டினேன். நோயாளிப் பெண்ணை பிரபாவே வந்து கதவைத் திறந்தாள்.

“உங்கள் அண்ணா உமாசரணப் பார்க்க வந்திருக்கிறோம்” என்றேன்.

அவள் எங்களை ஏதோ ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தாள். பிறகு, “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டாள்.

“நான் பக்கத்து வீட்டு விஜயராகவனின் நண்பன். இவர் என் சிநேகிதர். பிரசித்தி பெற்ற மனத்தத்துவ வைத்தியர்.”

“மனத்தத்துவ வைத்தியரா?” இதுவரையில் சுமுகமாகப் பேசிக்கொண்டு வந்த பிரபாவின் முகத்தில் திடீரென்று வெறுப்பும் அலட்சியமும் பிரதிபலித்தன. “என் அண்ணாவை எதற்காகப் பார்க்க வேண்டும்?”

“உங்கள் வியாதி விஷயமாக.”

“எனக்கு என்ன வியாதி?” பிரபா கொதித்தாள்; “எனக்கு ஒரு வியாதியும் இல்லை; எந்தவிதமான வைத்தியமும் தேவையில்லை. போய் வாருங்கள்; வந்தனம்.” அவள் கணங்கூட நிற்கவில்லை. அருவருக்கும் பொருளைப் பார்ப்பதுபோல் எங்களை ஒரு தடவை பார்த்துவிட்டு, வீட்டினுள்ளே சென்று கதவைப் படரென்று அடைத்துக்கொண்டாள்!

சே! எத்தனை அவமானமாக இருந்தது தெரியுமா எனக்கு அப்பொழுது? அதிலும் இந்த நிகழ்ச்சிகளை விஜயராகவனின் மனைவி, தன் வீட்டு வாசலில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டதும், எனக்கு அங்கேயே நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சாகலாம்போல் இருந்தது. உணர்ச்சியை அடக்க முடியாமல் நான் டேயிடம் திரும்பி, “பார்த்தீர்களா பாபுஜி, அழையா விருந்தாக வந்ததற்குக் கிடைத்த வெகுமதியை?” என்று வெடித்தேன்.

“எல்லாம் மனக்கோளாறு, ராம்; வருத்தப்பட்டுக் கொள்ளதீர்கள்” என்று சப்பைக்கட்டுக் கட்டினார் டே.

“மனமாவது! மண்ணாவது! வாருங்கள் போகலாம்” என்று

அவர் கையைப் பிடித்துக் கரகரவென்று இழுத்துக்கொண்டு மாடியிலிருந்து இறங்கினேன்.

நாங்கள் காலனி எல்லையைத் தாண்டி, அன்னி பெஸண்ட் ரோடுக்குப் போகும் வழியில் நடந்துகொண்டிருந்தோம். அது வரையில் மௌனமாக வந்த டே, மெல்ல என் தோள்மீது கைவைத்து, "மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் ராம்; உங்கள் மனசு ரொம்பவும் புண் பட்டுவிட்டதுபோல் இருக்கிறது" என்றார். சூரலில் துயரம் வெளிப்பட.

"சரிதான், டே பாபு. இனிமேல் அந்த உமாசரண் உங்கள் காவில் வந்து விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டாலும், நீங்கள் இந்த அகந்தை கொண்ட பெண்ணின் கேஸை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது; அவ்வளவுதான் நான் சொல்ல முடியும்" என்றேன்.

"ஏது? இப்பொழுது உங்கள் மனக்கோளாறுக்கு அல்லவா நான் முதலில் வைத்தியம் செய்தாக வேண்டும்போல் இருக்கிறது!" என்று நகைத்தார் டே. பிறகு, "அந்தப் பெண் ஏன் இப்படி நடந்துகொண்டாள் தெரியுமா, ராம்?" என்று கேட்டார்.

"இது என்ன அசட்டுக் கேள்வி, டே பாபு? அவளே அதைச் சொல்லிவிட்டுத்தானே கதவை மூடிக்கொண்டு சென்றாள்?"

"அதுதான், அவள் ஏன் தன் வியாதியைக் குணப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பவில்லை என்று கேட்கிறேன்."

"யார் கண்டார்கள் அந்த இழவையெல்லாம்? ஒருகால், இது என்ன பிரமாத வியாதி? எப்பொழுதோ வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை வரும் சாதாரண மயக்கமும் ஒரு வியாதியோடு சேர்ந்ததா? வாழாவெட்டியாக அண்ணாவிடம் வந்து ஒண்டிக் கொண்டிருப்பது போதாதென்று, இந்த வியாதியில்லாத வியாதிக்கு வேறு அவனுக்கு வீண் செலவு ஏற்படுத்தி வைக்க வேண்டுமா?" என்று அவள் கருதியிருக்கலாம்."

"அப்படியும் இருக்கலாம். ஆனால் அது மட்டுமே அவள் வியாதியைக் குணப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பாததற்குக் காரணமாக இருக்க முடியும் என்று நான் நினைக்கவில்லை."

"பின்?"

"இதற்கு இன்னும் ஆழமான காரணம் வேறொன்று இருக்கிறதென்று நான் கருதுகிறேன்."

"என்ன அது பாபுஜி?"

“ராம், இவள் கணவர் காணாமற் போனதினிருந்துதான் இந்த மயக்க வியாதி இவளுக்கு ஏற்பட்டு வருகிறது என்பதை மனசில் வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால், ஒருவேளை இவள் செய்து விட்ட ஏதோ ஒரு பிழை காரணமாகவே அவர் மறைந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. மனத்தத்துவ வைத்தியத்தில், ‘கண அதிர்ச்சி’ என்ற ஓர் விசித்திர நோயைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. கோழை உள்ளம் படைத்தவர்கள், விபரீதச் சம்பவங்களைக் காண நேரிடும்போது, அதிர்ச்சியடைந்து, மயக்கமடைந்து விடுவார்கள் என்பதை நீங்கள் அறிந்திருக்கலாம். அத்தகைய சம்பவம் அவர்களைப் பாதிப்பதாகவும் இருக்கலாம், பிறரைப் பாதிப்பதாகவும் இருக்கலாம். பிறரைப் பாதிப்பதாக இருந்தால் அதிர்ச்சியும் மயக்கமும் முதல் தடவை ஏற்பட்டதோடு நின்றுவிடுகின்றன. ஆனால் அதுவே தங்களைப் பாதிப்பதாக இருந்துவிட்டால், அந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்த சூழ்நிலை மீண்டும் எப்பொழுது எப்பொழுதெல்லாம் அவர்கள் கண்களில் தட்டுப்படுகிறதோ, அப்பொழுதெல்லாம் பழைய அதிர்ச்சி மறுபடியும் அவர்களைத் தாக்கி, மயக்கம் அடையச் செய்துவிடுகிறது.

“இந்தப் பெண்ணுக்குக் கிரகணந்தோறும் மயக்கம் வருகிறது என்று கூறினீர்கள். இதுபோன்ற ஓர் கிரகண சமயத்தில் இருந்துதான் இவள் கணவனைக் காணவில்லை என்றும் அறிவித்தீர்கள். கணவன் மனைவியராகிய இவர்களுக்குள் என்ன பிணக்கம் இருந்ததோ? என்ன மனஸ்தாபம் இருந்ததோ? அதை நாம் அறியோம். ஆயினும், இவளுக்கு ஒவ்வொரு கிரகணத்தின் போதும் மயக்கம் ஏற்பட்டு வருவதை, இவளுடைய கணவனின் மறைவோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, ஏன் இவளுடைய பிழை ஏதோ ஒன்று காரணமாகவே அவன் மறைந்திருக்கக் கூடாது என்றுதான் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, இவள், தன் கணவனுக்குத் தெரியாமல் ரகசிய நடவடிக்கை எதிலாவது ஈடுபட்டிருக்கலாம். அது ஒரு கிரகண காலத்தில் இவள் கணவனின் கண்களில் தட்டுப்பட்டிருக்கலாம். கணவன், தன் ரகசியச் செயலை அறிந்துவிட்டான் என்ற அதிர்ச்சியே இவளுக்கு மயக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். பின்பு, தன் கணவன் நிரந்தரமாக மறைந்துவிட்ட காரணத்தால், ஒவ்வொரு கிரகணத்தின்போதும் அந்த அதிர்ச்சி தரும் நிகழ்ச்சி இவள் மனசில் தோன்றி, மயக்கமூட்டி வரலாம். இந்த ரீதியில்

தான் ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும் என்று நான் ஊகிக்கிறேன். இப்பொழுது புரிந்ததா உங்களுக்கு?"

"புரிந்தது, புரிந்தது. ஆனால், அதற்கும் இவள் வைத்தியம் செய்துகொள்ள மறுப்பதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"இப்பொழுது நீங்களே அசட்டுக் கேள்வி கேட்கிறீர்கள், ராம்" என்றார் டே; "என் பிரிய நண்பரே, மனத்தத்துவ வைத்தியம், மற்ற வைத்தியங்களைப்போல், நாடியைப் பிடித்துப் பார்க்கும் வைத்தியம் அல்ல; மனசைப் பிடித்துப் பார்க்கும் வைத்தியம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? மனசின் அடித்தளத்தில் ஒளிந்துகொண்டிருக்கும் வியாதிக்கு அடிப்படையான ரகசியங்களை நோயாளிகளையே கக்கச் செய்து, குணப்படுத்தும் அசுர வைத்தியமாயிற்றே அது? அதனால்தான்...."

"அதனால்தான், தன் ரகசிய நடவடிக்கை, கணவனுக்கு வெளியாகி, அவனை விரட்டியது போதும், மற்றுமுள்ளோருக்கும் வெளிப்பட்டு, அவமானத்தை விளைவிக்க வேண்டாம் என்று இவள் சிகிச்சைக்கு உடம்பட மறுக்கிறாள் என்று கூற வருகிறீர்கள்; அப்படித்தானே? அப்படி விரும்பாதவர்களுக்கு வைத்தியம் செய்ய நாமும் தயாராக இல்லை; நடவடிக்கை பேசாமல்" என்று நான் அந்தப் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப் பார்த்தேன்.

ஆனால் டே என்னை நிறுத்தி, "ராம், இதுவரையில் நான் கைவைத்த கேஸ்களில் ஒன்றில்கூடத் தோற்றதில்லை என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள் அல்லவா?" என்று கேட்டார்.

"ஆமாம் டே பாபு; ஆனால் இந்தக் கேஸில் நீங்கள் கைவைக்கவும் இல்லை; இனி வைக்கப்போவதும் இல்லை. ஆகவே! வெற்றி தோல்விபற்றிய பிரச்சனைக்கும் இடம் இல்லை."

"கை வைக்கவில்லை என்பது சரிதான். இருந்தாலும் நினைத்துப் பாருங்கள். இந்தப் பெண் சிகிச்சையை விரும்பவில்லை என்று சொன்னதற்காக இவள் கேளை நாம் எடுத்துக்கொள்வதில்லை என்று ஒதுக்கிவிட்டோமென்றால் வெற்றி அவளுக்கா, நமக்கா?"

பொல்லாத மனிதர் இந்த டே! என் பேச்சைக்கொண்டே என்னை மடக்கிவிட்டார். இருந்தாலும் சொன்னேன்: "என்ன ஆனாலும் மிஸ்டர் டே, இனி நாமாகப் போய், இந்தக் கேளை ஏற்றுக்கொள்வதில் எனக்கு இஷ்டம் இல்லை. உமாசரண் உங்களைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு வந்தால் வரட்டும்; பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம்."

“இல்லை ராம்; அப்படி ஒதுக்கிவிடக்கூடாது. இம்மாதிரிச் சிக்கலான கேஸ்களில் தான் மனத்தத்துவ வைத்தியன் அதிக அநுபவத்தைப் பெறுகிறான். வைத்தியம் செய்துகொள்ள மாட்டேன் என்ற பிடிவாதத்தோடு இருப்பவரை இழுத்து வைத்து, வைத்தியம் செய்து, குணப்படுத்துவதன் மூலம், நமது பெயரும் புகழும் பன்மடங்கு பெருகும். ஆகவே, இன்று இல்வா வீட்டாலும் நாளையாவது நீங்கள் மறுபடியும் இங்கு வந்து, இவள் சகோதரரைச் சந்தித்து, அவரை என் ஹோட்டல் ஜாகைக்கு அழைத்து வரத்தான் வேண்டும்.”

டேயின் பிடிவாதம் எனக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆகவே மேலே தர்க்கிக்காமல், அவருடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதாக வாக்களித்தேன்.

நாங்கள் அன்னி பெஸண்ட் ரோடை அடைந்ததும், டே, வழியே சென்ற டாக்ஸி ஒன்றை நிறுத்தி, பின் சீட்டின் கதவைத் திறந்து, “ஏறிக்கொள்ளுங்கள் ராம்” என்றார்.

“வேண்டாம் பாபுஜி. நான் பஸ்ஸிலே வீட்டுக்குப் போய்க் கொள்ளுகிறேன்” என்றேன்.

“வீட்டுக்குப் போக அதற்குள் என்ன அவசரம்? என்னோடு ஹோட்டலுக்கு வாருங்கள் முதலில். பிறகு வீட்டுக்குப் போவதைப்பற்றி ஆலோசிக்கலாம்.”

“இல்லை டே பாபு; எனக்குக் கொஞ்சம் அவசர வேலை இருக்கிறது. இன்னொரு நாள், ஏன், நானையே உமாசரண் உங்களைப் பார்க்க உடம்பட்டால், அழைத்துக்கொண்டு அங்கே வரத்தானே போகிறேன்?”

“அந்தக் கதையெல்லாம் வேண்டாம். நீங்கள் இப்பொழுது காரில் ஏறப் போகிறீர்களா, இல்லையா? காரியம் இல்லாமல் நான் உங்களைக் கூப்பிட மாட்டேன் என்பது தெரியாதா?” அவர் என்னைக் காரின் உள்ளே தள்ளித் தாமும் ஏறிக்கொண்டு, “வெஸ்ட் எண்ட் ஹோட்டலுக்கு விடப்பா” என்று சாரதிக்கு உத்தரவிட்டார்.

வேதம் சொன்னது சரியாகத்தான் போயிற்று; டே என்னை அட்டையாகத்தான் பிடித்துக்கொண்டு விட்டார்!

நாங்கள் வெஸ்ட் எண்ட் ஹோட்டல் வாசலில் இறங்கியதும், டே டாக்ஸிக்காரனுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பாமல், “கொஞ்சம் காத்திரு; இதோ வந்துவிடுகிறோம்” என்றார்.

“இன்னும் எங்கே போகப் போகிறீர்கள் பாபுஜி? சுமார் இரண்டு நாள் சேர்ந்தாற்போல் விமானப் பிரயாணம் செய்து, இன்றுதான் வந்திருக்கிறீர்கள். இன்று ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு, நாளைக்குப் பிறகாரியங்களைக் கவனிக்கக் கூடாதா?” என்று நான் கேட்டேன்.

“நான் எங்கும் போகவில்லை, ராம். உங்களை வீட்டில் கொண்டு விடத்தான் டாக்ஸியை நிறுத்தியிருக்கிறேன்.”

“எனக்கு டாக்ஸி ஒன்றும் வேண்டாம், டே பாபு. நான் பஸ்ஸில் போய்க்கொள்வேன்; இவனை அனுப்பிவிடுங்கள்.”

“இல்லை ராம்; திரும்பும்போது நீங்கள் பஸ்ஸில் போக முடியாது.”

“ஏனும்? நடுராத்திரி வரையில் என்னை இங்கே காக்க வைக்கப் போகிறீர்களா! அப்படியே இருந்தாலும், அதுவரையில் இவனுக்கு ‘வெயிட்டிங் சார்ஜ்’ கொடுப்பானேன்? அப்புறம் வேறு டாக்ஸி கிடைக்காமலா போய்விடும்!”

டே என் பேச்சைக் காதினாலே போட்டுக்கொள்ளவில்லை: “நீங்கள் பேசாமல் என்னோடு வாருங்கள், ராம்” என்று என்னை இழுத்துக்கொண்டு ‘லிப்டி’ல் ஏறினார்.

முன்றும் மாடியில் இருந்த முந்நூற்றுப் பதினாலாம் நம்பர் அறையை நாங்கள் அடைந்தோம். அறையின் உள்ளே கண்ட படி சாமான்கள் இறைந்து கிடந்தன. ஏகப்பட்ட சாமான்கள்! ‘இவ்வளவையும் கொண்டா இவர் விமானத்தில் வந்தார்? சாமான்களுக்கு மாத்திரமே ஆயிரக்கணக்கில் விமானக் கூலி ஆகியிருக்குமே!’ என்று நான் திகைத்தேன்.

என் திகைப்பை டே கவனித்துவிட்டார்போலும்! அவர் சொன்னார்; “என்ன ராம், இப்பொழுதே இப்படித் திகைத்து விட்டீர்கள்? இன்னும் நான் சொல்லப் போகிறதைக் கேட்டால் மூர்ச்சையடைந்து விடுவீர்கள்போல் இருக்கிறதே! மிஸ்டர் ராம், தம்படிக் காசு செலவின்றி அமெரிக்காவிலிருந்து இந்தியா வரையில் எனக்கும் இந்தச் சாமான்களுக்கும் விமான யாத்திரை கிடைத்தது.”

அவர் தொடர்ந்து சொன்ன விவரம் இதுதான்: அவருக்கு அமெரிக்க அரசாங்கம் விமானச் செலவு கொடுத்த போதிலும், அளவுக்கு மீறிய சாமான்கள் இருந்ததால் கப்பலில்தான் பிரயாணம் செய்வதாக இருந்தார். ஆனால், புறப்படுவதற்கு இரண்டு நாட்கள் இருக்கையில் அவருக்கு ஒரு டெலிபோன் வந்தது. முன்பு அவரை அமெரிக்காவுக்கு அழைத்துக்கொள்ளக் காரணமாக இருந்த கெல்லி ஷெர்மன்தான் பேசினார். அமெரிக்க அரசாங்கம் தம்மைப் பர்மாவில் ஸ்தானிகராக நியமித்திருப்பதாகவும், இரண்டு நாட்களில் புறப்படப் போவதாகவும் கூறி, டேயிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டார். அப்பொழுது டே, தாமும் தாய் நாடு திரும்ப இருப்பதைக் கெல்லிக்கு அறிவித்திருக்கிறார். உடனே கெல்லி, தாம் பிரத்தியேக விமானத்தில் தனியாளாகவே ரங்கூன் செல்வதாகவும், டேயும் தம்முடன் கல்கத்தா வரையில் வரலாமென்றும் அழைத்திருக்கிறார்: “விரும்பி அழைக்கிறபோது மறுப்பானேன் என்று அவருடைய விமானத்தில் கல்கத்தா வரையில் வந்தேன், ஆகவே கல்கத்தாவி

லிருந்து பம்பாய் வருமட்டுந்தான் எனக்கும் இந்தச் சாமான் களுக்குமாகச் சில நூறு ரூபாய்கள் செலவாயின” என்று விளக்கினார் டே.

“அப்படியா? நீங்கள் கல்கத்தா வழியாக வந்த விவரத்தை என்னிடம் சொல்லவே இல்லையே, டே பாபு! கல்கத்தாவில் தங்கினீர்களா? எத்தனை நாட்கள் தங்கியிருந்தீர்கள்? எங்கே தங்கியிருந்தீர்கள்?” என்று நான் கேட்டேன்.

“அந்தக் கேலியை ஏன் கேட்கிறீர்கள், ராம்? வந்ததுதான் வந்தோம்; இரண்டு மூன்று நாட்கள் தங்கிவிட்டுப் போகலாம் என்று எண்ணி விமானத் தளத்திலிருந்து புறப்பட்டேன். அமெரிக்காவில் எனக்குப் பழக்கமான ஒருவர் கல்கத்தாவில் வேலையாக இருக்கிறார். ‘நீங்கள் தாய் நாடு திரும்பும்போது கல்கத்தா வழியே வந்து, என்னோடு சில நாட்கள் இருந்து விட்டுப் போக வேண்டும்’ என்று அவர் வற்புறுத்திக் கடிதம் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அவர் வீட்டில்தான் தங்குவதென்று சென்றேன். கிட்டத்தட்ட அவருடைய வீட்டு வாசல்வரையில் சென்ற பிறகு, அங்கே ஓர் அசந்தர்ப்பம் நிகழ்ந்துவிட்டது தெரிந்தது. ‘சரி, இச்சமயத்தில் நாம் இங்கே விருந்தாளியாகப் போய் இறங்குவது உசிதம் அல்ல’ என்று அப்படியே தம்தம் முக்குத் திரும்பி, நேற்று இரவு விமானத்தைப் பிடித்துப் பம்பாய்க்கு வந்துவிட்டேன்.”

இப்படிப் பேசிக்கொண்டே அவர், அங்கே இறைந்து கிடந்த சாமான்களிலிருந்து பெரிய பெரிய காகிதப் பொட்டலங்களாகச் சிலவற்றை எடுத்து என்முன் வைத்தார். வைத்து விட்டு, “பார்த்தீர்களா? இத்தனை சாமான்களையும் கொண்டு சென்றால் உங்களைப் பஸ்ஸில் ஏற்றிக்கொள்வானா?” என்று என்னைக் கேட்டார்.

“இவையெல்லாம் என்ன, டே பாபு?”

“ஒன்றும் இல்லை; என் அமெரிக்க விஜயத்தின் ரூபகார்த்தமாகச் சில பரிசுகள்.”

“நமது நட்பு, இம்மாதிரிப் பரிசுகளைப் பரிமாறிக்கொள்ளும் நிலையைக் கடந்துவிட்டது என்பது தெரியாதா பாபுஜி!” என்று நான் சற்று வருத்தத்துடன் சொன்னேன்.

“நான் உங்களுக்கு எதுவும் வாங்கி வரவில்லை, ராம். எல்லாம் உங்கள் வீட்டில் இருக்கும் என் சகோதரியின் குழந்தைகளுக்குத்தான்!” என்று சாதுரியமாகக் கூறிவிட்டு அவர்,

சற்றுத் தள்ளி வைத்திருந்த இன்னுமொரு பெரிய பெட்டியையும் எடுத்து வந்து, என் சாமான்களோடு வைத்தார்.

“இது என்ன பாபுஜி? எல்லாவற்றிலும் பெரிய சூமையாக இருக்கிறதே!”

“திறந்து பாருங்களேன், தெரியும்.”

நான் அந்த நான்கு அடிச் சதுர அட்டைப் பெட்டியின் மூடியை அகற்றிப் பார்த்தேன். உள்ளே கழற்றிப் ‘பாக்’ செய்யப்பட்ட யந்திரம் ஒன்றின் பாகங்களைப்போல், பல சாமான்கள் காசித்தத்தில் தனித்தனியாகப் பொதிந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. “இது ஏதோ யந்திரம்போல் அல்லவா இருக்கிறது?” என்றேன் வியப்புடன்.

“அப்படிப் பெரிய யந்திரம் ஒன்றும் இல்லை; இதோ பாருங்கள்” என்று கூறிவிட்டு, டே, மளமளவென்று அந்தச் சாமான்களை எடுத்துக் கோக்கத் தொடங்கினார். முதலில் நான்கு அடி உயரத்தில் ஒரு ஸ்டாண்டு உருப்பெற்றது. பிறகு அதன் நடுவே ஒரு தொங்கும் தொட்டில்! பின்னர்.....

“அட! இது என்ன, விசைத் தொட்டிலா?”

“ஆமாம் ராம்; எப்படி இருக்கிறது? அழகாயும் நவீனமாயும் இல்லை?”

“அமெரிக்கர்களின் வேலையே வேலை! அந்த நாட்டில்கூட நம் நாட்டைப்போல் தொட்டில் போடும் பழக்கம் இருக்கிறதா, டே பாபு?”

“இல்லாமல் என்ன? ஆனால் இம்மாதிரி விசைத் தொட்டில் அவ்வளவு அதிகமாகப் பழக்கத்தில் இல்லை. இதை நான் எப்பொழுதோ ஒரு பொருட்காட்சியில் பார்த்தேன். இந்தியாவுக்குப் புறப்படும்போது ஞாபகம் வந்தது. உடனே ஆர்டர் கொடுத்துத் தனியே செய்யச் சொன்னேன்.”

“ஆமாம்; யாருக்குப் பரிசளிக்க இதைச் செய்யச் சொன்னீர்கள்?”

டே சிரித்துக்கொண்டே, “ஏன்? உங்களுக்குத்தான்!” என்றார்.

“சரியாகப் போயிற்று. என்னைப் பற்களைத் தட்டித் தொட்டிலில் போட்டு, வாயில் பால் ‘பீடர்’ பாட்டிலைத் திணிக்கப் போகிறீர்களா?” என்று நகைத்தேன்.

டே சொன்னார்: “உங்களுக்கு என்றால் உங்களுக்கல்ல, ராம்! உங்கள் வீட்டுக்கு.”

“எங்கள் வீட்டில் தொட்டிலில் இடக்கூடிய குழந்தை ஒன்றும் இல்லையே, டே பாபு?”

“இப்பொழுது இல்லையென்றால், இனி வரக்கூடாதா?”

“வேண்டாம் பாபுஜி! அப்படி ஒன்றும் ஆசீர்வாதம் பண்ணி வைக்காதீர்கள். இருக்கிற நான்கைக் கட்டி, மேய்த்து, ஆளாக்கி விட்டு நான் மீண்டால் போதும்.”

டே சொன்னார்: “ராம், உண்மையில் இது உங்களுக்காக வாங்கியதல்ல; இதோ பாருங்கள்.” அவர் தொட்டிலின் பக்க வாட்டுச் சட்டத்தில் பொருத்தியிருந்த பளபளக்கும் தங்க நிறத் தகடு ஒன்றைக் காட்டினார். அதில் ஆங்கிலத்தில் “To Beloved Kumari.....” (அன்புள்ள குமாரிக்கு..) என்று போட்டுச் சிறிது இடம் விட்டிருந்தது. அதற்கு அடியில், “With Love and Affections - Naresh Kumar De.” (அன்புடனும் வாத்ஸல்யத்துடனும் - நரேஷ் குமார் டே) என்று பொறித்திருந்தது.

“இதில் பெயர் எதுவும் குறிப்பிடவில்லையே டே பாபு! யாருக்காக வாங்கி வந்தீர்கள்?” என்று நான் கேட்டேன்.

“இது ஒரு பேரில்லாப் பூச்சிக்கு!” என்று நகைத்தார் டே. பிறகு சொன்னார்: “மிஸ்டர் ராம், சற்று முன்பு சொன்னேனே, கல்கத்தாவில் ஓர் நண்பர் வீட்டில் தங்கச் சென்றேன் என்று, அவருடைய மகளுக்காகத்தான் இதை வாங்கினேன். ஆனால் அவர் வீட்டுக்குச் செல்லவோ, பரிசை வழங்கவோ முடியாத அசந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டதால் திருப்பிக் கொண்டுவந்து விட்டேன். இனிமேல் நான் கல்கத்தாவுக்குப் போவது ஏது? அந்தக் குழந்தைக்கு இந்தப் பரிசை வழங்குவது ஏது? நல்ல வேளை! அவர் தம் மகளுக்கு இன்னும் பெயர் இடவில்லை. இல்லாவிட்டால், இதில் பெயரையும் பொறித்துவிட்டு, வேறு எவருக்கும் கொடுக்க முடியாமல் துருப்பிடித்துப் போக விட்டிருக்கத்தான் நேர்ந்திருக்கும்.”

குழந்தைக்குப் பெயரிடவில்லை! இந்தச் சொற்கள் என் மனசில் காமேசத்தின் நினைவைத் தட்டி எழுப்பின. “ஏது, மிஸ்டர் டே, உங்கள் வங்காளத்திலே குழந்தைகளுக்குச் சாவகாசமாகப் பெயரிடுவதுதான் வழக்கமோ?” என்று கேட்டேன், காமேசம் தம் மகளுக்கு இன்னும் பெயரிடாமல் இருப்பதை மனசில் வைத்துக்கொண்டு.

“அதென்ன அப்படிக் கேட்கிறீர்கள், ராம்?”

“இல்லை; என் நண்பர் ஒருவர்கூட இப்படித்தான் அவரும்

கல்கத்தா வாசிதான். அவருக்கும் உங்கள் நாட்டுக் காற்று வீசிவிட்டது போலும்; தென்னிந்தியராக இருந்தும், தம் தலைக் குழந்தைக்கு இன்னும் பெயர் வைக்காமலே இருக்கிறார்.”

“அப்படியானால், வீணாக எங்கள் வங்காளத்தைக் குறை கூறுதீர்கள், ராம். இது உங்கள் தென்னாட்டுக்காரர்களின் வழக்கமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.”

“இல்லை, இல்லை; எங்கள் தென்னாட்டில், முக்கியமாகத் தலைக் குழந்தைக்கு, அது பிறந்த பதிரோவாது நாள் புண்ணியாகவாசனத்தின்போதே பெயரிட்டு விடுவார்கள். சாஸ்திரோக்தமாகச் செய்ய முடியாது போனாலும், சம்பிரதாயமாகவாவது பெயர் வைத்துவிடுவதுதான் வழக்கம். ஆனால், என் நண்பர் ஏதோ ஓர் அசட்டுக் காரணத்துக்காக.....”

டே என் பேச்சை வெட்டி, “என் நண்பரும் அப்படித்தான், ராம்; அவரும் தென்னிந்தியராக இருக்கக் கொண்டதான் போலும், குழந்தைக்கு அழகான பெயர் தட்டுப்படவில்லை என்ற அசட்டுக் காரணத்தால்.....” என்றார்.

“என்ன? என்ன சொன்னீர்கள்? உங்கள் நண்பரும் தென்னிந்தியரா?”

“ஆமாம் ராம்; அசல் தமிழர்; காமேசுவரன் என்று பெயர்!”

“காமேசுவரன்! யார்? ஷாலிமார் பெயின்ட்ஸ் கம்பெனியில் இன்ஜினியராக இருக்கிறாரே, அவரா?”

“அவரேதான்! அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா, ராம்?”

“தெரியுமாவா? அவரைத்தான் நானும் இத்தனை நேரமாக என் கல்கத்தா நண்பர் என்று குறிப்பிட்டுக்கொண்டு வந்தேன், பாபுஜி!”

“பலே! கடைசியில் காமேசுவரன் நம் இருவருக்குமே நண்பராகப் போய்விட்டாரா? பாவம்! ரொம்ப நல்ல மனிதர்; கல்யாணமே செய்துகொள்ளப் போகிறதில்லை என்ற பிடிவாதத்துடன் இருந்தவர், கடைசியில் எப்படியோ ஒரு பெண்ணைக் கைப்பிடித்தார். அவள் இரண்டு வருஷங்கூட அவருடன் வாழ்க்கை நடத்தாமல், ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றுப் போட்டுவிட்டுக் கண்களை மூடிவிட்டாள்!”

“டே பாபு!” என்று அலறினேன் நான்! “காமேசுத்தின் மனைவி ரோகினியையா குறிப்பிடுகிறீர்கள்?”

“ஆமாம் ராம்; முந்தாநாள்தான் காலகதி யானொளாம்!”

“என்னால் இதை நம்ப முடியவில்லையே, பாபுஜி! தங்கள்

குழந்தைக்கு ஓர் நல்ல பெயரைச் சிபாரிசு செய்யும்படி காமேசன் நாலு நாட்களுக்கு முன்பு எழுதிய கடிதம் எனக்கு முந்தாநாள் தானே கிடைத்தது?"

"இருக்கலாம், ராம். ஆனால் ரோகினியின் சாவு எதிர் பாராமல் நொடியில் நிகழ்ந்துவிட்டது. அந்தக் கட்டிடத்திலேயே வசிக்கும் எங்களவர் ஒருவர்தாம் எனக்குச் சொன்னார். காமேசத்தின் விலாசம் என்விடம் இருந்தபோதிலும், அதில் அவர் தமது வீட்டு இலக்கம் மாத்திரமே கொடுத்திருந்தார். ஆகவே டாக்ஸியை வெளியே நிறுத்திவிட்டுக் கீழ்த்தளத்தில் போய்க் கதவைத் தட்டினேன். எங்களவர் ஒருவர் வந்து கதவைத் திறந்தார். 'காமேசம் இருக்கிறாரா?' என்று கேட்டேன். 'முதல் மாடியில் வசிக்கிறார்; நீங்கள் யார்?' என்று அவர் விசாரித்தார். நான் அமெரிக்காவிலிருந்து வந்திருப்பதையும், அவரோடு சில நாள் தங்கப் போவதையும் கூறினேன். அப்பொழுதுதான் அவர், ரோகினிக்கு மாரடைப்பு வந்து திடீரென்று முன்னாள் இறந்துவிட்டதைக் கூறி, 'இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நீங்கள் விருந்தாட வந்திருக்கிறீர்களே!' என்று குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்டினார்.

"என்னவோ போங்கள்; காமேசத்தைப்போன்ற ஓர் உத்தமமான நண்பருக்கு இப்படிப்பட்ட சோகநிலை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டாம், ராம். அமெரிக்காவில் நாங்கள் இருவரும் ஒரே ஹோட்டலில் வசித்து வந்தோம். ஆறு மாதங்களே பழகினோம். பிறகு அவர் பயிற்சி முடிந்துவிட்டது; நாடு திரும்பிவிட்டார். ஆனால், அந்த ஆறுமாதப் பழக்கமும் எப்படிப்பட்டது என்று நினைக்கிறீர்கள்! அதற்கு இணை சொல்ல வேண்டுமென்றால் நமது நட்பைத்தான் கூற வேண்டும். நீங்களாவது சில மாதங்களுக்குப் பிறகு எனக்குக் கடிதம் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டீர்கள். ஆனால் அவர் வாரந் தவறாமல் எனக்கு எழுதிக்கொண்டே இருந்தார். இல்லாவிட்டால், அவருக்குக் குழந்தை பிறந்த விவரம், அதற்குப் பெயரிடாத விவரம் இவை எனக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்க முடியும்?"

பிறகு, டே காமேசன் எனக்கு எப்படி நண்பரானார் என்பதை விசாரித்தார். அந்த விவரத்தை நான் சொன்னதிலிருந்து, எங்கள் சம்பாஷணை பல்வேறு விஷயங்களுக்குத் தாவி, இறுதியில் டேயின் வைத்திய நிலையத்துக்கான இடத்தைத் தேடிப் பிடிக்கும் விஷயம் வரையில் வந்து நின்றது.

இச்சமயத்தில் ஹோட்டல் பையன் ஒருவன் வந்து, “ஸாப், மணி ஒன்பதாகிவிட்டது; உங்கள் சாப்பாட்டை அறைக்கே கொண்டு வரட்டுமா?” என்று கேட்டான்.

டே என்னிடம் திரும்பி, “ராம், ரொம்ப நேரமாக உங்களைக் காக்க வைத்துவிட்டேன். இன்னும் எவ்வளவோ பேச வேண்டியிருக்கிறது. நீங்களும் இங்கேயே சாப்பிட்டு விடுங்களேன். பிறகு ஆற அமரப் பேசிக்கொண்டிருக்கலாம்” என்றார்.

“இல்லை டே பாபு; நான் வீட்டில் சொல்லிவிட்டு வரவில்லை. அநாவசியமாக அவர்கள் என் பொருட்டுக் காத்திருப்பார்கள். எனக்கு விடை கொடுங்கள். மீண்டும் நாளை மாலையில் சந்திப்போம்” என்று எழுந்தேன்.

“இருங்கள்; வேலையானைக் கூப்பிடுகிறேன். அவன் முதலில் இந்தச் சாமான்களை டாக்ஸியில் கொண்டு வைக்கட்டும்” என்று அவர் ‘காலிங் பெல்’லை அழுக்கினார். வேலையாள் வந்ததும், ஒவ்வொரு சாமானாக அவன் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கீழே அனுப்பினார். தொட்டில், பெட்டியையும் அனுப்ப எடுத்தபோது நான் அவரைத் தடுத்து, “இது வேண்டாம், மிஸ்டர் டே. காமேசத்தின் குழந்தைக்காக வாங்கியது அவருக்கே போய்ச் சேர வேண்டும்” என்றேன்.

ஆனால் டே இங்கேயும் தமது பிடிவாதத்தைத்தான் நிலை நாட்டினார். “பரவாயில்லை ராம்; உங்கள் வீட்டுக்கு இது பயன்படாதென்றாலும், என் சகோதரியும் குழந்தைகளும் இந்த நூதன வஸ்துவைப் பார்க்கவாவது கொண்டு செல்லுங்கள்” என்று கூறி, கூலியாளின் தலையில் அதைத் தூக்கி வைத்துக் கீழே அனுப்பிவிட்டார்.

ஆனால் நாங்கள் கீழே இறங்கி வந்ததும், டாக்ஸிக்காரன் அதை வண்டியில் ஏற்றிக்கொள்ளத் தகராறு செய்வதைக் கண்டோம்; டே அவனிடம் சென்று, “என்னப்பா, தகராறு?” என்று கேட்டார்.

“ஸாப், இது என்ன பிளஷர் காரா? லாரியா? இப்படிப் பெரிது பெரிதாய்ச் சாமான்களை ஏற்றச் சொல்லி அனுப்புகிறீர்களே!” என்றான் டிரைவர்.

“என்னப்பா பிரமாதப்படுத்துகிறாய்? காலையில் நான் இதை ஏரோடி ரோமிலிருந்து டாக்ஸியில்தானே ஏற்றிக் கொண்டு வந்தேன்?” என்றார் டே.

“அது என்னவோ ஸாப்! நம்ம வண்டியிலே இருக்கிற வக்கேஜ் கம்பார்ட்மென்டில் இது நில்லாது ஸாப்” என்று முனகினான் அவன்.

டிரைவரின் பேச்சிலிருந்து அவன் தொட்டில் பெட்டியை ஏற்றிச் செல்லத் தனியாகக் கூலியை எதிர்பார்க்கிறான் என்பது விளங்கிற்று. டே, இதைத் தெரிந்துகொண்டு, “இம் மாதிரி நொண்டிச் சாக்குகளை ஏன் சொல்லுகிறாய்? இதற்குத் தனியாகக் கூலி வேண்டும் என்று தெளிவாகக் கேளேன். சரி, எத்தனை வேண்டும்? அதைச் சொல்” என்றார்.

“‘மீட்டர் ரீடிங்’குக்கு மேலே பத்து ரூபாய் கொடுக்க வேணும், ஸாப்” என்றான் டிரைவர் கூசாமல்.

“பத்து ரூபாயா? வேண்டாம் மிஸ்டர் டே. பத்து ரூபாய் கூலி கொடுத்து, எடுத்துச் சென்று, என் வீட்டுக்காரர்கள் இதைப் பார்க்க வேண்டாம்; பேசாமல் மேலே கொண்டு போகச் சொல்லுங்கள்” என்றேன்.

ஆனால் டே, ‘தாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்’ என்று சாதிப்பவராயிற்றே! அவர் சடாரென்று தமது பர்ஸிலிருந்து ஒன்றுக்கு இரண்டு பத்து ரூபாய் நோட்டுகளை எடுத்து, டிரைவரிடம் கொடுத்து, “இந்தா அப்பா டிரைவர், ‘மீட்டர் ரீடிங்’படி இதுவரை உனக்குச் சேர வேண்டிய கூலி நாலு ரூபாய் பன்னிரண்டு அணத்தான் ஆகிறது. இன்னும் இவரை ஸயானில் கொண்டுவிட மேலும் இரண்டு மூன்று ரூபாய் வரையில் ஆகும். ஆக மொத்தம் டாக்ஸிக் கூலி எட்டு ரூபாய். இந்தச் சாமான்களைக் கொண்டு போகப் பத்து ரூபாய்தானே கேட்டாய்? இதோ இருபது ரூபாய்கள் இருக்கின்றன. டாக்ஸிக் கூலி போக மீதியாகும் சுமார் பன்னிரண்டு ரூபாயையும் சாமான் கூலியாக எடுத்துக்கொள். இப்பொழுது சந்தேகாஷந்தானே?” என்றார்.

“இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் டே பாபு? எதற்காக இப்படிப் பணத்தைக் கண்டபடி வாரி இறைக்கிறீர்கள்? இதனால் யாருக்கு என்ன பயன்?” என்று நான் வருத்தத்தோடு கூறினேன்.

அவர் வழக்கப்படி சிரித்துவிட்டு, “அது என்னவோ ராம்; இன்று உங்களிடம் இந்தத் தொட்டிலைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றிவிட்டது. என்னைத் தடை செய்யாதீர்கள்” என்று கூறிவிட்டார்.

அவரிடம் வாதாடிப் பயன் இல்லை என்று நான் விட்டு விட்டேன்:

டிரைவர் அந்தப் பெரிய பெட்டியை எப்படியோ காரின் பின்புறம் வைத்துக் கட்டி ஒப்பேற்றிவிட்டு, “ஏறிக்கொள்ளுங்கள் ஸாப்” என்றான்:

நான் டேயிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டபோது அவர், “ராம், மறந்துவிடாமல் நாளைக் காலையில் சிறிது சீக்கிரமாகவே எழுந்து, உமாசரணைச் சந்தித்து எனக்கு டெலிபோன் செய்யுங்கள்” என்று ஞாபகப்படுத்தி அனுப்பினார்:

வெஸ்ட் எண்ட் ஹோட்டலிலிருந்து டாக்ஸி புறப் பட்டது. டிரைவர் வண்டியைக் குயின்ஸ் ரோடுக்குச் செல்லும் சந்தில் திருப்பியதும் நான் அவனிடம், “வொர்லி வழியாகவா போகப் போகிறாய், டிரைவர்? எதற்காக அந்தச் சுற்றுவழி? மகமது அலி ரோடு வழியே போகலாமே” என்றேன்.

“இல்லை ஸாப்; மகமது அலி ரோடில் போக்கு வரவு இன்னும் நெறிபட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கும். உங்கள் பெட்டி, லக்கேஜ் கம்பார்ட்மெண்டுக்கு வெளியே இரண்டு அடி நீட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. எவனாவது கண்ணை மூடிக்கொண்டு வண்டியை ஓட்டிவந்து பின்னால் கொண்டு முட்டிவிட்டான் என்றால் உள்ளே இருக்கிற சாமான் தவிடுபொடியாக நொறுங்கி விடும். அதற்காகத்தான் போக்கு வரவு அதிகம் இல்லாத வொர்லிப் பாதையில் போகிறேன்” என்றான் டிரைவர்.

டே கொடுத்த இருபது ரூபாய் அவனை இத்தனை உஷார்ப் படுத்தியிருப்பதைக் கண்டு நான் உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டேன்;

விசாலமான வொர்லி ரஸ்தாவில், காரை மிக ஜாக்கிரதையாக ஆமை வேகத்தில் ஓட்டிச் சென்றதும்ல்லாமல், டிரைவர், ஒவ்வொரு மைலுக்கும் வண்டியை நிறுத்தி, தொட்டில் பத்திரமாக இருக்கிறதா என்பதைப் பார்த்துக்கொண்டும் வந்தான். வொர்லி நாகாவைத் தாண்டியதும், அவன் ஆரூவது தடவையாக வண்டியை நிறுத்திப் பின்னால் சென்று தொட்டில் பெட்டியைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பியபோது என் பொறுமை எல்லை கடந்துவிட்டது. “ஏன் டிரைவர், பெட்டியைக் கட்டி வைத்திருக்கிறாயா? வெறுமேதான் வைத்திருக்கிறாயா?” என்று சலிப்போடு கேட்டேன்.

“கட்டாமல் இருப்பேனா, ஸாப்?” என்றான் அவன்.

“பின் எதற்காக இந்த முத்து உருகும் ரஸ்தாவில், மைலுக்கு ஒரு தடவை வண்டியை நிறுத்திச் சரிபார்த்துக் கொண்டே வருகிறாய்?”

“இல்லை ஸாப்; எதற்கும் நான் அதை ஜாக்கிரதையாக உங்கள் வீட்டுவரை கொண்டுவந்து, ஒப்படைத்துவிட வேண்டும் அல்லவா?”

“சரிதான் அப்பா; நீ மிக எச்சரிக்கையான பேர்வழி தான், தெரியும் எனக்கு. வண்டியை இனிமேலாவது வழியில் நிறுத்தித் தாமதப்படுத்தாமல் நேரே ஸயானுக்கு விடு. இவ்வளவு நேரம் கீழே விழாத பெட்டி இனிமேல் விழுந்து விடாது!” என்று நான் எரிச்சலோடு சொன்னேன்.

“சரி ஸாப்; எனக்கு என்ன? அப்புறம் வழியில் எங்கேயாவது தவறிவிட்டால் என்னைக் குற்றம் சொல்லக்கூடாது” என்று கூறிவிட்டு டிரைவர் காரை எடுத்தான்.

அடுத்த பத்தாவது நிமிஷத்தில் ஸயானிலுள்ள என் வீட்டு வாசலில் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு, டிரைவர் கீழே இறங்கிப் பின்னாலிருந்த பெட்டியை இறக்கச் சென்றான். மறு நிமிஷம், “ஸாப்! நான் சொன்னபடியே பெட்டி போய் விட்டதே!” என்ற அவன் கூச்சல் உள்ளேயிருந்த சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டிருந்த என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது.

நான் காரின் பின்னால் ஓடிவந்து பார்த்தேன். ஆம், பெட்டி போய்விட்டது! டே, கட்டாயப்படுத்தி என் தலையில் வைத்துக் கட்டிய அந்த விசைத் தொட்டில் பெட்டி, ‘காணிச் சோம்பல் கோடி நாசம்’ என்பதுபோல் என்னுடைய பொறுமையின்மையால் போயே போய்விட்டது!

“காரை எடு டிரைவர். நாம் வந்த வழியாகவே திருப்பி ஓட்டு. பாதையில் எங்காவது விழுந்து கிடக்கிறதா? அல்லது யாராவது எடுத்து வைத்திருக்கிறார்களா, பார்த்து வரலாம்” என்று பறந்தேன் நான், கண் கெட்டபின் சூரிய நமஸ்காரம் செய்வதுபோல்.

டிரைவர் உதட்டைப் பிதுக்கினான். “தும்பை விட்டு விட்டு வாலைப் பிடிக்கப் பார்க்கிறீர்களே ஸாப்! இந்தப் பம்பாயிலே ஆள் விழித்துக்கொண்டு இருக்கிறபோதே கொள்ளை யடித்துவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள். ரோட்டிலே தவறவிட்டுவிட்டு வந்த சாமானை அரைமணி நேரத்துக்குப் பிறகு போய்த் தேடினால் அகப்படவா போகிறது? சும்மா எதுக்கு ஸாப், வெட்டி அலைச்சல்? போலீஸிலே வேணுமானால் எழுதிவைத்துப் பாருங்கள்; ஒருவேளை அதிருஷ்டமிருந்து கிடைத்தால், உங்கள் பாக்கியம்!” என்றான் அவன்.

இதற்குள் வீட்டுக்குள்ளேயிருந்து என் மனைவி, குழந்தைகள் எல்லோரும் வந்துவிட்டனர். நடந்ததை அறிந்ததும், உவதம்வேறு, என் அசட்டுத்தனத்தைச் சுட்டிக் காட்டி

டினாள். “ஆமாம், நீங்கள் ஓர் அவசரக் குடுக்கை; உங்களுக்கு மேல் அவசரக் குடுக்கை உங்கள் டே. உங்கள் இரண்டு பேருக்கும் நன்றாக வேண்டும். பாதி ராத்திரிக்கு மேலே நடு ரோட்டிலே போட்டுவிட்டு வந்த சாமானை எடுத்து வைத்திருந்து உங்களிடம் கொடுக்கப்போகிற பைத்தியக்காரர்கள் யாரும் இந்தப் பம்பாயிலே கிடையாது. இன்னும் இதற்கு வேறு டாக்ஸிக்கு அழ வேண்டாம். வாருங்கள் உள்ளே” என்றுள் அவள்.

எனக்கும் கைவிட்டுப் போன பொருளை, இனிமேல் தேடிப் பெற்றுவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை செத்துவிட்டது? ‘சரி, இனிமேல் என்ன செய்வது? டிரைவர் சொன்னபடி நாளைக்குப் போலீஸில் ஒரு ரிப்போர்ட்டைக் கொடுத்து வைப்போம்; பத்திரிகையிலும் வேண்டுமானால் இரண்டொரு விளம்பரங்களைப் போட்டுப் பார்ப்போம். கிடைத்தால் கிடைக்கட்டும்; இல்லாவிட்டால் போகட்டும்’ என்று எண்ணிக் கொண்டு வீட்டுக்குள்ளே சென்றேன்.

மறுநாள் காலை யில் என் மகன், “அப்பா! அப்பா!” என்று அலறிய அலறல் என்னைத் திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொள்ளச் செய்தது. ஆம், திடுக்கிட்டுத்தான் போனேன். ஏனென்றால் எங்கள் வீட்டு நியதிப்படி என் மகன் என்னைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பிவிட வருவது என்றால், அப்பொழுது காலை ஒன்பது மணி அடித்துவிட்டது என்று அர்த்தம். ஆனால் நான் முன்னால் இரவு படுத்துக்கொள்ளும் முன்பு, காலை யில் ஏழரை மணிக்கே எழுந்திருந்து வொர்லிக்குப் போய், விஜயரா கவன், காரியாலயத்துக்குப் புறப்படுவதற்குள் அவரையும் உமாசரணையும் சந்தித்துவிட வேண்டுமென்று அலாரம் வைத்து விட்டுப் படுத்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்படியென்றால், அலாரம் அடித்தது கூடத் தெரியாமல் அல்லவா ஒன்பது மணி வரையில் தூங்கிவிட்டேன்போல் இருக்கிறது! இல்லாவிட்டால் கடிகாரந்தான் ஒருகால் நின்றுவிட்டதோ? இந்தச் சந்தேகத்தோடு நான் எழுந்தவுடனே தலைமாட்டின் அருகில் மேசைமீதிருந்த அலாரம் கடிகாரத்தை நோக்கினேன்.

ஆமாம், கடிகாரந்தான் நின்றுவிட்டது! அதுவும் சரியாக ஏழு இருபத்தைந்துக்கு! சனியன் பிடித்த கடிகாரம்! இன்னும் ஓர் ஐந்து நிமிஷம், கூட ஓடி, அலாரத்தை அடித்து

விட்டு, நின்று தொலைத்திருக்கக் கூடாதா? அன்று நான் போட்டிருந்த திட்டமெல்லாம் நிலைகுலைந்து விட்டனவே! இனிமேல், நான் இப்படியே வொர்லிக்கு ஓடினால்கூட விஜய ராகவணைச் சந்திக்க முடியாதே!

என்னுடைய கோபம் முழுவதும் இப்பொழுது எதிரே நின்ற மகனிடந்தான் தாவிற்று. ஆமாம், அவன்தான், இந்த அலாரம் கடிகாரம் அடக்கம் வீட்டிலிருந்த மூன்று கடிகாரங்களுக்கும் நாள்தோறும் சாவி கொடுக்க வேண்டியவன்! “ஏண்டா சோம்பேறி! நேற்றுக் கடிகாரத்துக்குச் சாவி கொடுத்தாயாடா?” என்று நான் சீறினேன்.

“கொடுத்தேனே அப்பா.”

“பின் ஏண்டா அது ஏழு இருபத்தைந்தில் நின்றுவிட்டது?” பையன் சிரித்தான். பிறகு சொன்னான்: “கடிகாரம் நிற்கவில்லை அப்பா; மணி ஏழும் இருபத்தைந்துதான் ஆகிறது. எப்பொழுதும்போல் எழுப்ப வந்ததால் ஒன்பது மணி ஆகி விட்டது என்று நீங்கள் நினைத்துவிட்டீர்கள்போல் இருக்கிறது!”

பழக்கம் என்னை இப்படி ஏமாற்றிவிட்டதை உணர்ந்து, வெட்கம் அடைந்தேன். இருந்தாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், “என்னை ஏழரை மணிக்கு எழுப்பி விடும்படியாரிடமும் சொல்லவில்லையே! பின் ஏன் இப்பொழுதே வந்து எழுப்பினாய்?” என்று மகனைக் கேட்டேன்.

“உங்களைத் தேடிக்கொண்டு அந்த வொர்லி மாயா வந்திருக்கிறார்.”

“எந்த வொர்லி மாமாடா? சிவப்பாக, நெட்டையாகக் கண்ணாடி போட்டுக்கொண்டு இருப்பாரே, அந்த மாமாவா?”

“ஆமாம்; சபாவிலேகூட உங்களைக் கச்சேரி கேட்கவிடாமல், வெளியே அழைத்துக்கொண்டு போய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பாரே....”

‘விஜயராகவனா? அவர் எதற்காக இந்த அதிகாலை நேரத்தில் என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறார்? கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்ததுபோல் அல்லவா இருக்கிறது அவர் வருகை?’

நான் கட்டிலிலிருந்து துள்ளி எழுந்து, வாஷ் பேஸினை நோக்கி நடந்துகொண்டே, “போடா; போய் அந்த மாமாவை உட்காரச் சொல்; நான் இதோ வந்துவிட்டேன்” என்றேன் மகனிடம்.

பல் தேய்த்து, முகம் கழுவிக்கொண்டு முன் அறைக்கு

வந்தபோது, அங்கே விஜயராகவன் மாத்திரம் அல்ல; இன்னும் ஒரு புதிய மனிதரும் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டேன்.

“நமஸ்காரம்; வாருங்கள், வாருங்கள். ஏது இப்படிக்காலங் கார்த்தாலே!” என்று வரவேற்றுவிட்டு, “ஸார் யார்? தெரியவில்லையே!” என்றேன்.

“ஸார்தான், நேற்று, நான் சொன்னேனே, என் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் என்று; அந்த உமாசரண்.”

“நமஸ்காரம் ஸார்” என்றார் உமாசரண்.

“நமஸ்காரம்.”

இந்தச் சமயத்தில் என் மனைவி எங்கள் மூவருக்கும் காபி கொண்டு வந்து வைத்தாள். காபியைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டே விஜயராகவன் சொன்னார்: “ஸார் உங்களை அவசரமாகச் சந்திக்க வேண்டும் என்றார்; அதற்காகத்தான் அழைத்து வந்தேன்.”

நான் பதில் பேசுவதற்குள், உமாசரண் முந்திக்கொண்டார்: “ஆமாம் ஸார்; நான் உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள வந்திருக்கிறேன். நேற்று என் தங்கை உங்களிடமும், உங்களோடு வந்த இன்னொருவரிடமும் இங்கிதமின்றி நடந்து கொண்டு விட்டதாக அறிந்தேன். அதற்காகத்தான்”

“அட பாவமே! அதற்காகவா இத்தனை காலையில் இவ்வளவு தூரம் வந்தீர்கள்? மிஸ்டர் உமாசரண், நீங்கள் நினைக்கிற படி உங்கள் தங்கை எங்களை ஒன்றும் மரியாதைக் குறைவாக நடத்திவிடவில்லை!” என்றேன்.

“அது இருக்கட்டும்; நீங்கள் எதற்காக நேற்று இவரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தீர்கள்? உங்கள் கூட வந்தவர் யார்?” என்று விஜயராகவன் விசாரித்தார்.

“என்னோடு வந்தவர் யார் என்பதை உங்கள் தங்கை சொல்லவில்லையா?” என்று நான் உமாசரணைக் கேட்டேன்.

“அவளா!” என்றார் அவர். அவர் குரலும் முகமும் ஒரு விதச் சோகநிலையைப் பிரதிபலித்தன. “சில மாதங்களாக அவளுடைய மன நிலையே சரியாக இல்லை. ஸார், அதோடு நேற்று அந்த மயக்கம் வேறு வந்துவிட்டதா? சுயபுத்தியே இல்லாத நிலையில் இருந்திருக்கிறாள். எத்தனை கேட்டும் அவளிடமிருந்து எவ்வித விவரமும் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. விபரீதமாக அந்தச் சமயம் என் மனைவியும் வீட்டில் இல்லை. கறிகாய் வரங்குவதற்காக மெயின் ரோடிவிருந்த கடைக்குப் போயிருந்தாளாம். திரும்பி வந்ததும், நண்பர் விஜயராகவனின்

மனைவி, நீங்களும் இன்னொருவரும் என்னைக் காண வந்ததாகவும், பிரபா உங்களிடம் ஏதோ கோபமாகப் பேசிக் கதவை மூடிக்கொண்டு உள்ளே சென்றுவிட்டதாகவும் அறிவித்திருக்கிறாள். நான் வேறு, நேற்று இரவு பத்து மணி சுமாருக்குத்தான் ஆபீஸிலிருந்து வந்தேன். விஷயத்தை அறிந்ததும் நான் விஜயராகவனைச் சந்தித்து, அவருக்கு இதுபற்றி ஏதேனும் தெரியுமா என்று கேட்டேன். நண்பர் அப்பொழுது என்னைக் கலங்க வைக்கும் சந்தேகம் ஒன்றை வெளியிட்டார். நேற்றுப் பகலில் நீங்களும் அவரும் பிரபாவின் மயக்க நோயைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தீர்களாம். அப்பொழுது நீங்கள், அவளுக்கு மனத்தத்துவ ரீதியில் வைத்தியம் செய்ய வேண்டும் என்று அறிவித்தீர்களாம்; 'உங்களுக்குத் தெரிந்த மனத்தத்துவ வைத்தியர் யாராவது இருந்தால் சொல்லுங்கள் என்று கூறியிருந்தேன். ஒருகால் அப்படி யாரையாவதுதான் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் முன்பின் தெரியாத உங்களிடம் அவருக்கு வேறு என்ன காரியம் இருக்க முடியும்?' என்றார் நண்பர். அதுதான், உங்களை நேரில் கண்டு, என் தங்கையின் அறிவற்ற செயலுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு, அப்படியே என்ன காரியமாக என்னைக் காண வந்தீர்கள் என்பதையும் தெரிந்துகொண்டு போகலாம் என்று நண்பரையும் சிரமப்படுத்தி அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன்" என்று விளக்கினார் அவர்.

"விஜயராகவன் நினைத்தது சரிதான். நான் மனத்தத்துவ வைத்தியர் ஒருவரை அழைத்துக்கொண்டுதான் உங்களைத் தேடி வந்தேன்" என்றேன்.

"அடடா! என்று விசனத்துடன் கூறினார் உமாசரண். பிறகு, "ஸார், நேற்று என்னதான் நடந்தது? எதற்காக என் தங்கை உங்களைக் கோபித்துக்கொண்டாள்?" என்று கேட்டார்.

"அவளுக்கு வியாதி ஒன்றும் இல்லையாம்; எவ்வித வைத்தியமும் தேவை இல்லையாம். 'போய் வாருங்கள்' என்று சொல்லி, கதவையும் அடைத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள்."

"ஐயோ! அப்படியா சொன்னாள்? என் துரதிருஷ்டத்தை என்னவென்று சொல்ல? வீடு தேடி வந்த வைத்தியரின் முகத்தில் கரியைப் பூசி அனுப்பிவிட்டாளே! இனி நான் எந்த முகத்தோடு அவரை அணுகி, அவளுக்கு வைத்தியம் செய்யும்படி கேட்பேன்?" என்று துயருற்றார் உமாசரண்.

எனக்கு அவர் நிலை இரக்கத்தை உண்டாக்கியது. டே ஒன்றும் அவளுடைய செயலைக் கண்டு கோபம் அடைந்துவிடவில்லை; மாறாக, இன்னுங்கூட அவளுக்குச் சிகிச்சை செய்ய வலிய முன்வந்திருக்கிறார் என்பதைக் கூறி விடுவோமா என்று ஒரு கணம் நினைத்தேன். ஆனால், அதையெல்லாம் வெளியிட்டால் டேயிடம் இவர்களுக்கு மதிப்புக் குறைந்துவிடக் கூடும் என எண்ணி, “மிஸ்டர் உமாசரண், அந்த வைத்தியருக்கு உங்கள் சகோதரியின் செய்கை கொஞ்சம் கோபத்தையே அளித்திருக்கிறது. இருந்தாலும் கவலைப்படாதீர்கள். அவர் என் நண்பரே. நான் அவரைச் சமாதானம் செய்து, வைத்தியம் செய்யச் சொல்கிறேன்” என்றேன்.

“ஏன் ஸார், உங்களுடைய நண்பரான டே என்ற மனத்தத்துவ வைத்தியர் ஒருவர் அமெரிக்காவில் இருக்கிறார் என்று சொன்னீர்களே; அவரைத்தான் நேற்று அழைத்துக்கொண்டுவந்திருந்தீர்களோ?” என்று விஜயராகவன் என்னைக் கேட்டார்.

“ஆமாம், அவரேதான். நேற்றுக் காலையில்தான் அவர் அமெரிக்காவிலிருந்து வந்தார். உடனே என்னைப் பார்க்கக்காரியாலயத்துக்கு வந்துவிட்டார். அவரை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கிற வழியில் உமாசரணின் நினைவு வந்தது. அவர் வீட்டில் இருந்தால் இருவரையும் அறிமுகப்படுத்திவிட்டு விடலாம் என்று அழைத்துவந்தேன்” என நான் அடித்து விட்டேன்.

“அந்த வைத்தியரின் முழுப்பெயர் என்ன ஸார்?” என்று கேட்டார் உமாசரண்.

“நரேஷ் குமார் டே. ஏன், நீங்கள் அவரைப்பற்றிக்கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?”

“கேள்விப்பட்டதில்லை. வேறொரு காரியத்துக்காக விசாரித்தேன். ஏன் ஸார், நேற்றிரவு பத்து மணி சுமாருக்கு அவர் வொர்லி வழியாக எங்கேனும் டாக்ஸியில் போனாரோ?”

“இல்லையே! அந்த நேரத்துக்கு நான்தான் அந்த வழியே டாக்ஸியில் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தேன், ஓர் அருமையான வஸ்துவையும் வழியில் தவற விட்டுவிட்டு.”

“ஸபாஷ்!” என்று சிரித்தார் விஜயராகவன்; “மிஸ்டர் மாயாவி, உங்கள் டாக்ஸியிலிருந்து விழுந்த விசைத் தொட்டிகை நண்பர் உமாசரண் கண்டெடுத்துப் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறார்!”

“உண்மையாகவா, மிஸ்டர் உமாசரண்? நீங்கள் அதை எங்கே கண்டெடுத்தீர்கள்?” என்று நான் களிப்போடு கேட்டேன்.

உமாசரண் சொன்னார்: “நான் பத்து மணி சுமாருக்கு ஆபீஸிலிருந்து திரும்பினேன். பெங்கால் கெமிகல் பஸ் ஸ்டாப்பில் இறங்கி, வீட்டுக்கு நடந்துகொண்டிருந்தபோது, என்னைத் தாண்டிக்கொண்டு சென்ற டாக்ஸி ஒன்றிலிருந்து பெரிய பெட்டி ஒன்று கீழே விழுவதைக் கண்டேன். அங்கேயே நின்று, டாக்ஸி திரும்பி வருகிறதா என்று சிறிது நேரம் பார்த்தேன். அது வருவதாகக் காணவில்லை. யாருடைய பொருளோ? என்ன பொருளோ? அநாதையாக நடு வீதியில் விட்டுப் போனால், கண்டவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவார்களே என்று அதைக் கூலியாள் ஒருவன் தலையில் ஏற்றி வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தேன். வருகிறபோது பஸ் ஸ்டாண்டை அடுத்திருந்த இரானியன் கடையில், அதை நான் வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்வதைக் கூறி, யாராவது வந்து விசாரித்தால் என்னிடம் அனுப்பும்படி சொல்லிவிட்டு வந்தேன்.

“வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்த பிறகு, உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும் ஆவலுடன் பெட்டியின் மூடியைத் திறந்தேன். மேலாக வைத்திருந்த சிறு புத்தகத்திலிருந்து உள்ளே இருப்பது ஒரு விசைத் தொட்டில் என்பது எனக்குத் தெரிந்தது. அதை எப்படிக் கோக்க வேண்டும் என்ற விவரமும் அதே புத்தகத்தில் கொடுத்திருந்ததால், அந்த நூதன வஸ்து, வேலை செய்வதைக் காணும்பொருட்டு, புத்தகத்தில் கூறியிருந்தபடி தொட்டிலை இணைத்துப் பார்த்தேன். அப்பொழுதுதான் அதில் நரேஷ் குமார் டே என்ற பெயர் இருப்பதைக் கவனித்தேன்.”

உமாசரண் இப்படிக் கூறிவந்தபோது, விஜயராகவன் அவர் பேச்சில் புகுந்து, “ஆமாம்; அவர் அதை இணைத்துப் பார்த்தது ஆபத்தாகப் போய்விட்டது. இப்பொழுது இவர் சகோதரி அது போன்றதொரு தொட்டிலைத் தங்கள் வீட்டுக்கும் வாங்க வேண்டுமென்று ஒற்றைக் காலில் நிற்கிறாள்” என்றார்.

“ஏன் மிஸ்டர் உமாசரண், உங்கள் வீட்டில் தொட்டிலில் இடும் குழந்தை இருக்கிறதா?” என்று நான் கேட்டேன்.

“இப்பொழுது இல்லை; ஆனால் விரைவில் நான் தந்தையாகப் போகிறேன்.”

“ஆமாம் ஸார்; குழந்தையை முதல் முதலாகத் தொட்டி வில் இட வேண்டியவள் அதை அல்லவா? அதனால்தான் பிரபா இப்பொழுதே தொட்டிவில் இத்தனை ஆர்வம் காட்டுகிறாள்போல் இருக்கிறது” என்றார் விஜயராகவன்.

“நண்பர் சொல்வது உண்மைதான்; எங்களைவிடப் பிரபா தான், வீட்டில் குழந்தை ஒன்று இல்லாத ஏக்கத்தால் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்” என்றார் உமாசரண்.

“சகஜந்தானே ஸார்? பாவம்! தாய்மையில் பூரித்து நிற்க வேண்டிய பிராயத்தில் அவளுக்கு....”

“ஆம்; அதிலும் அவளுடையது என்று இருந்த ஒன்றே ஒன்றையும் இறைவன் இரக்கமின்றிப் பறித்துக்கொண்ட பிறகு, பிரபா மிகவும் மனமுடைந்து போய்விட்டாள்” என்று புதிய செய்தி ஒன்றை அறிவித்தார் உமாசரண்.

“அப்படியானால், உங்கள் சகோதரிக்குக் குழந்தை இருந்ததா, என்ன?” என்று என்னிலும் வியப்புடன் வினவினார் விஜயராகவன்.

“ஆமாம் ஸார்; கணவன் அவளைக் கைவிட்டுச் சென்ற போது பிரபா கருவுற்றிருந்தாள். பின்னர் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். கணவனை உயிரோடு பறி கொடுத்த துயரை, ‘அந்தக் குழந்தைதான் ஓரளவு ஆற்றி’ வந்தது. ஆனால், ஏனோ கடவுளுக்கு அவள் அவ்வாறு நிம்மதியாக இருப்பது பொறுக்கவில்லை. இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு நாங்கள் கல்யாணில் இருந்தபோது, ஒன்பது வயசான என் மருமகள் பார்வதியை அவர் எடுத்துக்கொண்டார். அன்றிலிருந்துதான் பிரபா, எனக்குக் கவலையளிக்கத் தொடங்கினாள். அதற்கு முன்பே அவளுக்கு இந்த மயக்க வியாதி இருந்ததென்றாலும், அது அவள் உடல்நிலையையோ, மனநிலையையோ அதிகமாகப் பாதித்திருக்கவில்லை; ஆனால் இப்பொழுதோ, தன் வாழ்வின் ஒளிவிளக்குகள் இரண்டையும் இழந்த துயரம் இந்த மயக்கச் சமயத்தில் விசுவரூபம் எடுத்துக் கொள்கிறது. மயக்கம் தோன்றியது முதல் அடுத்த பதினைந்து நாட்கள் வரையில், அவளைக் காணும் யாரும் நிச்சயமாக ஒரு பைத்தியக்காரி என்றே முடிவுக்கு வருவார்கள். மொத்தத்தில் ஸார், வேறு சமயங்களில்கூட அவள் உள்ளூறக் குமுறிக் குமுறி மாய்ந்துகொண்டிருக்கிறாள்.”

உமாசரணின் தொண்டையைத் துக்கம் அடைத்தது

உமிழ்நீரை விழுங்கிவிட்டு, அவர் மேலும் சொன்னார்: “ஆகவே அவள் மனப்புண்ணை எப்படி ஆற்றுவது என்பது தெரியாமல் நான் தத்தளித்து வருகிறேன். ‘எத்தைத் தின்றால் பித்தம் தெளியும்?’ என்றபடி அவள் எதற்கு ஆசைப்பட்டாலும், அதை உடனே நிறைவேற்றி, அப்படியாவது அவளுடைய துயரம் மறைகிறதா என்று பார்க்கிறேன்.

“மிஸ்டர் மாயாவி, மிஸ்டர் விஜயராகவன், பிரபாவிடம் நான் வெறும் சகோதர பாசத்தால் மாத்திரம் கட்டுப் பட்டிருக்கவில்லை. அதற்கும் மேம்பட்ட நன்றிக்கடன் ஒன்றை அவளிடம் நான் பட்டிருக்கிறேன். ஆமாம் ஸார்; அவளுக்கு இன்று ஏற்பட்டுள்ள அலங்கோல நிலைக்கு இந்தப் பாவிதான் முழுக்க முழுக்கக் காரணம். இருக்கட்டும், அவளுடைய பரிதாபக் கதையை இப்போது கூறி, உங்கள் பொழுதை வீணடிக்க நான் விரும்பவில்லை. தேவையிருந்தால் பின்னால் சொல்கிறேன். இப்பொழுது நான் உங்களை வேண்டிக்கொள்வது இதுதான்: தயவுசெய்து நீங்கள் இன்றே உங்கள் நண்பர் டேயிடம் பிரபாவின் கேஸைப் பலமாகச் சிபாரிசு செய்து, அவளுடைய மனநோயை எப்படியாவது போக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதோடு, நீங்கள் தவறவிட்டு என்னிடம் அகப்பட்டிருக்கிறதே, அதுபோன்ற விசைத் தொட்டில்கள் பம்பாயில் எங்கே கிடைக்கும் என்பதையும் எனக்குச் சற்றுச் சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால், ஏற்கனவே மோசமடைந்திருக்கும் பிரபாவின் மனநிலையை இந்தத் தொட்டில் காரணமாக இன்னும் கேவலம் அடையவிட நான் விரும்பவில்லை. எத்தனை விலையானாலும் அதுமாதிரி தொட்டில் ஒன்றை உடனே வாங்கிக் கொடுத்து, அவள் இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துவிடவே விரும்புகிறேன்” என்று உணர்ச்சியோடு கூறி முடித்தார் உமாசரண்.

அத்தகைய தொட்டில் பம்பாயில் எங்கும் கிடைக்காது என்பதையும், டே அதை அமெரிக்காவில் பிரத்தியேகமாகச் செய்யச் சொல்லிக் கொண்டுவந்திருப்பதையும், நான் உமாசரணுக்குக் கூறினேன். பிறகு, “இதற்காக மனம் கலங்க வேண்டாம்; உங்கள் தங்கையின் துயரை அந்தத் தொட்டில் ரௌவாவது குறைக்குமென்றால், அது உங்களிடமே இருப்பது எனக்கும் என் நண்பர் டேக்கும் சந்தோஷத்தையே தரும்” என்றேன்:

ஆனால் உமாசரண் என் பேச்சை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. "அதெல்லாம் கூடாது ஸார்; உங்கள் நண்பர் ஆசையோடு அதை அமெரிக்காவிலிருந்து வாங்கிவந்து பரிசளித்திருக்கிறார்; அதை நான் ஏற்றுக்கொள்வது நியாயம் அல்ல. பம்பாயில் கிடைத்தால் ஒன்றை வாங்கிவிடுவோமே என்று பார்த்தேன்; கிடைக்காதென்றால் என்ன செய்வது?" என்றார்.

நான் சொன்னேன்: "மிஸ்டர் உமாசரண், நீங்கள் முழு விவரமும் தெரியாததால் இவ்வாறு பேசுகிறீர்கள். என்னைக் கேட்டால், சரியான நபருக்குப் பயன்படும் பொருட்டே, இந்தத் தொட்டில் என்னிடமிருந்து நழுவி, உங்களை வந்தடைந்திருக்கிறது என்றே கூறுவேன். ஏனென்றால், இதை உண்மையில் எனக்குப் பரிசளிப்பதற்காக டே வாங்கி வரவில்லை. அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய கைக்குழந்தையும் என் வீட்டில் இல்லை. கல்கத்தாவிலிருக்கும் தம் நண்பர் ஒருவரின் குழந்தைக்குப் பரிசளிக்க அவர் இதை வாங்கி வந்தார். ஆனால், சில அசந்தர்ப்பங்களால் அந்தக் குழந்தைக்கு இதைக் கொடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது. ஆகவே, வேறு தேவை ஏற்படும் வரையில் உங்கள் வீட்டில் இருக்கட்டும் என்று அவர் அதை நேற்று என்னிடம் கொடுத்து அனுப்பினார். ஆனால் அதுபோல், டே எந்தக் குழந்தைக்காக இதை வாங்கி வந்தாரோ, அதே பெயருடைய உங்கள் தங்கையின் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்ய அது உங்கள் வீட்டைத் தேடி வந்துவிட்டது. நான் உண்மையாகத்தான் சொல்கிறேன், உமாசரண். டேயின் கல்கத்தா நண்பர் எனக்கும் நண்பரே; தம் குழந்தைக்கு ஒரு நல்ல பெயரைச் சிபாரிசு செய்யும்படி அந்த நண்பர் எனக்கு எழுதியிருந்தார். நேற்று யதேச்சையாக உங்கள் தங்கையின் பெயரைக் கேட்டதும், அதுவே குழந்தைக்கு ஏற்ற பெயர் என்று எனக்குப் பட்டது; அதையே என் நண்பருக்குச் சிபாரிசு செய்துவிட்டேன். விஜயராகவனை வேண்டுமானால் கேட்டுப் பாருங்கள், இது உண்மையா, அல்லவா என்பதை" என்று பலவாறு எடுத்துச் சொன்ன பிறகு, உமாசரண் தொட்டிலைத் தம்மிடமே வைத்துக்கொள்ள அரை மனசோடு இணங்கினார்.

பிறகு நாங்கள் அன்று மாலையில் டேயை அவருடைய ஹோட்டல் அறையில் சந்திப்பதாகத் தீர்மானித்துக்கொண்டு பிரிந்தோம்.

ஏற்பாடு செய்திருந்தபடி மாலை ஆறு மணிக்கு என் வருகையை எதிர்நோக்கி, வெஸ்ட் எண்ட் ஹோட்டல் வாசலில் காத்திருந்தார் உமாசரண். நான் ஏற்கனவே டேக்கு டெலி போன் செய்து, எல்லா விவரங்களையும் அறிவித்திருந்ததோடு, மாலையில் உமாசரணை அழைத்துவரப் போவதையும் கூறியிருந்ததால் அவரும் எங்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

பரஸ்பரம் அறிமுகம் செய்து வைக்கும் படலம், முன்னாள் மாலை பிரபா எங்களிடம் இங்கிதம் தெரியாமல் நடந்துகொண்டு விட்டதற்கு உமாசரண் டேயிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளும் படலம் ஆகிய சம்பிரதாயங்கள் முடிந்த பிறகு, டே விசாரணையில் இறங்கினார். முதலில் மனத் தத்துவ வைத்தியத்துக்கு எந்த எந்தச் செய்திகள் முக்கியமானவை என்பன பற்றி உமாசரணுக்குக் கூறிவிட்டு, அவருடைய குடும்ப வரலாற்றிலிருந்து தொடங்கி, இன்று வரையில் பிரபாவின் நடவடிக்கைகளில் அவர் அறிந்திருந்த எல்லாவற்றையும் கூறும்படி கேட்டுக்கொண்டார் அவர்:

உமாசரண் சொல்லத் தொடங்கினார்: |

*

*

*

மிஸ்டர் டே, மூன்று தலைமுறைகளுக்கு முன்பு மகாராஷ்டிரத்திலிருந்து தஞ்சாவூரில் குடியேறிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நானும் என் சகோதரி பிரபாவும். என் பாட்டனாரின் தந்தை, சரபோஜி மகாராஜாவின் ஆஸ்தானத்தில் மராட்டிப் புலவராக விளங்கியவர். ஆனால், என் பாட்டனார் வடமொழியைக் கற்று அதில் புலமை பெற்று விளங்கினார். என் தந்தை மராட்டியிலோ சம்ஸ்கிருதத்திலோ புலவராக விளங்கவில்லை. கால நிலைக்கு ஏற்ப அவர், ஆங்கிலம் பயின்று, அந்த மொழியைத் தமது பிழைப்புக்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டார். தஞ்சை உயர்தரப்பள்ளி ஒன்றில் ஆங்கில ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வந்தவர். எங்கள் பாட்டனார், முப்பாட்டனார் காலத்தில் குடும்பம் ஐசுவரிய நிலையில் உயர்ந்துதான் இருந்ததாம். ஆயினும் என் தந்தை குடும்பத்தலைவர் ஆனபோது, பூர்விகச் சொத்து என்று சொல்லும்படியாக அவருக்கு எதுவுமே மிஞ்சி விருக்கவில்லை; மாறாக, என் பாட்டனார் தமது இறுதிக் காலத்

தில் மைனர் விளையாட்டுக்களில் இறங்கி, இருந்த சொத்தையெல்லாம் கரைத்து விட்டதும் அல்லாமல், என் தந்தையின் தலையில் ஏகப்பட்ட கடன் சுமையையும் ஏற்றி வைத்துவிட்டுத்தான் போயிருந்தார். ஆனால், என் தந்தை தமக்குக் கிடைத்து வந்த குறைந்த வருமானத்தில் மிகச் செட்டாகக் குடும்பம் நடத்தி, தந்தை விட்டுப்போன கடன்களை அடைப்பதைத் தமது கடமையாக்கிக் கொண்டார். ஆகவே, நானும் பிரபாவும் செல்வச் செழிப்பற்ற சூழ்நிலையில் பிறந்து, செட்டான பராமரிப்பில் வளர்ந்தோம்:

எங்கள் குடும்பத்துக்கு நான்தான் தலைக்குழந்தை. எனக்கு எட்டாவது வயசு நடக்கும்போது பிரபா பிறந்தாள். பிரபா பிறந்ததுமே என் அன்னை நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துபோனாள். அப்பாவுக்கு அப்பொழுது வயசு அதிகமாக வில்லை. இருந்தாலும் அவர் மறுமண ஆசை கொள்ளவில்லை. சிறு குழந்தையான பிரபாவை வளர்க்க எங்கள் பாட்டி - அப்பாவின் அம்மா - இருந்ததால், அதற்காக மறு தாரம் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் அவருக்கு ஏற்படவில்லை.

எங்களுடைய குழந்தைப் பிராய நிலையைப்பற்றிச் சொல்ல வரும்போது, என்னைப்பற்றிச் சிறுமையாகவும், பிரபாவைப் பற்றிப் பெருமையோடுந்தான் பேச வேண்டும். நான் பிறவி முரடன். சுயநலம் ஒன்றே என் லட்சியம். பிறர் இன்ப துன்பங்களைத் துளிகூடச் சட்டை செய்ய மாட்டேன். ஆனால் பிரபாவோ இதற்கு நேர் எதிரானவள். அவள் சாந்த சொரூபம். அன்பின் பிறப்பிடம். எதையும் சகித்துக் கொண்டு போகும் பொறுமையும், தான் துன்பப்பட்டாலும் பிறர் இன்பம் அடைய வேண்டும் என்ற மேலான மனப்பான்மையும் உடையவள். அந்த அறியாப் பிராயத்திலும் அவள் என்மீது வைத்திருந்த பாசத்தை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது. அத்தகைய பாசமே ஒரு விதத்தில் அவளுடைய இந்தத் துயர நிலைக்குக் காரணம் ஆகிறபடியால், அதன் அளவைக் குறிக்க எங்கள் பாலர் பிராய நிகழ்ச்சி ஒன்றை மாத்திரம் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்.

உணவு உண்ணத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து பிரபா என் னோடுதான் சாப்பிடுவாள். நான் சாப்பிடாத எந்தப் பண்டத்தையும் அவள் தீண்டமாட்டாள். சில சமயம் நான் பள்ளிக் கூடத்திற்குச் சென்றிருக்கும்போது பாட்டி, அவளுக்கு ஏதாவது

கொடுத்தால், அதை அப்படியே வைத்திருந்து நான் திரும்பியதும் எனக்குப் பாதி கொடுத்துவிட்டுத்தான் உண்பாள்? 'அண்ணாவுக்குத் தனியாக வைத்திருக்கிறேன்; இதை நீ சாப்பிடு' என்று பாட்டி சொன்னால், அவள், 'அப்படியானால் இதையும் அதோடு வைத்திரு; அண்ணா வந்த பிறகு இருவருமாகச் சாப்பிடுகிறோம்' என்று கூறிவிடுவாள்.

பிரபாவுக்கு நாலேந்து வயசாக இருக்கும்போது ஒரு தடவை நான் ஜூரம் வந்து, ஏழெட்டு நாட்கள் படுக்கையில் இருந்தேன். எனக்குக் கஞ்சியும் கஷாயங்களுமே உணவு. அப்போதுகூட அவள் கஞ்சியைத் தவிர வேறு எதையும் தொடவில்லை. அது மாத்திரம் அல்ல; 'கசக்கக் கசக்க இந்தக் கஷாயத்தை அண்ணாவுக்கே முழுவதும் கொடுத்துக் கஷ்டப்படுத்தாதே, பாட்டி. எனக்கும் அதிலே பாதியைக் கொடு' என்று சொல்லி, கஷாயத்தைக் குடிக்க நான் படும் பாட்டைப் பார்த்த பிறகும், அதில் பாதியைத் தான் வாங்கிக் குடித்து என் கஷ்டத்தைக் குறைக்க முயன்றாள் என்றால், அவளுக்கு அந்த அறியாப் பிராயத்திலும் என்னிடம் எத்தனை ஈடுபாடு இருந்தது என்பதை உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

இது மாத்திரம் அல்ல, மிஸ்டர் டே. என்மீது ஏறும்பு ஊரக்கூட அவள் சகிக்க மாட்டாள். ஆனால் நானே முரடன், துஷ்டன். நாள் தவறாமல் ஏதாவது அக்கிரமம் செய்து, அப்பாவிடம் அடி வாங்கிக்கொண்டே இருப்பேன். கல்லடிமங்க ளான நான் எத்தனை அடி பட்டாலும் அழ மாட்டேன். ஆனால் பிரபா, நான் அடிபடுவதைக் கண்டு, அழுது கதறிவிடுவாள். அப்பாவின் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, என்னை அடிக்க வேண்டாம் என்று கெஞ்சுவாள். நான் அடிபடுகிறேன் என்பதற்காக அவள் எத்தனை தடவை அப்பாவின் பிரம்பை ஒளித்து வைத்துவிட்டு, அவரிடம் வசவு வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள், தெரியுமா! எத்தனை தடவை நான் செய்த பிழைகளைத் தான் செய்ததாகக் கூறி அடி வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள், தெரியுமா!

ஆனால் இந்த மடையன் அவளுடைய தெய்விக அன்பைக் கொஞ்சமாவது புரிந்துகொண்டேனா! அவளுடைய அன்புக்கு அன்பு செலுத்தினேனா? இல்லை; இல்லவே இல்லை. குழந்தைப் பிராயத்தில் மாத்திரம் அல்ல; வயசான பிறகுக்கூட அவளை நான் புரிந்துகொள்ளவே இல்லை. அதுதான் சொன்னேனே

மிஸ்டர் டே; என் போக்கே அலாதி. எனக்கு என் காரியந்தான் முக்கியம். அதற்காகப் பிறர் சங்கடப்பட நேர்ந்தால் அதை நான் புரிந்துகொள்ளவும் மாட்டேன்; பொருட்படுத்தவும் மாட்டேன்.

இப்படித்தான் கழிந்தது எங்கள் குழந்தைப் பிராயம். ஆனால் வயசடைந்த பிறகோ? வயசு என்னை உருவில் தான் பெரியவன் ஆக்கிறேற தவிர, மனப்போக்கில் அல்ல.

அப்பொழுது நான் மெட்றிகுலேஷன் படித்து, முடித்து விட்டேன். குடும்பத்தில் பொருள் நிலை, மிகவும் சீர்கெட்டுக் கிடந்தது. இருந்தாலும், அப்பா என்னைக் கல்லூரியில் சேர்த்துப் படிக்கச் செய்து, குறைந்தது தம்மைப்போல் ஓர் ஆசிரியர் பதவிக்காவது ஏற்றவன் ஆக்கிவிடவேண்டும் என்று விரும்பினார்.

ஆனால் எனக்குக் கல்லூரியில் சேரக் கொஞ்சமும் பிரியம் இல்லை. படிப்பில் என் நாட்டம் கவியவே இல்லை. என்னைச் சில வருஷங்களாக வேரோர் ஆவல் பிடித்து, உலுக்கி வந்தது. நாட்டில் விடுதலைப் போராட்டம் மும்முரமாக நடந்துவந்த காலம் அது. தேசத் தலைவர்களை, மக்கள், தெய்வமெனப் போற்றி வந்தனர். சென்ற இடங்களிலெல்லாம் தேசத் தலைவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் வரவேற்பும் உபசாரங்களும் என் மனசில் ஓர் ஆவலை எழுப்பின: 'நாமும் தேசத் தொண்டில் ஈடுபட வேண்டும்! நாமும் இவர்களைப்போல் பெருந் தலைவர் ஆகிவிடவேண்டும்!'

அந்த நாளில் தேசத் தொண்டு என்பது கத்தி முனையில் நடக்கும் வித்தை என்பதை நான் அறியாமல் இல்லை; தடியடியும் சிறை வாசமும் தண்ணீர் பட்ட பாடாக இருக்கும் என்பதும் எனக்குத் தெரியாதது அல்ல. ஆனால், அவற்றை யெல்லாம் அநுபவித்தாலும் நாம் ஒரு பெரிய தலைவன் ஆகிவிட்டால், நாளைக்கு நாடு சுதந்தரம் பெற்ற பிறகு நமக்கு அரசாங்கத்தில் பெரிய பதவி கிட்டும் என்ற நம்பிக்கை என்னுள் ஊறிக் கிடந்தது. ஆகவே, எப்பொழுது, எப்படி, தொண்டில் ஈடுபடுவது என்பதைப்பற்றியே சதா சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

நான் முரடன், போக்கிரி, அடங்காதவன் என்றாலும், அன்றெல்லாம் எனக்கு அப்பாவிடம் மிகவும் பயம் உண்டு. எந்த அடாத காரியத்தைச் செய்தாலும் அப்பாவின் கைப்பிரம்பு கண்முன் தோன்றி, என்னை நடுங்கச் செய்யும்; இந்தப் பயமே

என்னைத் தேசத் தொண்டில் இறங்கவிடாமல் தடுத்துக்கொண்டிருந்தது. ஆம், அன்று இருந்த பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் கெடுபிடியில், அந்த அரசாங்கப் பள்ளி ஒன்றில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வரும் ஒருவரின் மகன் தேசத்தொண்டில் ஈடுபட்டான் என்றால், அவர் கதியும் அவன் கதியும் என்ன ஆகும் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை அல்லவா?

சொல்லவே வெட்கமாக இருக்கிறது, மிஸ்டர் டே: அந்தக் காலத்தில் நான் ஒவ்வொரு நாளும், 'என் போக்குக்குக் குறுக்குச் சுவராக இருந்துவரும் தந்தை செத்தொழிய வேண்டும்' என்றுதான் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்தேன். இந்தப் பிரார்த்தனையின் பயன்தானோ என்னவோ? என்னைக் காலேஜில் சேர்த்த வருஷத்திலேயே அப்பாவுக்குக் காலனின் அழைப்பு வந்துவிட்டது.

அப்பா இறந்தபோது எனக்குப் பதினெட்டு வயசு. தலைவனை இழந்து நின்ற குடும்பத்தைத் தாங்கிச் செல்ல வேண்டிய பிராயம். வீட்டில் அறுபதைக் கடந்த பாட்டியும், பத்து வயசை எட்டிக்கொண்டிருந்த சகோதரியும், நான் எங்காவது ஏதாவது வேலை யேற்றுத் தங்களைக் காப்பாற்றப் போகிறேன் என்று எண்ணியிருக்க நான் என்ன செய்தேன், தெரியுமா?

அப்பாவின் பிராவிடெண்டு பண்டுத் தொகை, ஐந்நூறே, ஆயிரமோ கிடைத்தது. அதை வாங்கிப் பாட்டியின் முகத்தில் வீசி விட்டு, "நீங்கள் எக்கேடாவது கெட்டுப் போங்கள்" என்று என் போக்கில் கிளம்பிப் போய்விட்டேன், தேசத் தொண்டு புரிய:

ஆனால், அப்பொழுது சுதந்தரப் போராட்டத்தின் அம்சமாக, விசேஷமான இயக்கம் எதுவும் நாட்டில் நடைபெறவில்லை. இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் தொடங்கிக் கிட்டத்தட்ட ஒரு வருஷம் ஆகியிருந்தது. இந்தியாவுக்குச் சுதந்தரம் வழங்குவதாக வாக்களித்தால் அன்றி, இந்த யுத்தத்தில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவு தருவதில்லை என்ற கொள்கையை மாத்திரம் காங்கிரஸ் வகுத்துக்கொண்டிருந்ததே தவிர, வேறு தீவிர நடவடிக்கை எதிலும் ஈடுபடவில்லை. ஆகவே, நான் தேசத் தொண்டு புரிய வந்ததும், என் சேவை எதுவும் தேசத்துக்கு அப்பொழுது தேவைப்படவில்லை.

நான் மும்முரமாகச் சிந்தித்தேன்: சிந்தித்துச் சிந்தித்துக்

கடைசியில், எனக்கு நானே ஒரு புதுத் தொண்டை வகுத்துக் கொண்டேன். சிரிக்காதீர்கள், மிஸ்டர் டே. அது என்ன தெரியுமா? எங்கள் ஊர், ராணுவத்துக்குப் படை திரட்டும் காரியாலயத்தின் முன் சென்று மறியல் செய்து, பட்டாளத்தில் சேர வருகிறவர்களைச் சேரவொட்டாமல், திருப்பி அனுப்பி விடுவது!

என்னுடைய இந்த விசித்திர மறியல், காரியாலயத்தின் முன், பெருங் கூட்டத்தைச் சேர்த்தது என்னவோ உண்மையே. ஆனால், பட்டாளத்தில் சேர வந்த பேர்வழி ஒருவனாவது என் இறைஞ்சலைக் காதில் வாங்கித் திரும்பிச் செல்லவில்லை. ஆகவே நான் சிறிது பலாத்காரத்தை அவர்களிடம் பிரயோகிக்க முயன்றேன். அங்கே கலாட்டா ஏற்பட்டது. போலீஸ் அதிகாரி ஒருவர் வந்து, நான் மரியாதையாக அங்கிருந்து போகவில்லை என்றால் என்னைக் கைது செய்யப் போவதாகப் பயமுறுத்தினார். நானும் கைது செய்யப்படுவதைத்தானே விரும்பினேன்? ஆகவே போக மறுத்துவிட்டேன். போலீஸ் அதிகாரி கோபத்தோடு எழுந்து வந்து, “போடா என்றால் போகிறாயா? மறியல் பண்ணுகிறோம் மறியல்!” என்று தமது கையில் இருந்த கழியை என் கழுத்தில் கொடுத்து, வெளியே தள்ளினார்.

அவ்வளவுதான்; எனக்குப் படுகோபம் வந்துவிட்டது? என் பிறவி முரட்டுத்தனம் சுருபம் எடுத்துக்கொண்டு விட்டது. போலீஸ் அதிகாரியின் கைக்கழியையே எட்டிப் பிடுங்கிக் கொண்டு, அவரை விளாச விளாச என்று விளாசித் தள்ளி விட்டேன்.

அப்புறம் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை விவரிக்கத் தேவையில்லை. போலீஸ் அதிகாரியைத் தாக்கியதாக என்மீது கிரிமினல் வழக்குத் தொடர்ந்து, இரண்டு வருஷம் சிறைத் தண்டனை விதித்தார்கள்.

என்னுடைய தண்டனைக் காலம், வேலூர் ஜெயிலில் கழிந்தது. நான் அரசியல் கைதியாகத் தண்டனை அடைந்திருந்தால், என் சிறைவாசம் சிறிது வசதியாக அமைந்திருக்கும். ஆனால் நான் கிரிமினல் கைதி அல்லவா? ஆகவே, கொலையும் கொள்ளையும் புரிந்து, தண்டனை அடைந்த கைதிகளை நடத்தும் விதத்திலே நடத்தப்பட்டேன். போதாததற்கு, போலீஸ் அதிகாரியைத் தாக்கித் தண்டனை அடைந்

தவன் என்பதால், வேலூர்ச் சிறையில் என்னை அளவு கடந்து கொடுமைப்படுத்தி விட்டார்கள். அந்தக் கொடுமை, போலீஸ் வர்க்கத்தின்மீதே எனக்கு ஓர் அழியாப் பகையை ஏற்படுத்தியது.

சிறைவாசம் எனக்குக் கசப்பான அநுபவத்தை அளித்து விட்டாலும், தேசத் தொண்டுப் பைத்தியம் என்னை விட்டு விடவில்லை. அதோடு இப்பொழுது எனக்குச் சாத்துவிக இயக் கங்களில் கொஞ்சநஞ்சம் இருந்த நம்பிக்கையும் போய்விட்டது. தீவிர நடவடிக்கைகள் மூலந்தான் நாட்டுக்கு விடுதலை கிடைக்க முடியும் என்ற கொள்கை என்னுள் ஒங்கிவிட்டது.

இந்தக் கொள்கைக்குப் பக்கபலமாக அமைந்தது, நான் வெளிவந்தபோது, நாட்டில் நடந்துகொண்டிருந்த ஆகஸ்ட் புரட்சி இயக்கம். அதில் நான் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்துக் கொண்டேன். எண்ணிக்கையற்ற நாச வேலைகளைப் புரிந்து, இயக்கக்காரர்களிடையே புகழ் பெற்றுவிட்டேன்.

நாங்கள் கோஷ்டி கோஷ்டியாகப் பிரிந்து, ரகசியமாக இந்தச் செயல்களைப் புரிந்து வந்தோம். பெரிய பெரிய திட்டங்களை வலுவாகப் போட்டு நிறைவேற்றினோம். குறிப்பிட்ட பிரதேச எல்லை வகுத்துக்கொள்ளாமல், எங்கெங்கு என்ன என்ன விதத்தில் அரசாங்கத்துக்கு நஷ்டம் விளைவிக்க முடியுமோ, அவற்றை விளைவித்தோம். போலீசாரின் கழுக்குக் கண்களுக்கு அகப்படாமல் அசுர சாதனை புரிந்தோம்.

இந்தச் சமயத்தில்தான் எங்கள் கோஷ்டிக்கு ஒரு யமன் முனைத்திருக்கும் விஷயம் எங்களை எட்டிற்று. அந்தச் செய்தி சென்னையிலிருந்து வந்தது. அங்கு ஸி. ஐ. டி. இலாகாவைச் சேர்ந்த சதாசிவம் என்ற இன்ஸ்பெக்டர், எங்கள் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த பலரைப் பிடித்துவிட்டதாகவும், மீதியுள்ளவர்களையும் பிடித்து, எங்களைப் பூண்டோடு ஒழித்துவிடக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருப்பதாகவும் சென்னையிலிருந்து எங்களுக்கு ரகசியத் தரக்கீது வந்தது.

எங்கள் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த மற்றவர்களிடம் இந்தச் செய்தி எவ்வித உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதோ தெரியாது; ஆனால் ஏற்கனவே போலீசாரிடம் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த வெறுப்பானது, அந்தச் சதாசிவத்தைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட வேண்டும் என்ற தீவிர முடிவுக்கு என்னை வரச் செய்தது. என் முடிவை எங்கள் கோஷ்டியினரிடம் தெரிவித்துவிட்டு, நான் உடனே சென்னைக்குப் பயணமானேன்.

உமாசரண் இவ்வாறு கூறி வந்தபோது, நான் டேயின் காதோடு காதாக, “என்ன பாபுஜி, இவரிடம் இவர் தங்கையைப்பற்றிய விவரங்களை அல்லவா அறிவிக்கும்படி கூறினீர்கள்? இவரானால் தமது கதையையே அளந்துகொண்டு போகிறாரே?” என்றேன்.

டே எனக்குப் பதில் அளிக்கு முன்பு, “ஸார் என்ன சொல்கிறார்?” என்று கேட்டார் உமாசரண்.

“இல்லை; நீங்கள் உங்களைப்பற்றியே சொல்லிக்கொண்டு போகிறீர்களே தவிர உங்கள் தங்கையைப்பற்றி எதுவும் கூறவில்லையே என்கிறார் ராம்” என்றார் டே.

உமாசரண் சிரித்துக்கொண்டே, “அவசரப்படாதீர்கள், ஸார்; இதோ நான் என் தங்கையின் செய்திக்குத்தான் வந்துகொண்டிருக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுத் தொடர்ந்தார்:

*

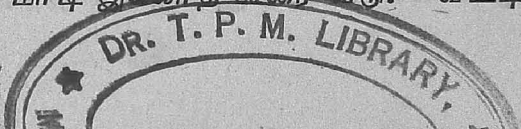
*

*

நான் சென்னைக்கு அடைந்தேன். அங்கிருந்த எங்கள் கோஷ்டியினரைச் சந்தித்தேன். தஞ்சைக் கோஷ்டியினர், என்னிடம் சக்தி வாய்ந்த கைத்துப்பாக்கி ஒன்றைத் தந்திருந்தார்கள். இன்ஸ்பெக்டர் சதாசிவம் எங்கேயாவது போய் வரும்போது மறைந்திருந்து சுட்டுவிட்டுத் திரும்பும்படி கூறியிருந்தார்கள். ஆனால் சென்னைக் கோஷ்டியினர் இதை ஆமோதிக்கவில்லை. எல்லா இடங்களிலும் சதா ஜன நடமாட்டம் இருந்துகொண்டிருக்கும் சென்னை நகரில், எங்கும் ஜீப் காரிலே போய் வரும் சதாசிவத்தை மறைந்திருந்து சுடுவது சாத்தியம் அன்று என்றும், அப்படிச் சுட்டால் நான் நிச்சயமாகப் பிடிபட்டுவிடுவேன் என்றும் அவர்கள் கூறி, “இரண்டொரு நாள் காத்திருங்கள்; நாங்கள் வேறொரு நல்ல திட்டம் வகுத்துத் தருகிறோம்” என்று என்னைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டார்கள்.

என்ன இருந்தாலும் சென்னைக் கோஷ்டியினர் அசகாய சூரர்கள். அவர்கள் எப்படியோ, சதாசிவத்தின் வீட்டு வேலைக்காரியைக் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு, சில செய்திகளைத் திரட்டி வந்து, எனக்கு அறிவித்தார்கள். சதாசிவத்தின் வீடு, எழும்பூரில் புதிதாக நிர்மாணிக்கப்படும் ஒரு காலனிக்குச் சற்றுத் தள்ளித் தனியாக இருந்தது. அது மாடி இல்லாத கூரை வீடு. வீட்டின்

170574

அமைப்பு இதுதான்; முன்னால் ஒரு தாழ்வாரம்; அதை அடுத்து, ஒரு வரவேற்பு அறை, பிறகு படுக்கை அறை. படுக்கை அறைக்குப் பின்னால் சமையற்கட்டு. அதற்குப் பின்னால் மறுபடியும் ஒரு தாழ்வாரம். கடைசியில், சுற்றிலும் காம்பவுண்டுச் சுவர் மாத்திரம் உள்ள ஒரு திறந்த வெளி முற்றம். சதாசிவத்தின் வீட்டில் அவரையும் அவருடைய மனைவியையும் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. சாதாரணமாக அந்த வீட்டில் இரவில் மூன்று கதவுகள் அடைத்துத் தாழிடப்பட்டிருக்கும்; வீட்டின் முன்வாசல் கதவு, திறந்த வெளி முற்றத்திலிருக்கும் பின்வாசல் கதவு, மற்றும் தாழ்வாரத்திலிருந்து அடுக்களைக்குச் செல்லும் கதவு. ஆகவே, இந்த அடுக்களைக் கதவை மாத்திரம் திறந்துவிட்டால், வீட்டினுள்ளே எங்கே வேண்டுமானாலும் ஒருவர் போக முடியும். குறிப்பிட்ட நாளன்று, வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு, வீடு செல்லும்போது வேலைக்காரி, பின் வாசல் கதவை மாத்திரம் தாழிட்டுவிட்டு, அடுக்களைக் கதவை வெறுமே அடைத்து வைத்துவிட்டுப் போய்விடுவாள். நான் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் நடு இரவில் சதாசிவத்தின் வீட்டுப் பின்புறமாகச் சென்று, முற்றத்தின் காம்பவுண்டுச் சுவரைத் தாண்டி, உள்ளே புகுந்து, முதலில் வீட்டின் பின்வாசல் கதவைத் திறந்து, தயாராக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். சதாசிவத்தைத் தீர்க்கும் வேலைக்குத் துப்பாக்கியை உபயோகிக்கக் கூடாது என்று என் சென்னை நண்பர்கள் கூறிவிட்டார்கள். அவர்கள் ஒரு பாட்டில் மயக்க மருந்தையும், கூர்மையான பிச்சுவா ஒன்றையும் என்னிடம் தந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் வகுத்துக் கொடுத்த திட்டப்படி, நான் வீட்டினுள் சென்றதும் அநேகமாக ஒரே படுக்கையில் காணப்படும் சதாசிவம், அவர் மனைவி ஆகிய இருவருடைய மூக்கின் அருகேயும் முதலில் இந்த மயக்க மருந்துப் பாட்டிலைத் திறந்து பிடிக்க வேண்டியது; அவர்கள் நினைவிழந்து விடுவார்கள். பிறகு என் வேலையை எவரும் அறியாமலும், எவ்வித இடையூறும் இல்லாமலும் நிறைவேற்றிவிடலாம்.

திட்டப்படி எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடந்துவிட்டன. என் வேலையை முடிக்க நாளும் குறிப்பிடப்பட்டது. அன்றிரவு நான் சதாசிவத்தின் வீட்டை அடைந்து, சுவரேறி, முற்றத்தில் குதித்தேன். வேலைக்காரி அடுக்களைக் கதவை உட்புறம் தாழிடாமல் வைத்திருந்தது மாத்திரம் அல்ல; அதை மட்ட

மல்லாக்காகத் திறந்தும் வைத்திருந்தாள். முட்டாள் பெண்! இப்படியா செய்துவிட்டுப் போவாள்? இரவு, தூக்கத்திடையே சதாசிவமோ அவருடைய மனைவியோ விழித்துக்கொண்டு, அடுக்களைப் பக்கம் வந்து பார்த்திருந்தால், கதவு திறந்திருப்பதைக் கண்டிருப்பார்கள்; அதை மூடி உள்ளே தாழிட்டுக் கொண்டும் போயிருப்பார்களே! அதனால் என் திட்டம் முழுவதுமே நிலை குலைந்தல்லவா போயிருக்கும்? 'என் அதிருஷ்டந்தான், அவர்கள் இன்று எழுந்திருக்கவில்லை!' என்று எண்ணிக் கொண்டே மெதுவாக உள்ளே நடந்தேன்.

அடுக்களைக்கு வந்தபோது, அடுத்திருந்த படுக்கை அறையில் மெல்லிய ஒளி பரவியிருப்பதைக் கண்டு, ஒரு கணம் திடுக்கிட்டேன். ஒருகால் யாரேனும் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ? சிறிது நின்று, உள்ளே, அரவம் ஏதேனும் கேட்கிறதா என்று உற்றுக் கேட்டேன். லேசான குறட்டைச் சத்தத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் கேட்கவில்லை. ஆகவே தைரியத்துடன் படுக்கை அறைக்குள் தலையை நீட்டிப்பார்த்தேன். உள்ளே ஒளி குறைந்த மின்சார விடிவிளக்கு ஒன்று எரிந்துகொண்டிருந்தது. அதன் ஒளிதான் அறையில் பரவியிருந்தது. படுக்கை அறையில் ஒரு கட்டில் இருந்தது. அதிலிருந்துதான் குறட்டைச் சத்தம் வந்துகொண்டிருந்தது. சதாசிவமும் அவர் மனைவியும் அதில்தான் படுத்திருக்க வேண்டும்.

மயக்க மருந்துப் பாட்டிலைக் கையில் தயாராக வைத்துக் கொண்டு நான் கட்டிலை நெருங்கினேன். கட்டிலில் இரண்டு படுக்கைகள் விரித்திருந்தன. ஆனால் ஒரு படுக்கையில் சதாசிவம் மாத்திரம் முகம் நீங்கலாக உடல் முழுவதையும் ஒரு போர்வை யால் மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்தார்; மற்றொரு படுக்கை, காலியாக இருந்தது. இரவு, நான் புறப்படுவதற்குச் சற்று முன்னால், கதவைத் திறந்து வைத்துவிட்டு வந்திருப்பதாகக் கூற வந்த வேலைக்காரி, 'நானைக்குக் காலையில் ஐயாவுக்கு எங்கேயோ வெளியே போகவேணுமாம்; அதனாலே நான் புறப்படுவதற்கு முன்னாலேயே படுத்துக்கொண்டார்; அம்மாதான் ஏதோ புத்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறது' என்று கூறி இருந்ததால், ஒருகால் சதாசிவத்தின் மனைவி, விலக்குப்போன்ற ஏதாவது காரணத்தால் வேறு இடத்தில் படுத்திருக்கலாம் என்று நான் தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.

ஆகவே முதலில் சதாசிவத்தின் நாசியருகே மயக்க மருந்

தைக் காட்டி, அவரை மயக்க மடையச் செய்துவிட்டு, அவருடைய மனைவி எங்கே படுத்திருக்கிறாள் என்பதை அறியும்பொருட்டு, வீட்டின் முதல் கட்டான வரவேற்பு அறைக்குள் நுழைந்து, ஒரு தீக்குச்சியைக் கொளுத்திப் பார்த்தேன். அவளை அங்கே காணவில்லை. பிறகு அங்கிருந்த பலகணி வழியே முன் தாழ்வாரத்தில் படுத்திருக்கிறாளோ என்று நோக்கினேன். அங்கேயும் இல்லை. அடுக்களையையும் யின் தாழ்வாரத்தையும் தாண்டிக்கொண்டுதான் நான் வந்தேன்; என்றாலும், அங்கெல்லாம் இருள் சூழ்ந்து இருந்ததால், யாரேனும் படுத்திருக்கிறார்களா என்பதைக் கவனிக்கவில்லை. இப்பொழுது அங்கே சென்று, தீக்குச்சியால் ஒளி ஏற்படுத்திக்கொண்டு பார்த்தேன். அந்த இரண்டு இடங்களிலும் அவளைக் காணவில்லை. எங்கே போயிருக்கக் கூடும் அவள் இந்த நள்ளிரவில்? ஒருவேளை வேலைக்காரி ஐந்தாம் படை வேலை செய்து, நான் வரப்போகிற தகவலை இவளுக்குக் கடைசி நிமிஷத்தில் அறிவித்திருப்பாளோ? சதாசிவத்தின் மனைவி, என்னை வீட்டினுள்ளே கண்ணி வைத்துப் பிடிப்பதற்காக வெளியே போலீஸ் படையுடன் பதுங்கியிருப்பாளோ? இப்படியெல்லாம் என் மனம் கலங்கத் தொடங்கிற்று.

ஆனால் இந்த மனக் கலக்கத்துக்கு நான் அடி பணிந்து விடவில்லை. முன் வைத்த காலப் பின் வைப்பதா? இவ்வளவு தூரம் வந்து, சதாசிவத்தை மயக்கிப் போட்டுவிட்டு, வீட்டில் வேறு எவரும் இல்லாத வாய்ப்பும் கிட்டியிருக்கையில், மேற்கொண்ட செயலை நிறைவேற்றாமல் கோழைபோல்திரும்பிப் போவதா? பிறகு எங்கள் கோஷ்டியினர் முகத்தில் நான் எப்படி விழிக்க முடியும்?

நான் துணிந்துவிட்டேன்: 'வருவது வரட்டும்; நான் பிடிபட்டுத் தண்டனை அடைந்தாலும், நமது கோஷ்டியின் யமனைத் தீர்த்துவிட்டுத்தான் வெளியேற வேண்டும்' என்று கிளம்பிவிட்டேன். பின்தாழ்வாரத்திலிருந்து படுக்கை அறைக்குச் செல்ல அடியெடுத்து வைத்தபோது....

முற்றத்தின் பின் கோடியிலிருந்த கக்கூஸின் கதவு கிரீச் சிட்டுக்கொண்டு திறந்தது! கையில் செம்புடன் ஒரு பெண் வெளியே வந்தாள்! கக்கூஸ் விளக்கு வெளிச்சம், பளிச்சென்று என் முகத்தில் வீசிற்று! அதே சமயம் அவள் முகத்தையும் நான் நன்றாகப் பார்த்துவிட்டேன்!

அடுத்த விநாடி, “அண்ணா!” என்று அவறினாள் அவள்! “பிரபா!” என்று கூவினேன் நான்.

அவள், செம்பை வீசிவிட்டு, என்னிடம் ஓடி வந்தாள். “அண்ணா, நீ இங்கே, இந்த நள்ளிரவில் எதற்காக....?” என்று ஆனந்தமும் ஆச்சரியமும் அடைந்து, பேச வாய் வராது தடுமாறினாள்.

எனக்கு இப்பொழுது எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. என் சகோதரிதான் சதாசிவத்தின் மனைவி! ஒரே நிமிஷத்தில் என் முன் பல்லாயிரக் கணக்கான கேள்விகள் எழுந்தன. ஆயினும் அவை எல்லாவற்றையும் மிஞ்சிக்கொண்டு ஒரு கேள்வி ஒங்கி ஒலித்தது: “என் சகோதரியின் கணவர்தாம் சதாசிவம் என்பது தெரிந்த பிறகும் அவரைக் கொல்வதா?”

கொல்லாவிட்டால் என் கோஷ்டியினர் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது? சதாசிவத்தின் மனைவி, என் சகோதரி என்பது தெரிந்தாலே, அவர்கள் நான் ஐந்தாம் படைக்காரன் ஆகி விட்டேன் என்று என்னைத் தீர்த்துக் கட்டி விடுவார்களே!

‘முடியாது; என் தோழர்களுக்கு, எங்கள் கோஷ்டிக்கு, நான் துரோகம் இழைக்க மாட்டேன். பிரபா விதவையாகட்டும்; அவள் கூக்குரல் இட்டு என்னைப் போலீஸில் பிடித்துக் கொடுக்கட்டும். எது நடந்தாலும், நான் எங்கள் யமனைத் தீர்த்து விட்டே நிற்பேன்!’

என் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, “சொல் அண்ணா, சொல். நீ எங்கே இருக்கிறாய் இப்பொழுது? என்ன தொழில் செய்கிறாய்? ஐயோ! நள்ளிரவில் நீ இப்படித் திருடனைப்போல் எங்கள் வீட்டுக்குள்ளே வந்து நிற்பதைக் காண, என் மனம் என்ன என்னவோ விபரீத நினைவுகளை எழுப்பி வாட்டுகிறதே!” என்று உலுக்கிய பிரபாவிடம் நான் எதையும் ஒளிக்காது கூறிவிட்டேன்.

என் இறுதியான முடிவை அறிவித்ததும் அவள் உடல் பூகம்பத்தால் நடுங்கும் சுவர்போல் நடுங்கிற்று. “ஐயோ! அவர் என் கணவர் அண்ணா! திக்கற்று நின்ற என்னிடம் கருணை காட்டி, என்னைத் தம் மனைவியாக்கி ஆட்கொண்டவர்! அவரையா நீ கொல்லப் போகிறாய்?” என்று கதறினாள்.

மிஸ்டர் டே! பிரபா தொடர்ந்து அறிவித்த விவரங்களையும் கூறிவிட்டு, மேலே செல்கிறேன். நான் சிறை சென்ற பிறகு, பிரபாவும் பாட்டியும் கவனிப்பாரற்று, சோற்றுக்குத் திண்டா

டும் நிலையை அடைந்தனர். வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பாட்டி, ஒரு சாப்பாட்டு ஹோட்டலை ஆரம்பித்து நடத்தி வந்தாள். அந்தச் சமயத்தில் இந்தச் சதாசிவம் சப் - இன்ஸ்பெக்டராக வேலை ஏற்றுத் தஞ்சைக்கு வந்தார். பிரம்மசாரியான அவர், பாட்டியின் ஹோட்டலில் சாப்பாடு வைத்துக்கொண்டு, எங்கள் வீட்டின் ஒரு பகுதியிலேயே ஜாகையும் வைத்துக்கொண்டார். மெல்ல மெல்லப் பிரபாவையும் அவரையும் காதல் இணைத்து வைத்தது. அவர் பிரபாவை மணந்துகொள்ள முன்வந்தார். ஆனால், பத்தாம் பசலியான பாட்டி, சதாசிவம் மராட்டியர் அல்ல என்பதால், பிரபாவை அவருக்குக் கொடுக்க இணங்கவில்லை. இடையே, சதாசிவம் சென்னை ஸி. ஐ. டி. இலாகாவுக்கு இன்ஸ்பெக்டராக உயர்த்தப்பெற்று, அங்கே சென்றுவிட்டார். போகும்போது பிரபாவிடம், "பாட்டியின் மனம் முறிய நடந்துகொள்ளாதே, பிரபா. அவள் உனக்கு, மராட்டியரிலேயே ஒரு மாப்பிள்ளை கொண்டு வந்தால். என்னையே நினைந்து, அவரை நிராகரித்துவிடாதே. ஆனால், ஒரு காரியம்; உனக்குக் கல்யாணம் முடிந்த செய்தி கிடைக்கும் வரையில் நான் மணம் செய்துகொள்ளப் போவதில்லை. ஆகவே, எப்பொழுதாவது பாட்டி, தன் முடிவை மாற்றிக்கொண்டாலோ, அவள் இறந்து, நீ தனியாக நின்றாலோ, உடனே எனக்குக் கடிதம் எழுது; நான் உன்னை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டுப் போனார். அவர் போய் ஆறேழு மாதங்கள் ஆனபிறகு, பாட்டி, முதுமை காரணமாகக் கண்களை மூடிவிட்டாள். பிரபா, உடனே சதாசிவத்துக்கு எழுத, அவர் தஞ்சைக்கு வந்து, அவனைச் சாஸ்திரோக்தமாக மணம் செய்து கொண்டு, சென்னைக்கு அழைத்து வந்து, பூவாகப் பேணி வைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

இந்த விவரங்களைக் கூறிவிட்டுப் பிரபா, "அண்ணா, சில சகோதரர்கள், தங்கள் சகோதரிகளுக்காக உயிரையே கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் நீயோ, உன் சகோதரியை அநாதையாக விட்டுச் சென்றது போதாது என்று, அவளுடைய இருண்ட வாழ்வுக்கு ஒளி தந்த உத்தமரைக் கொண்டு, மீண்டும் அவள் வாழ்க்கை விளக்கை அணைக்கப் போகிறாயா! வேண்டாம் அண்ணா, வேண்டாம். உன்னை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்!

எனக்கு மாங்கவியப் பிச்சை கொடு” என்று என் கால்களில் விழுந்து கெஞ்சினாள்.

ஆனால் என்னுடைய மனம் அவளுடைய இறைஞ்சல்களுக்கு இளகிவிடவில்லை. சுயநலந்தானே எப்பொழுதும் என் குறிக் கோள்? இவளுக்காக நான் சதாசிவத்தைக் கொல்லாமல் சென்றால், என் கோஷ்டியினர் என்னைப் பலி வாங்கிவிடுவார்களே! ஆகவே நான், “முடியாது, பிரபா! அவர் யாராயிருந்தாலும் எங்கள் கோஷ்டியின் ஜன்ம வைரி, ஆகவே, அவரைக் கொல்லாமல் நான் போக மாட்டேன்” என்று வெறி கொண்டு கத்தினேன்.

“ஐயோ! கத்தாதே அண்ணா; அவர் விழித்துக்கொண்டு விடப் போகிறார்!” என்று என் வாயைப் பொத்தினாள் பிரபா.

நான் அவள் கையை வேகத்தோடு அப்புறப்படுத்திவிட்டு, “உன் அண்ணன் அவ்வளவு முட்டாளர் அல்ல, பிரபா. உன் கணவருக்கு ஏற்கனவே மயக்க மருந்து கொடுத்துவிட்டுத்தான் வந்திருக்கிறேன். சரி, என்னைத் தடை செய்யாதே. நான் என் கோஷ்டியினரிடம் பிரதிக்கினை செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன். அவர்களுக்குத் துரோகம் இழைக்க மாட்டேன்” என்று கூறியவாறு கத்தியை உருவி, எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டேன்.

பிரபா சடாரென்று என் கையிலிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கிக் கொண்டாள். பிறகு விரக்தியான குரலில், “கடைசியாகக் கேட்கிறேன், சொல்; நீ அவரைக் கொல்லத்தான் போகிறாயா?” என்று கேட்டாள்.

“ஆமாம், நீ என்னைப் பிடித்துக் கொடுத்தாலும் சரி; என் கடமை அது. அதை நான் நிறைவேற்றியே ஆக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் என் கோஷ்டியினர் என்னைச் சந்தேகிப்பார்கள்.”

“எப்படி? எதற்காக? சாக்குப் போக்குகள் ஏதாவது சொல்லி, இவரைக் கொல்ல முடியவில்லை என்று கூறிவிட முடியாதா, அண்ணா? கொஞ்சம் தயவுசெய்து ஆலோசித்துப் பார் அண்ணா. இவரை நீ கொன்றுவிட்டால் என் கதி என்ன ஆகும் அண்ணா? நான் உன் தங்கை அல்லவா? சற்றே மனம் இரங்கு, அண்ணா!”

“நீ என் தங்கையாக இருப்பதால்தான் நான் பின்வாங்க முடியவில்லை, பிரபா. உன் இடத்தில் வேறொருத்தி இருந்திருந்தால், ஒரு கால் நான் அவளுக்கு மாங்கவியப் பிச்சை அளித்

திருக்க முடியும். பிரபா, இன்று நான் இவரைக் கொல்லாமல் திரும்பிச் சென்றேன் என்றாலே, எங்கள் கோஷ்டியினர் என்னைச் சந்தேகிப்பார்கள்; ஆராய்ச்சி செய்வார்கள். அந்த ஆராய்ச்சியில் நீ என் தங்கை என்பது வெளியாகாமல் போகாது; அது வெளியானால் என்னை ஐந்தாம் படைக்காரன் என்று தீர்மானித்து விடுவார்கள். எங்கள் கோஷ்டியில் ஐந்தாம் படைக்காரர்களுக்கு என்ன தண்டனை தெரியுமா?"

"என்ன தண்டனை?"

"மரண தண்டனை!"

"மரண தண்டனையா?" பிரபா சற்றுப் பின் வலித்தாள். ஒரு கணம் சிந்தித்தாள். பிறகு, "அப்படியானால், இந்தா அண்ணா உன் கத்தி. முதலில் என்னைக் கொன்றுவிட்டு, பிறகு அவரைக் கொல். என் காரணமாக உனக்கு மரணம் ஏற்படக் கூடாது" என்று கத்தியை என்முன் நீட்டினாள்.

நான் அதை வாங்கிக்கொள்ளாமலே, "உன்னை எதற்காகக் கொல்ல வேண்டும், பிரபா? எங்கள் கோஷ்டிக்கு வைரி உன் கணவர்தாம்; நீ அல்ல" என்றேன்.

அவள் வெறுப்புடன் சிரித்தாள். "கர்ப்பவதியான் நான் கணவனை இழந்து, கைக் குழந்தையுடன் தெருவில் நிற்பதை விரும்பவில்லை அண்ணா, என்றாள்!"

"என்ன? நீ கருவுற்றிருக்கிறாயா?"

"ஆமாம்: அதனால் என்ன? இந்தா கத்தி. மூன்று உயிர்கள் பலியானாலும், நீ ஒருவன் உயிரோடு இருப்பதைவிடப் பெரிய சந்தோஷம் எனக்கு வேறு இருக்க முடியாது!"

மிஸ்டர் டே! சகோதர பாசம் என்றால் என்ன என்பதை வாழ்வில் முதல் தடவையாக எனக்கு உணர்த்தின, பிரபாவின் இந்த வார்த்தைகள். ஊற்றுவாய் திறந்ததும் குபீரெனப் பீரிடும் நீரைப்போல், இதுவரையில் நெஞ்சினுள்ளே உறங்கிக் கிடந்த ரத்த பாசமானது உசுப்பி விடப்பட்டதும் பொங்கிக்கொண்டு கிளம்பிற்று என்னிடம். ஒரு நிமிஷத்தில் என் வாழ்க்கை அடியோடு மாறிவிட்டது. அதுவரையில் இருந்த சுயநலம் பிடித்த உமாசரண் இறந்து, அவன் இடத்தில் சகோதர பாசம் நிரம்பிய உண்மையான உமாசரண் ஒருவன் உதித்தான். நான் உடனே ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். இதுபோன்ற சந்தர்ப்பத்தில், பாசமுடைய சகோதரன் ஒருவன் எத்தகைய முடிவுக்கு வருவானோ, அதே முடிவுதான் அது.

பிரபா நீட்டிய கத்தியை நான் கையில் வாங்கிக்கொண்டேன்.

அவள் தன்னைக் கொல்லத்தான் நான் கத்தியை வாங்கிக் கொண்டேன் என்று எண்ணியவளாய், “ம், கலங்காதே அண்ணா; நிறைவேற்று!” என்று மார்பை நிமிர்த்துக்கொண்டு என்முன் வந்து நின்றாள்.

ஆனால் நான் கத்தியை என் மார்புக்கு நேராக உயர்த்திய தும், அவள் என் கையை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டாள். “ஐயோ! இது என்ன அண்ணா?” என்று பதறினாள்.

“பிறந்தது முதல் இதுவரையில் சகோதர பாசமின்றி வளர்ந்துவிட்ட அதமன் உமாசரண் சாகப் போகிறான், பிரபா.”

“எதற்காக? நீ எதற்காகச் சாக வேண்டும்?”

“ஆமாம் பிரபா; நான் சாகத்தான் வேண்டும். இங்கே இப்பொழுது சாகாவிட்டால், வெளியே போனதும் நானைக்கு என் கோஷ்டியினர் என்னைக் கொல்லத்தானே பேர்கிறார்கள்? அவர்கள் துரோகி என்று என்னைச் சித்திரவதை செய்து கொல்வதைவிட, இங்கே இப்படி நானே என் உயிரைப் போக்கிக் கொண்டுவிட்டால், துரோகி என்ற பட்டம் இன்றித் தியாகி என்றவது அவர்கள் நினைத்துக்கொள்வார்களே!”

“கூடாது; நீ சாகக் கூடாது. மனம் திருந்திய அண்ணாவுடன், அவன் அன்பைப் பருகிக்கொண்டு நான் சில நாட்களாவது வாழ வேண்டும்.”

“ஆனால் பிரபா, நான் போலீசாரால், முக்கியமாக உன் கணவரால் கண்ணி வைக்கப்பட்டிருக்கும் அரசியல் குற்றவாளி ஆயிற்றே!”

“இருந்தால் என்ன? அரசியல் குற்றவாளிகள், உன்னைப் போல் ஆயிரம் பேர் மறைந்து வாழவில்லையா? அதுபோல் நீயும் வாழலாம்.”

“ஆயினும், நான் எங்கள் கோஷ்டியினர் கண்களில் பட்டு விடாமல் வாழ வேண்டியிருக்கிறதே, பிரபா. அவர்கள் கண்ணில் எண்ணையை விட்டுக்கொண்டு என்னைத் தேடுவார்களே! எங்கே ஒளிந்துகொண்டாலும், குடைந்து கொண்டுவந்து விடுவார்களே!”

“கவலைப்படாதே அண்ணா; அதற்கெல்லாம் நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். நீ இங்கேயே நில் ஒரு நிமிஷம்” என்று கூறி விட்டுப் பிரபா வீட்டினுள்ளே சென்று, சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம்

லாம், கையில் ஒரு துணி மூட்டையுடன் திரும்பி வந்தாள். “இந்தா அண்ணா; இதனுள் உன்னை ஓர் முஸ்லிம் வாலிபனாக மாற்றிவிடக் கூடிய உடைகளும், மற்றச் சாமான்களும் இருக்கின்றன. இவற்றை அணிந்துகொண்டதால், என் கணவர் தம்மை அடியோடு மறைத்துக்கொண்டு, எத்தனையோ கெட்டிக்கார மாறு வேடக்காரர்களான பக்காத் திருடர்களைப் பிடிக்க முடிந்திருக்கிறது. ஆகவே இதில் இருக்கும் தாடி மீசைகளை ஒட்டவைத்துக்கொண்டு, லுங்கி, மஸ்லின் சட்டை, தொப்பி முதலிய உடைகளையும் அணிந்துகொண்டால் உன்னை உன் கோஷ்டியினர் துளிகட அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாது. மூட்டையினுள்ளே ஐம்பது ரூபாய் பணமும் வைத்திருக்கிறேன். மவுன்ட் ரோடு, திருவல்லிக்கேணி வட்டாரத்தில் முஸ்லிம்கள் வசிக்கும் பகுதியில் ஒரு ஜாகையை அமர்த்திக்கொண்டு வசித்து வா. தினந்தோறும் என் கணவர், பகல் பத்து மணிக்கு வீட்டை விட்டுப் போய்விடுவார். இரவு பத்து மணி வரையில் திரும்பி வரமாட்டார். அதிருஷ்டவசமாக இந்த வீடு ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில்தான் இருக்கிறது. ஆகவே பகலில் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் நீ இந்த மாறு வேஷத்தில் வரலாம். வீட்டில் இருக்கும் வேலைக்காரிக்கு என் கணவர் லி. ஐ. டி.க்காரர், தமது வேலைக்காகப் பல வேஷங்களைப் போட்டுக்கொண்டு இருப்பது வழக்கம் என்பது தெரியும். எனவே அவளும் உன்னைச் சந்தேகிக்க மாட்டாள். என் கணவர் என்றே கருதி, தன் போக்கில் வேலைகளைச் செய்துவிட்டுப் போய்விடுவாள். இப்படி எவ்வளவு காலம் தள்ள முடியுமோ, தள்ளுவோம். எதிர்பாராத நெருக்கடி ஏதேனும் ஏற்படும்போல் இருந்தால், பிறகு பார்த்துக்கொள்வோம்.

“அண்ணா; நான் குடும்பப் பெண் ஆனது முதல், ஒவ்வொரு நாளும் சாப்பாட்டு நேரத்தில் உன்னை நினைத்துக் கொள்வேன். குழந்தைப் பிராயத்தில் நீ சாப்பிட்டாலன்றி நான் சாப்பிடாது இருந்தது எல்லாம் நினைவு வரும். ‘எங்கே இருக்கிறாயோ? என்ன செய்கிறாயோ? பிழைக்க வழியின்றிப் பட்டினி கிடக்கிறாயோ?’ என்றெல்லாம் நினைத்து ஏங்குவேன். அந்த ஏக்கம் அனைத்தும் தீர, இப்பொழுது தினசரி என் கையாலேயே உனக்கு உணவு ஆக்கிப் போடும் வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. எவ்வளவு நாள் என் கை உணவைச் சாப்பிட முடியுமோ, அவ்வளவு நாள் சாப்பிட்டுக்கொண்டிரு. அது

சாத்தியமில்லாது போகும்போது உனக்குத் தப்பியோடும் வழியை நான் சொல்லித் தருகிறேன்.

“அண்ணா, நாளை முதல் நீ நாள் தவறினாலும், பகல் வேளை உணவுக்கு இங்கே வருவது தவறக்கூடாது. நினைத்துக்கொள். இன்று தொட்டு நான் திரும்பவும் குழந்தை பிரபா ஆகி விட்டேன். ஆகவே, இனி நீ சாப்பிட்டால்தான் நான் சாப்பிடுவேன்.”

என்னை இவ்வாறு அன்புக் கடலில் ஆழ்த்தி, முற்றும் வேற்று மனிதன் ஆக்கித்தான் அன்றிரவு பிரபா திருப்பி அனுப்பினான். அவள் வகுத்த திட்டப்படியே எல்லாம் பதினைந்து நாட்களுக்குச் சரியாக நடந்தன. பதினாறுவது நாள் நான் பிரபாவின் வீட்டிலிருந்து திரும்பிக்கொண்டிருக்கையில் எங்கள் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த ஒருவன் என்னை ரகசியமாகப் பின்பற்றுவதைக் கண்டேன். சந்து பொந்துகளில் புகுந்து வந்து, அந்தச் சமயம் அவனுக்கு எப்படியோ தலாக் காட்டித் தப்பிவிட்டேன். என்றாலும் எங்கள் கோஷ்டியினருக்கு, ‘இந்த மாறுவேடக்காரன் நானாக இருக்கலாம்’ என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது இந்தச் சம்பவத்திலிருந்து எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. இனிமேல் இந்தப் பக்கம் எங்கே இருந்தாலும், அவர்கள் என்னைக் கண்டுபிடித்துப் பழி தீர்த்துவிடுவார்கள் என்பதும் எனக்குப் பட்டுவிட்டது.

ஆகவே, மறு நாள் நான் பிரபாவைச் சந்தித்தபோது, விஷயத்தை அவளிடம் சொல்லி, “நான் உயிரோடிருக்க விரும்பினால், தாமதியாமல் எங்காவது நெடுந்தொலைக்கு ஓடிவிட வேண்டும், பிரபா” என்று அறிவித்தேன்.

பிரபா என்னைத் தங்கும்படி வற்புறுத்தவில்லை. இத்தகைய அவசரம் எந்தச் சமயமும் ஏற்படலாம் என்பதை அவளும் எதிர்பார்த்துத்தானே இருந்தாள்? “எங்கே போகலாம் என்று நினைத்திருக்கிறாய், அண்ணா?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“கல்கத்தாப் பக்கம் போய்விடலாம் என்றிருக்கிறேன், பிரபா.”

“நல்லது; நீ ஒரு காரியம் செய். வீட்டில் இப்பொழுது போதிய பணம் இல்லை. என் கணவர் இன்று மாலை யில் தமது சம்பளத்தை வாங்கி வந்து என்னிடம் தருவார். ஒவ்வொரு மாதமும் முதல் தேதி அப்படித்தான் செய்வார். சம்பளத்தை அப்படியே என்னிடம் கொடுத்துவிட்டால், பிறகு கணக்கு

வழக்குக் கேட்க மாட்டார். வீட்டுச் செலவெல்லாம் நானே தான் செய்துகொள்ள வேண்டும். தமது கைச்செலவுகளுக்குக் கூடத் தேவையானபோது என்னிடம் கேட்டுத்தான் பணம் வாங்கிக்கொள்வார். ஆகவே, கவலையின்றிப் போதிய பணத்தை நான் உனக்குத் தந்து அனுப்ப முடியும். இன்று ராத்திரி சந்திர கிரகணம். 'திருவல்லிக்கேணிக் கடற்கரைக்கு விமோசன ஸ்நானத்துக்குப் போக வேண்டும்; கொஞ்சம் சீக்கிரமாகவே திரும்பிவிடுங்கள்' என்று காலையில் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறேன். அவருக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காதுதான். இருந்தாலும் என் விருப்பத்துக்குத் தடை சொல்ல முடியாமல் அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் அவர் மாலையில் வந்ததும், வேறு பெண்பிள்ளைத் துணை கிடைத்துவிட்டதாகவும், ஆகவே, அவர் வர வேண்டியதில்லை என்றும் கூறித் தனியே நான் மட்டும் டீச்சுக்கு வருகிறேன். அங்கே மீன் காட்சிச் சாலைக்குப் பின்புறமாக நீ இரு; பணத்துடன் வந்து சந்திக்கிறேன்" என்று விவரமாக அறிவித்திருந்தாள்.

சொன்னபடியே, இரவு பத்து மணி சுமாருக்குப் பிரபா பணத்துடன் வந்தாள். அதை வாங்கிக்கொண்டு அவளிடம் விடைபெற்றுப் பிரிந்தேன். பிறகு நான் கல்கத்தா சென்றேன். அங்கேயும் புரட்சிக் கோஷ்டியினரின் நட்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. அவர்களில் சிலர், கால்நடையாகப் பர்மா சென்று, நேதாஜியின் தேசிய ராணுவத்தில் சேரப் புறப்பட்டனர். அவர்களுடன் நானும் சென்றுவிட்டேன்.

நாங்கள் எப்படிப் பர்மாவை அடைந்தோம், அங்கே நான் எத்தகைய வாழ்வு வாழ்ந்தேன் என்பனவற்றை இங்கே விவரிக்கத் தேவையில்லை. கிட்டத்தட்ட எட்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு நான் சுதந்தர இந்தியாவில் அடியெடுத்து வைத்தேன். முதலில் சென்னைக்குச் சென்று, பிரபாவைப்பற்றி விசாரித்தேன். ஏழெட்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு சதாசிவம் அவளைக் கைவிட்டு எங்கோ மறைந்துவிட்டார் என்றும், அவளும் அவள் குழந்தையும் சேவாசதனத்தில் வசிப்பதாகவும் அறிந்தேன்.

சேவாசதனத்தில் நான் பிரபாவையும் அவளுடைய ஏழு வயசான மகள் பார்வதியையும் கண்டேன். நான் என்றைக்கு அவளைப் பிரிந்து சென்றேனோ அன்றுதொட்டுத் தம் கணவரையும் காணவில்லை என்று அவள் சொன்னாள்.

“என்ன காரணம்? எதற்காக அவர், கர்ப்பினியான

உன்னை விட்டுத் திடீரென்று மறைய வேண்டும்? உங்களிடையே மனஸ்தாபம் ஏதேனும் ஏற்பட்டதா?" என்றெல்லாம் நான் தூண்டித் துருவிக் கேட்டேன்.

“ஒன்றும் இல்லை அண்ணா. எல்லாம் என் தலைவிதி!” என்று அவள் மழுப்பிவிட்டாள்.

அந்த மழுப்பலிலே நான் பிரபாவின் கணவர் மறைந்த ரகசியத்தை ஊகித்துக்கொண்டு விட்டேன். அவர் னி. ஐ. டி. க் காரர். அரசியல் குற்றவாளியாகத் தலைமறைந்து திரியும் நான் பிரபாவின் சகோதரன் என்பதையும், எனக்கு அவள் ரகசியமாகத் தன் வீட்டில் புகல் அளித்து வருகிறாள் என்பதையும் அவர் எப்படியோ அறிந்துகொண்டிருப்பார். பிரபாவுக்கு என்மீது எத்தனை பாசம் இருந்தால் இவ்வளவு துணிச்சலான காரியத்தைச் செய்திருப்பாள் என்பதையும் அவர் சிந்தித்திருப்பார். என்னைக் கைது செய்வது என்பது அவருக்கு மிகவும் எளிது. ஆனால் அப்படிச் செய்தால், கர்ப்பிணியான பிரபா, மனமுடைந்து மாண்டுவிடக்கூடும் என்று அவர் கருதியிருக்க வேண்டும். ஆயினும், அரசியல் விரோதியான நான், அவர் வீட்டுக்கு ரகசியமாக வந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் விவரம், தமது இலாகாவுக்கு எட்டிவிட்டால், தம்முடைய வேலை போய்விடுவது மாத்திரம் அல்ல; கடுமையான தண்டனையும் பெற வேண்டியிருக்கும் என்பதை உணர்ந்து, இந்த இக்கட்டிலிருந்து எல்லாருக்கும் நல்லவனாக மீண்டுவர, தாம் தலை மறைந்துவிடுவதையே செய்திருப்பார். பாவம்! இவ்வளவு சங்கடங்கள் அவருக்கு வரக் காரணமாக இருந்த நானும் அதே சமயம் ஓடிக்கொண்டிருந்தேன் என்பது அவருக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்கும்?

பிறகு கொஞ்ச காலம் நான் எங்கெல்லாமோ சுற்றி, சதாசிவத்தைப்பற்றிய தகவல் ஏதேனும் கிட்டுகிறதா என்று பார்த்தேன். ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. கடைசியில், பிரபாவைப் பிரிந்து போன பிறகு அவருக்கு எங்காவது மரணம் சம்பவித்திருக்கலாம் என்ற முடிவுக்குத்தான் வரவேண்டியதாயிற்று.

அவருடைய வாழ்வுக்குக் கடைசி வரையில் நானே மிருத்தியு ஆகிவிட்டது என் மனசை அறுத்தது. இனியாவது, அவனையும் பாருவையும் காப்பாற்றுவதே லட்சியமாக வாழ வேண்டும் என்று பம்பாய்க்கு வந்து, ஒரு வேலையில் அமர்ந்து, அவர்களைச் சேவாசனத்திலிருந்து அழைத்து வந்தேன்.

நாங்கள் பம்பாய்க்குக் குடிவந்த பிறகு நடந்த முதல் கிரகணத்தின்போது மயக்கம் ஏற்படுவதும், இரண்டொரு மணி நேரம் அவள் உணர்ச்சியற்ற கட்டையாக விறைத்துக் கிடப்பதும் எனக்குத் தெரிய வந்தன. கிரகணத்து- அன்றுதான் சதாசிவம் அவளைக் கைவிட்டுச் சென்றார். ஆகவே அந்த அதிர்ச்சி தரும் நினைவே அவளை இவ்வாறு கிரகணந்தோறும் மயங்கிவிழச் செய்கிறது என்பதை நான் புரிந்துகொண்டு விட்டேன். மந்திரம், தந்திரம், மருந்து, மாயம் எல்லாச் சிகிச்சைகளையும் அவளுக்கு அளித்துப் பார்த்துவிட்டேன். குணம் கிட்டவில்லை. நான் வைத்தியத்துக்காகக் கண்டபடி பணத்தைச் செலவு செய்வதைப் பார்த்துவிட்டு, பிரபா, "இது என்ன பிரமாதமான வியாதி, அண்ணா? இதற்கு எதற்காகப் பணத்தை விரயமாக்குகிறாய்!" என்று என்னைக் கண்டிப்பாள். செய்கிற வைத்தியமெல்லாம் செய்து பார்த்தும் அவளுக்குக் குணம் கிட்டாமையால், இறுதியில் நானும் அப்பொழுது அப்பொழுது, வருஷத்துக்கு இரண்டொரு தடவை ஏற்படும் இந்த நோயைப் பார்த்துக்கொண்டே வாளா இருக்கத்தான் வேண்டிய தாயிற்று.

ஆனால், இந்த நிலையை இன்னும் மோசமாக்கிவிட்டது, இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு நிகழ்ந்த பிரபாவின் மகள் பார்வதியின் மறைவு. ஆம், குழந்தையின் முகத்தில்தான் அவள் தன் மூளியான வாழ்வுத் துயரை மறந்துகொண்டிருந்தாள். அந்த ஆறுதலும் பறிபோனது முதல் அவள் உள்ளம் உடைந்து, சுக்கு நூருகிவிட்டது! கிட்டத்தட்ட அரைப் பைத்திய நிலையிலேயே அவள் நடமாடி வருகிறாள்.

மிஸ்டர் டே, பிரபாவின் நோய், மனநோய்தான் என்பது எனக்கு எப்பொழுதோ தெரியும். ஆயினும், நான் விசாரித்த வரையில் இங்கு எங்கும் மனத்தத்துவ ரீதியில் இதுபோன்ற நோய்களைக் குணப்படுத்தக் கூடியவர்கள் எவரும் இல்லாததால் தான், வேறுவித வைத்தியங்களின் மூலம் அவளைக் குணப்படுத்த முடியுமா என்று பார்த்து வந்தேன். அது முடியாத காரியம் என்பது ருசுவான பிறகு, நான் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்? அவளுக்கு நல்ல காலம் ஏற்படும்போது மனத்தத்துவ வைத்தியர் யாராவது அகப்படுவார்; அது வரையில் அவளுடைய துயரை நாம் பார்த்துச் சகித்துக்கொண்டு தான் இருக்க வேண்டும் என்று என்னைத் தேற்றிக்கொண்

டேன். பிரபாவுக்கு நல்ல காலம் நேற்றுத்தான் பிறந்தது போலும்! நேற்று உங்களைப்பற்றிய செய்தி எனக்குக் கிட்டிற்று.

மிஸ்டர் டே, இந்த நிமிஷம் முதல் பிரபா என் சகோதரி அல்ல; அவள் உங்கள் சகோதரி. அவளைக் குணப்படுத்துவதோ கைவிடுவதோ இனி உங்கள் பொறுப்பு. அவள், 'சிகிச்சைக்கு உடம்பட மாட்டேன்!' என்று சிறிது பிடிவாதம் பிடிக்கத்தான் பிடிப்பாள். அதைப் பொருட்படுத்தாமல், எப்படியாவது அவள் நோயைக் குணப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். இதற்காக எத்தனை பணம் செலவானாலும் சரி; என்ன என்ன தேவையிருந்தாலும் சரி; ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள்; எதையும் செய்து தருகிறேன்.

*

*

*

உமாசரண் இவ்வாறு கூறி முடித்ததும், டே சற்று நேரம் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்தார். பிறகு அவர், "மிஸ்டர் உமாசரண், உங்கள் தங்கையின் கேஸை நான் எடுத்துக் கொண்டு விட்டேன். ஆனால் சிகிச்சையை உடனே ஆரம்பிக்க முடியாது. ஏனென்றால், அவளிடம், 'சிகிச்சைக்கு உடம்பட்டு, உங்களுக்கு வீண் செலவு ஏற்படுத்தி வைக்கக் கூடாது' என்ற ஓர் மனப்பாங்கு வளர்ந்திருக்கிறது. இந்த மாதிரிப் பிடிவாதம் கொண்டுள்ள நோயாளிகளிடம், 'நிகழ்ச்சிப் பரீட்சை' யைக் கையாண்டு, முதலில் நோயின் மூலத்தைக் கண்டறிந்த பிறகுதான் ஏற்ற சிகிச்சை புரிய வேண்டும். நிகழ்ச்சிப் பரீட்சை என்பது, முதல் முதலாக நோயாளிக்கு இந்த நோய் ஏற்பட்டபோது என்ன என்ன நிகழ்ந்தனவோ, அதே நிகழ்ச்சிகளை மீண்டும் ஒரு தடவை நிகழ்த்தி, அவர்கள் உள்ளத்தில் ஒளிந்திருக்கும் நோய்க்கு அடிப்படையான மர்மத்தை அறிவது.

"உங்கள் சகோதரிக்கு முதல் முதலில் இந்த நோய் தோன்றியது ஒரு கிரகண சமயத்தில். ஆகவே அடுத்த கிரகணம் வரும் வரையில் நான் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்க முடியாது....."

இப்படி டே கூறிவந்தபோது நான் அவர் பேச்சை இடைவெட்டி, "அடுத்த கிரகணம் வெகு தூரத்தில் இல்லை, டே பாபு; நேற்று அமாவாசை அல்லவா? வரும் பெளர்ணமி அன்று, அதாவது அடுத்த பதின் மூன்றாவது நாள் சந்திர

கிரகணம் வருகிறது; மாலை ஆறுமணிக்குப் பிடித்து, ஒன்பதரை மணிக்கு விடுகிறது” என்றேன்.

“அதுவும் நல்லதுதான்” என்றார் டே. பிறகு, உமாசரணிடம், “அப்படியானால் அதற்குள் நான் என் பரீட்சைக்குத் தேவையான உபகரணங்களைச் சற்று விரைவாகவே தயாரித்துக்கொள்ள வேண்டும், மிஸ்டர் உமாசரண, அந்தக் காரியத்தில் உங்கள் உதவி எனக்குத் தேவை” என்று கூறினார்.

“என்ன வேண்டும்? அது மேரு மலையில் இருந்தாலும் கொண்டுவந்து தள்ளிவிடுகிறேன்” என்றார் உமாசரண.

“அவ்வளவு பிரமாதமாக ஒன்றும் இல்லை. எனக்கு அவசரமாக வேண்டியது உங்கள் சகோதரியின் கணவர் சதாசிவத்தின் முழு உருவப் புகைப்படம் ஒன்றுதான்; கிடைக்குமா?”

“புகைப்படந்தானே? இருக்கிறது. பிரபாவும் சதாசிவமும் கல்யாணத்தின்போது எடுத்துக்கொண்ட புகைப்படமே இருக்கிறது. வேறு என்ன வேண்டும், சொல்லுங்கள்.”

“நீங்கள் முதலில் புகைப்படத்தை அனுப்புங்கள். நாளை அது எனக்குக் கிடைத்தால் நல்லது. நீங்கள் கூட அலைய வேண்டும் என்பது இல்லை; நண்பர் ராமன் தினந்தோறும் என்னைச் சந்திக்க வருகிறவர்தாம்; அவர் உங்கள் வீட்டைத் தாண்டித்தான் காரியாலயம் செல்கிறார். நாளைக் காலையில் அவரிடம் அதைச் சேர்த்துவிடுங்கள். பிறகு மேலே செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகளுக்கு நான் தகவல் அனுப்புகிறேன்.”

இப்படிக் கூறியவாறு டே, கைக்கடிகாரத்தைத் திருப்பிப் பார்த்தார். அவர் கைக்கடிகாரத்தைத் திருப்பிப் பார்த்தால் அதுவரை நடந்த நிகழ்ச்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப் போகிறார் என்று அர்த்தம். அவ்வாறே அவர், “சரி, மிஸ்டர் உமாசரண, மணி ஒன்பது. நீங்கள் இனி வீடு செல்லலாம். நாளைக்கு நினைவாகப் புகைப்படத்தை அனுப்பி வைப்புகள்” என்றார்.

“நானும் விடை பெற்றுக்கொள்கிறேன், பாபுஜி” என்று எழுந்தேன் நான்.

“உங்களுக்கு என்ன அவசரம் ராம்?”

அவர் ‘அட்டை’ என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு, “வேலை இருக்கிறது மிஸ்டர் டே. எழுத்து வேலை விடை கொடுங்கள். நாளை மாலையில் சதாசிவத்தின் புகைப்படத்துடன் சந்திக்கிறேன்” என்றேன்.

“சரி, செய்யுங்கள்” என்றார் டே.

மறுநாள் காலை யில் காரியாலயத்துக்குப் போகும்போது வொர்லியில் இறங்கி, உமாசரணின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவர் கொடுத்த புகைப்படத்தை வாங்கிப் பார்த்ததும் என் மனசில் என்ன என்னவோ பொருத்தமற்ற எண்ணங்கள் பின்னினை.

ஆபீஸுக்குச் சென்றதும், டேக்கு டெலிபோன் செய்து, "போட்டோக் கிடைத்து விட்டது, டே பாபு" என்றேன்.

டே சிரித்துவிட்டு, "இதைச் சொல்லவா, டெலிபோன் செய்தீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

"இல்லை; போட்டோவில் இருக்கும் சதாசிவத்தின் உருவத்தைப் பார்த்ததும், மனம் என்னை எங்கேயோ இழுத்துச் சென்று விட்டது."

"அட்டே; எங்கே இழுத்துச் சென்றுவிட்டது? கல்கத்தா வரையிலுமா? காசி வரையிலுமா? அல்லது இமயத்துக்கும் அப்பாலா?"

"சரியாகச் சொல்லிவிட்டீர்கள், பாபுஜி; அது என்னைக் கல்கத்தாவுக்குத்தான் இழுத்துச் சென்றது."

"என்ன வேடிக்கை செய்கிறீர்கள், ராம்? விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள்" என்றார் டே.

"டே பாபு, அந்தப் போட்டோவில் இருக்கும் சதாசிவம், சாட்சாத் நம் காமேசத்தைப்போலவே இருக்கிறார்."

டேயின் 'கனாக்' கென்ற நகைப்பொலி டெலிபோன் கருவி வழியே என் காதைத் துளைத்தது. "ராம், உங்களுக்குப் பைத்தியந்தான் பிடித்துவிட்டது!"

"நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் பாபுஜி?"

"ஆம் ராம்; இந்த உலகத்தில் ஒருவரைப்போல் இன்னொருவர் இருப்பது விந்தையா, என்ன?"

"விந்தையாக இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால், இதில் ஏதோ விசித்திரம் இருக்கிறது என்று என் மனம் கூறுகிறது; நேற்றிலிருந்து நானுந்தான் பார்க்கிறேன்; ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாக இந்த உமாசரன் சமாசாரத்துக்கும் காமேசத்தின் சமாசாரத்துக்கும் விசித்திரத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. இல்லையா? நீங்களே நினைத்துப் பாருங்கள். அவர் ஒரு பெயர் வேண்டுமென்று என்னைக்

கேட்டார்; அப்பெயரை எனக்கு உமாசரணின் தங்கை கொடுத்தாள். பிறகு நீங்கள் அவர் மகன்களென்று ஒரு தொட்டில் வாங்கி வந்து, என்னிடம் கொடுத்தீர்கள்; அது வழியில் தவறி விழுந்து, இந்த உமாசரணிடம் போய்ச் சேர்ந்தது. மீண்டும், உமாசரணுடைய மாப்பிள்ளையின் படம் ஒன்று வேண்டுமென்று நாம் கேட்டோம்; அந்தப் படத்தில் இருப்பவர் நம்முடைய காமேசமே அசலாக இருக்கிறார். இதெல்லாம் வேடிக்கையாக இல்லையா, டே பாபு?"

"வேடிக்கை, விசித்திரம் எல்லாம் இப்பொழுது கவனித்துக்கொண்டிருக்க நமக்குப் பொழுதில்லை, ராம். இந்தக் கேள்விஷயமாக நாம் ஒரு பெரிய முன்னேற்பாட்டைச் செய்தாக வேண்டியிருக்கிறது. அது எத்தனை எளிதாகக் கைகூடுகிறதோ, அதைப் பொறுத்திருக்கிறது நாம் காணப்போகும் வெற்றி. இப்படியெல்லாம் அவசரமும் அவசியமுமான வேலைகள் முன்றிற்கையில் நாம் வேடிக்கையும் விசித்திரமும்பற்றிப் பேசிப் பொழுதை வீணாக்கிக்கொண்டிருக்கலாமா? ராம், சரியாக மாலை ஐந்தரை மணிக்கு நான் உங்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். இங்கே வாருங்கள். பல முக்கியமான காரியங்களை விவாதிக்கவேண்டி இருக்கிறது" என்று கூறிவிட்டு டே டெலிபோனை வைத்துவிட்டார்.

மாலையில் நான் வெஸ்ட் எண்ட் ஹோட்டலுக்குச் சென்று, டேயிடம் சதாசிவம் தம்பதிகளின் புகைப்படத்தைக் கொடுத்தேன். அதைப் பார்த்துவிட்டு அவர் நெடு மூச்சுவிட்டார்.

"என்ன நெடுமூச்சு விடுகிறீர்கள், டே பாபு?" என்று நான் கேட்டேன்.

"இல்லை ராம்; இன்று அந்தக் காமேசம் இங்கே இருந்திருக்கக் கூடாதா என்று இருக்கிறது எனக்கு."

"இருந்திருந்தால்?"

"என்னுடைய நிகழ்ச்சிப் பரீட்சைக்கு முக்கியமான தடையத்துக்காக நாம் படவேண்டிய சிரமமெல்லாம் இல்லாது போய் விடும்."

"நிகழ்ச்சிப் பரீட்சையில் நீங்கள் என்னதான் நடத்தப் போகிறீர்கள் பாபுஜி? விவரமாகச் சொல்லுங்கள்."

"சொல்கிறேன் ராம்; அதைச் சொல்லி அதற்கான உபகரணங்களைத் தயாரிப்பதில் எனக்கு உதவத்தானே உங்களை இப்பொழுது இங்கே அழைத்தேன்?" என்று கூறிவிட்டு, டே

மேலும் சொல்வார்: “மிஸ்டர் ராம், நிகழ்ச்சிப் பரீட்சை என்றால் என்ன என்பதை நேற்று நான் சொன்னேன். முன்பு ஒரு தடவை மிஸ்டர் ஐயரின் கேஸில் அவர் உள்ளத்தில் உள்ளதைக் கக்க வைக்க ஒரு மனமயக்கப் பரீட்சை நடத்தினோம் அல்லவா? கிட்டத்தட்ட அதைப்போன்றதுதான் இந்த நிகழ்ச்சிப் பரீட்சையும். ஐயரின் கேஸில், அந்தக் கேஸுக்கு அடிப்படையான செயற்கைச் சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தி, அதைத் திரையிட்டு மறைத்து வைத்துவிட்டு, அவருக்கு மனமயக்கத்தை உண்டாக்கிய பிறகு அந்தச் சூழ்நிலையை அவர்முன் காட்டினோம். ஆகவே அவருடைய மனமானது அன்று இருந்த நிலைக்குத் தாவி, அன்று அவர் என்ன என்ன எண்ணி, என்ன என்ன பேசினாரோ, அதைத் திரும்பிச் செய்யச் செய்து, கேஸின் மூலத்தை நமக்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது.

“இந்தக் கேஸில் நாம் கையாளப்போகும் நிகழ்ச்சிப் பரீட்சை அந்த முறையைத் தலை கீழாக்கியது. இங்கே நோயாளிக்குத் தானாகவே ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் மயக்கம் ஏற்பட்டு வருகிறது. அதாவது அவருடைய மனசு ஒவ்வொரு கிரகணத்தின்போதும் கேஸுக்கு ஆதாரமான சம்பவத்துக்குத் தாவுகிறது. அப்பொழுது அந்த மனசு என்ன எண்ணிற்று, என்ன பேசிற்று என்பதை வெளிக் கொணரவே இந்தப் பரீட்சையை நிகழ்த்தப் போகிறேன்.

“ராம், நேற்று உமாசரண் விவரித்த அந்தச் சம்பவத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வாருங்கள். அதற்கு முன்பின் இருந்த நிலைகளை அந்தச் சம்பவத்தோடு ஒட்டிப் பாருங்கள். உமாசரண் சொல்வதேபோல், சதாசிவம் தலைமறைவதற்கு அவரே காரணம் என்பதை எந்த அறிவிலி வேண்டுமானாலும் ஊகித்துவிடுவான். ஆனால் எதற்காக அவர் தலை மறைந்தார்? என்ன நோக்கத்தோடு மறைந்தார்? அவருடைய மறைவுக்கும் பிரபாவுக்கு ஏற்படும் மயக்கத்துக்கும் உண்மையில் என்ன சம்பந்தம்? இவற்றைத்தான் நாம் இப்பொழுது ஆராய்ந்து அறிய வேண்டியிருக்கிறது. பிரபா, தன் சகோதரனை ரகசியமாகக் கடற்கரையில் சந்தித்துப் பணம் கொடுத்து அனுப்பியிருக்கிறார். அன்று அதே கடற்கரையில் முதல் தடவையாக அவளுக்கு மயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அன்றிரவு அவள் வீடு திரும்பியதிலிருந்து அவளுடைய கணவனையும் காணவில்லை. இவற்றையெல்லாம் இணைத்துப் பார்க்கும்போது, கடற்கரையில் நடந்த சம்பவத்துக்கும்,

பிரபாவின் மயக்கம், அவளுடைய கணவனின் மறைவு இவற்றுக்கும் தொடர்பு இருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. அந்தத் தொடர்பை நான் ஒருவிதமாக ஊகித்து வைத்திருக்கிறேன். அதாவது, பிரபாவைக் கிரகண விமோசன ஸ்நானத்துக்குக் கடற்கரைக்கு அனுப்பிய பிறகு, சதாசிவம் ஏதோ காரணம்பற்றி அதே கடற்கரைக்கு வந்திருக்க வேண்டும். அங்கே அவர் பிரபாவையும் உமாசரணையும் கண்டிருக்க வேண்டும். தன் கணவர், தன்னையும் தன் சகோதரனையும் பார்த்துவிட்டார் என்பதைப் பிரபாவும் கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும். அத்தகைய நிகழ்ச்சி ஒன்று ஏற்பட்டால் எந்தப் பெண் உள்ளமும் பேரதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகத்தான் ஆகும். அந்த அதிர்ச்சியே அவளை மயக்கமடையச் செய்திருக்கும். இதைத்தான் நான் அன்று, இந்தக் கேளின் முழு விவரமும் தெரியு முன்பே உங்களிடம் குறிப்பாகக் கூறினேன். திரும்பத் திரும்பு ஓர் குறிப்பிட்ட சமயத்தில் மாத்திரம் நோயாளி ஒருவருக்கு ஒரு கோளாறு ஏற்படுவதற்குக் 'கண அதிர்ச்சி' என்று மனத்தத்துவ வைத்தியத்தில் பெயர் என்று விவரித்தேன்.

“இப்பொழுது நான் என் ஊகத்தின்படியே இந்த நிகழ்ச்சிப் பரீட்சையை நடத்தப் போகிறேன். அதாவது, வரும் கிரகணத்தன்று பிரபாவைத் தனியே கடற்கரைக்கு அனுப்பும்படி உமாசரணிடம் ஏற்பாடு செய்யப் போகிறேன். அதே சமயம் அவரை முன்பு பூண்டிருந்த முஸ்லிம் வாலிபனின் மாற்றுடையில் அவளைச் சந்திக்கச் செய்யப் போகிறேன். அன்று அவர் தமது சகோதரியிடம் என்ன பேசி, எப்படி நடந்துகொண்டாரோ அப்படியே மீண்டும் செய்ய வேண்டும் என்றும் ஏற்பாடு செய்யப்போகிறேன். கிட்டத்தட்ட இதே சமயத்தில், அவர்கள் இருக்கும் பகுதியில், சதாசிவத்தைப்போன்ற உருவமும் உடையும் அணிந்த ஒருவரை நடக்கவிட்டு, அவர் இவர்கள் பேசுவதை நின்று கவனிப்பதுபோன்ற சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தப் போகிறேன். இந்த நிலையை ஏற்படுத்தி, அதை - அதாவது சதாசிவம் தங்களைப் பார்த்துவிட்டதைப் - பிரபா கவனிக்கச் செய்து விட்டால், அவள் மனசு முற்றும் பழைய நிலைக்குத் தாவிவிடும். அப்பொழுது அவளுடைய அதிர்ச்சி எத்தகைய சொற்களோடு வெளிப்படுகிறது என்பதில் இருக்கிறது நம் ஆராய்ச்சியின் முடிவு. மிஸ்டர் ராம், என் ஊகமும் திட்டமும் மாத்திரம் சரியாக வேலை செய்தால், நமக்கு மர்மமாக இருக்கும் சதாசிவம்.

எதற்காகத் தலை மறைந்தார் என்பதன் ரகசியங்கூடப் பெரும்பாலும் அந்தச் சமயம் வெளிப்பட்டுவிடக் கூடும். சந்தர்ப்பங்கள் வசதியாக அமைந்து, பிரபா உடனே மூர்ச்சித்து விழாமல் மட்டும் இருந்தால், நான் அவளுடைய மனநிலைக் கேற்பச் சில கேள்விகளைக் கேட்டு, எல்லா விவரங்களையும் அவள் வாய் வழியே வரவழைத்து விடலாம் என்றும் எண்ணியிருக்கிறேன்.

“என்னுடைய இந்த நிகழ்ச்சிப் பரீட்சை நாடகத்துக்குத் தேவையான இடமும் காலமும் கைக்கு எட்டும்படியாகவே இருக்கின்றன. கிரகணம் அண்மையில் வருகிறது; கடற்கரையோ இருக்கவே இருக்கிறது. போதும் போதாததற்கு வருகிற கிரகணங்கூட அசல் நிகழ்ச்சியின்போது இருந்த சந்திர கிரகணமாகவே அமைந்திருக்கிறது. பாத்திரங்களில்கூட இருவர் நம் கைக்குள்ளேயே இருக்கிறார்கள்: பிரபாவும், உமாசரணும். ஆகவே நமக்கு இனி வேண்டியது ஒரே ஒரு பாத்திரம் மட்டுந்தான் - சதாசிவம். இதற்குக் கிட்டத்தட்டச் சதாசிவத்தைப் போன்ற உருவுடைய ஒருவரை நாம் விரைவில் தேடிப் பிடித்து ஒத்திகைகளை நடத்தித் தயாரித்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இது அத்தனை எளிய காரியம் அல்ல, ராம். பம்பாய் பெரிய நகரந்தான்; என்றாலும், நமக்குத் தேவையான உடல் அமைப்புடன் ஒருவர் கிடைக்கவேண்டும்; கிடைப்பவர் நமக்காக இந்த வேலையைச் செய்ய இணங்கவும் வேண்டும். ஆகவேதான், இந்தச் சமயத்தில் நம் நண்பர் காமேசம் பம்பாயில் இல்லையே என்றேன். காமேசத்துக்கே ஒரு தந்தி அனுப்பி வரவழைத்து விடுவோம் என்றாலோ அவர் தம் அருமை மனைவியை இழந்து, சோகநிலையில் உழன்றுகொண்டிருக்கிறார்.

“ராம், இருப்பதெல்லாம் பன்னிரண்டு நாட்கள். அதில் இன்று ஒரு நாள் பொழுது இதோ தீர்ந்துவிட்டது. மீதி இருக்கும் பதினொரு நாட்களில், குறைந்தது. இரண்டு நாட்களாவது ஒத்திகைக்குத் தேவைப்படும். ஆக, நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் அவகாசம் எல்லாம் எட்டு, ஒன்பது நாட்கள்தாம். அதற்குள் நீங்கள் என்ன செய்வீர்களோ எனக்குத் தெரியாது; சதாசிவத்தைப்போன்ற ஓர் ஆளைத் தேடிப் பிடித்து, என்னிடம் அழைத்து வர வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு. உங்கள் நண்பரின் தொழில் முன்னேற்றத்துக்கு; நீங்கள் ஆற்ற வேண்டிய கடமை!” என்று டே அந்தப் பெரிய பொறுப்பை என் தலைமீது சுமத்திவிட்டார்.

டே சமத்திவிட்ட இந்த மகத்தான பொறுப்பை மேற்கொண்டு, நான் வஞ்சனை இல்லாமல், காலையிலும், மாலை யிலும், பெரிய பம்பாயில் மூலை முடுக்கெல்லாம் சுற்றினேன். கண்ணில் தென்பட்ட ஒவ்வொரு ஆணின் உருவத்தையும் சதாசிவத்தின் உருவத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். ஆயினும் எனக்குத் தோல்விதான் கிட்டிற்று.

ஆயிற்று; ஒன்பது நாட்களில் ஆறு நாட்கள் பறந்து விட்டன. எஞ்சியிருக்கும் மூன்று நாட்களில், காரியாலயத்துக்கு லீவு போட்டுவிட்டுப் பம்பாயைச் சுற்றியுள்ள படுகைக் கிராமங் களைச் சலித்தெடுப்பது என்று, அன்றிரவு எங்கெல்லாமோ சுற்றி அலைந்து, சோர்வுடனும் ஏமாற்றத்துடனும் வீடு திரும்பிய போது தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.

வீட்டுக்கு வந்து, உடைமாற்றி, சாப்பிட்டு விட்டு, அன்று வந்திருந்த தபால்களைப் பார்வையிட உட்கார்ந்தேன். வந்திருந்த தபால்களிடையே சென்னையிலிருக்கும் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சுற்றறிக்கை ஒன்று என் கவனத்தை ஈர்த்தது. விஷயம் இதுதான்: எழுத்தாளர் சங்கத்தில் அங்கத்தினர்களின் புகைப்பட ஆல்பம் ஒன்றைத் தொகுத்து வைக்கப் போகிறார்களாம். 'உங்கள் சிறந்த புகைப்படத்தில் இரண்டு பிரதிகளை உடனே அனுப்புங்கள்' என்று அந்தச் சுற்றறிக்கையில் கேட்டிருந்தார்கள். வாயற்ற ஜந்துக்களாகக் கருதப்பட்டு வந்த எழுத்தாளர்களுக்கு உரிய இடத்தைத் தேடித்தரப் பெருமுயற்சி செய்து வரும் சங்கத்தின் கோரிக்கை எதையுமே நான் நிராகரிப்பதில்லை. முடிந்த வரையில் எதையும், உடனுக்கு உடன் நிறைவேற்றிவிடுவது வழக்கம். அதுபோல், இந்தக் கோரிக்கையையும் நிறைவேற்ற என் புகைப்பட ஆல்பத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, என்னுடைய சிறந்த புகைப்படத்தைத் தேட ஆரம்பித்தேன்: இந்த ஆல்பத்தில் என்னுடைய புகைப்படங்களோடு, பம்பாயிலும் வெளியூர்களிலும் வசிக்கும் என் நண்பர்களின் புகைப்படங்களும் இருந்தன. ஆல்பத்தைத் திருப்பிக்கொண்டே வந்தபோது எனக்கு ஓர் எண்ணம் எழுந்தது: அந்த ஆல்பத்தில் பம்பாயில் நான் பங்கெடுத்துக் கொண்ட பல்வேறு, நிகழ்ச்சிகளின்போது பிடிக்கப்பட்ட புகைப்

படங்களும் இருந்தன. எனக்குத் தெரிந்தும் தெரியாதவர் களுமான பலர் அந்தக் கோஷ்டிப் புகைப்படங்களில் இருந்தனர். அவர்களுள் எவரேனும், கிட்டத்தட்டச் சதாசிவத்தின் உருவம் படைத்திருக்கிறார்களா, பார்க்கலாமே! இந்த எண்ணம் ஏற்பட்டதும், நான் என் படத்தைத் தேடுவதை விட்டு, இத்த கைய கோஷ்டிப் படங்களை ஆராயலானேன்.

குறிப்பிட்ட ஒரு படத்தைக் கண்டதும் நான் துள்ளிக் குதித்தேன். இதோ, நான் ஆறு நாட்களாகத் தேடித் திரிந்த சதாசிவத்தின் உருவத்திலுள்ள நபர்! என்ன பைத்தியக்காரத் தனம்! கையில் வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டே நெய்க்கு அலைந்திருக்கிறேன்! அந்தப் புகைப்படத்தை அப்படியே பிரித்தெடுத்து, என் தோல்பைக்குள் வைத்துக்கொண்டு மற்ற வேலைகளைக் கவனிக்கலானேன்.

மறு நாள் மாலையில் நான் டேயிடம் சென்று, “டே பாபு, தேடித் திரிந்த மூலிகை காலில் சுற்றிக்கொண்டு விட்டது. சதாசிவத்தைப்போன்ற நபர் அகப்பட்டுவிட்டார்!” என்றேன் களிப்புடன்.

“எங்கே ராம்? யார் அவர்? கூடவே அழைத்து வந்திருக்கக் கூடாதா?” என்று பறந்தார் டே.

“அழைத்துக் கொண்டதான் வந்திருக்கிறேன் பாபுஜி!” என்று நகைத்தேன் நான்.

“எங்கே?”

நான் புகைப்படத்தை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்து, “இது இங்குள்ள இலக்கியச் சங்கம் ஒன்று நடத்திய நாடகத்தில் பங்கெடுத்துக்கொண்டவர்களின் படம். இதில், இதோ இன்ஸ்பெக்டர் வேஷத்தில் இருக்கிறாரே, இந்த நபரைப் பாருங்கள். சதாசிவம், போலீஸ் உடையில் இருப்பதுபோலவே இல்லையா? அதே உயரம்; அதே உடல் அமைப்பு; அதே நீண்ட முகம்; அதே அரும்பு மீசை; கண்களுக்குக்கூட அதேமாதிரி மூக்குக் கண்ணாடியும் அல்லவா அமைந்திருக்கிறது?” என்றேன்.

“ஆமாம் ராம்; நிச்சயமாக நிறைய ஒற்றுமை இருக்கிறது. யார் இவர்? உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்தாமா?”

“எனக்கு மாத்திரம் அல்ல; உங்களுக்கும் தெரிந்தவர் தாம்! பெயர்தான் படத்தின் பின்புறம் வரிசைக் கிரமமாக டைப் செய்யப்பட்டு ஒட்டியிருக்கிறதே; படித்துப் பாருங்கள், தெரியும்” என்றேன் நான்.

டே பரபரப்போடு படத்தைத் திருப்பிப் பெயர்களைப் படித்தார். மறு நிமிஷம், “என்ன? நீங்கள்! நீங்களா, ராம்!” என்று ஆனந்த ஆரவாரம் செய்தார். “நம்முடைய கண்களே நம்மைச் சில சமயம் ஏமாற்றிவிடுகின்றன, ராம். உங்களை இந்த வழக்கைத் தலையுடனும், கதர் வேட்டி-ஜிப்பாவுடனும் கண்டு கண்டு, அந்த உருவமே மனசில் பதிவாகிப் போயிருந்ததால், சில சில்வறை வேஷங்களுடன் உங்களைச் சதாசிவம் ஆக்கிவிட முடியும் என்பது மனத்தத்துவ வைத்திய னான எனக்கே தோன்றவில்லையே! சே! என்ன குறுகிய அறிவு! எத்தனை குறுகிய பார்வை!”

“உங்கள் அறிவும் பார்வையும் மட்டும் அல்ல, டே பாபு. என்னுடைய அறிவும் நேற்று யதேச்சையாக இந்தப் புகைப் படத்தைப் பார்க்கும்வரையில் மழுங்கித்தானே போயிருந்தது?”

“ராம், இப்பொழுது ஒரு பெரிய பிரச்சனை தீர்ந்துவிட்டது: இனி எனக்குக் கவலையே இல்லை. இந்தக் கேளில் நமக்கு நிச்சயம் வெற்றிதான். நீங்களே சதாசிவமாக நடக்கப் போவதால் உங்களுக்கு ஒன்றுமே தேவையில்லை. கேளின் முழு விவரமும் உங்களுக்குத்தெரியும். நிகழ்ச்சிப் பரீட்சையில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதையும் ஏற்கனவே கூறிவிட்டேன். இனிமேல் உங்களுக்கு வேண்டிய ஒட்டு மீசை, கண்ணாடி, போலீஸ் உடை இவற்றை மாத்திரம் தயாரித்துக் கொண்டால் போதும்.”

“அதைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம், பாபுஜி. இந்த நாடகத்துக்குத் தேவையான உடுப்பு, மேக்-அப் சாமான்களைக் கொடுத்த கம்பெனி எனக்குத் தெரியும். அங்கே சென்று நானே அவற்றை வாடகைக்கு வாங்கி வந்துவிடுகிறேன்.”

அன்று நான் வீட்டுக்குத் திரும்பியபோது மனம் நிறைந்த களிப்புடன் திரும்பினேன். டேயைப்போன்ற ஓர் அத்தியந்த நண்பருக்கு ஒரு கேஸைப் பிடித்துக் கொடுத்ததும் அல்லாமல், அந்தக் கேளின் வைத்தியத்துக்கு நானும் உதவப் போகிறேன் என்ற பெருமை என்னைக் களிப்பில் ஆழ்த்தியதில் வியப்பு என்ன இருக்கிறது?

ஆனால் கடைசி வரையில் அந்தப் பெருமை எனக்குக் கிடைத்ததா? என் களிப்பு நிலைத்ததா? இல்லையே! இறுதிக் கட்டத்தில் அதை உரிமையுடன் தட்டிக்கொண்டு போக ஒருவர் முனைத்துவிட்டாரே!

நிகழ்ச்சிப் பரீட்சைக்கான பிற ஏற்பாடுகள் முறைப்படி முடிந்துவிட்டன. பரீட்சைக்கு இரண்டு நாட்கள் முன்னதாக டே, உமாசரணை வரவழைத்து, கிரகணத்தன்று மாலையிலிருந்தே அவர், முன்பு தாம் சதாசிவத்தைக் கொலை செய்யும் நோக்கத்துடன் வந்து பிரபாவைச் சந்தித்தது முதல், பின்னர் முஸ்லிம் வாலிபனாக மாறி அவள் அன்பைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தது, கடைசியில் அவளிடம் பணம் பெற்றுக்கொண்டு கல்கத்தாவுக்கு ஓடிப் போனது வரையில் உள்ள கதைகளைத் தம் சகோதரியிடம் பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும், பிறகு அதே முஸ்லிம் வாலிபனின் வேஷம் அணிந்து, விமோசன ஸ்நானத்துக்கு எல்லாரும் கடற்கரைக்கு வரும் முன்பே அங்கே சென்று உலாவிக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும், பிரபா ஸ்நானத்துக்காக வரும்போது, முன்பு அவளை எப்படிச் சந்தித்து என்ன என்ன பேசினாரோ, அவற்றைப் பேசவேண்டும் என்றும் போதித்து அனுப்பியிருந்தார். அன்றே நான் உமாசரணை என்னுடன் அழைத்துச் சென்று, நாடக உடைகளை வாடகைக்குக் கொடுக்கும் கம்பெனியிலிருந்து, அவர் வேஷத்துக்குத் தேவையான சாமான்களை வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு, எனக்குத் தேவையானவற்றையும் வாங்கி வந்திருந்தேன்.

அன்று டே, எட்டரை மணி சுமாருக்குத் தமது ஹோட்டலிலிருந்து கிளம்பி, வொர்லிக் கடற்கரைக்கு வந்து, கூட்டத்தோடு கூட்டமாகக் கலந்துகொண்டு, நிகழ்ச்சிகளை மேற்பார்வையிட்டிக்கொண்டிருக்கவேண்டும் என்றும், நானும் கிட்டத்தட்ட அதே சமயத்தில் என் வீட்டிலிருந்து போலீஸ் உடையில் கிளம்பிக் கடற்கரைக்குச் சென்று, திட்டப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்திருந்தோம்.

இந்த ஏற்பாடுகளின்படி நான் ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டராகி, கிரகணத்தன்று இரவு ஸயானிலிருந்து வொர்லிக்குப் பஸ் ஏறினேன்.

'கிங்ஸ் ஸர்க்கிள்' நிறுத்தத்தில் கும்பலாகச் சிலர் பஸ்ஸின் ஏறினர். அநேகமாக எல்லாரும் விமோசன ஸ்நானத்துக்காகக் கடற்கரையில் பல்வேறு பகுதிகளுக்குப் போகிறவர்கள். பஸ்ஸில் தேவைக்கு அதிகமான ஆட்கள் பொலபொலவென்று ஏறிவிட்டதாலும், அதிகப்படி ஆட்களைக் கண்டக்டர் இறக்கி

விட்டுவிடுவான் ஆதலாலும், ஒவ்வொருவரும் முண்டியடித்துக் கொண்டு கிடைத்த இடத்தில் தொப்புத் தொப்பென உட்கார்ந்தனர். என் அருகிலும், அப்படித்தான் யாரோ ஒருவர், மேலே இடித்தவாறு உட்கார்ந்துவிட்டு, "மன்னிக்க வேண்டும்" என்றார்.

அவர் என் மேல் இடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்ததை நான் சட்டை செய்யவே இல்லை. ஆனால் அவர் குரல் அறிமுகமாக இருந்ததால், பார்வை அந்த மனிதரிடம் தானாகவே திரும்பிற்று.

"என்ன ஆச்சரியம்! காமேசமா?"

அவர் போலீஸ் வேஷத்தில் இருந்த என்னைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை; திருதிருவென்று விழித்தார்.

"நான் 'மாயாவி', ஸார்! நீங்கள் எப்பொழுது பம்பாய்க்கு வந்தீர்கள்?"

அவர் வியப்பால் அதிர்ந்துவிட்டார். "நீங்கள் எப்பொழுது ஸார் போலீஸ் இலாகாவில் சேர்ந்தீர்கள்? கோலமே மாறிவிட்டதே! அதிலும் மீசை வேறு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா, என்னைப்போல்? அடையாளமே கண்டுகொள்ள முடியவில்லை!"

"அதையெல்லாம் பிறகு சொல்கிறேன். முதலில் இதைச் சொல்லுங்கள், மிஸ்டர் காமேசுவரன்; நீங்கள் எப்பொழுது பம்பாய்க்கு வந்தீர்கள்? ஆபீஸ் வேலையாக வந்தீர்களா என்ன? இருந்தாலும் எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கக் கூடாதா? எங்கே தங்கியிருக்கிறீர்கள்?"

"உங்களுக்கு விஷயம் தெரியாது ஸார்; என் சந்தோஷமான குடும்ப வாழ்வில் எதிர்பாராத பேரிடி ஒன்று விழுந்து அதைச் சிதைத்துவிட்டது."

"அந்தத் துயரச் செய்தி எனக்குத் தெரியும், மிஸ்டர் காமேசம்."

"யார் எழுதியிருந்தார்கள்? வேங்கடேசுவரனா?"

"இல்லை; மிஸ்டர் டே எனக்குச் சொன்னார்."

"டேயா? எந்த டே, ஸார்?"

"உங்களுடன் அமெரிக்காவில் ஒரே ஹோட்டலில் வசித்து வந்தாரே; அந்த மனத்தத்துவ நிபுணர் டே."

"அவர் எப்பொழுது இந்தியா திரும்பினார்? அவருக்கு எப்படி என் மனைவி இறந்தது தெரிந்தது? அவரை உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டார் காமேசம்.

நான் அந்த விவரங்களைக் கூறிவிட்டு, "அது சரி; மனைவி இறந்து, சரியாகப் பதினைந்து நாட்கள்கூட ஆகவில்லையே! அதற்குள் ஆபீஸ் வேலையைத் தலையில் போட்டுக்கொண்டு, இப்படி நெடும் பயணம் வரவேண்டுமா?" என்று கேட்டேன்.

"நான் ஆபீஸ் வேலையாக வரவில்லை ஸார். ரோகினியின் திடீர் மறைவால், எங்கள் குழந்தையை வளர்ப்பது எனக்கு ஒரு பிரச்சனையாகிவிட்டது. பார்த்தீர்களா, சொல்ல மறந்து விட்டேனே! நீங்கள் அனுப்பிய பெயர் கிடைத்தது. பிரபா என்ற பெயர் எனக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை என்றாலும், தங்கள் கடிதத்தின் விளக்கத்திலிருந்து ரோகினி உயிரோடு இருந்தால், அந்தப் பெயரைத்தான் குழந்தைக்கு வைக்க வேண்டுமென்று கூறுவாள் என்பதை உணர்ந்து, அதையே என் மகனுக்குச் சூட்டியிருக்கிறேன்."

"சந்தோஷம்; மேலே சொல்லுங்கள்" என்றேன் நான்.

"ஆம்; மனைவி போனதும் பிரபா எனக்குப் பிரச்சனையாகி விட்டாள். பம்பாயில் என் ஒன்று விட்ட சகோதரி ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவளும், அவள் கணவரும் வயசானவர்கள். அவர்களுக்கு ஒரே ஒரு மகன்தான். அவனுக்குக் கல்யாணமாகிப் பல வருஷங்கள் சென்றுவிட்டன. குழந்தைகள் இல்லை. கிழவியும் கிழவரும் குழந்தை, குழந்தை என்று அடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களிடம் பிரபாவை விட்டுவைத்தால் அன்போடு வளர்ப்பார்கள் என்று எழுதிக் கேட்டேன். குழந்தையுடன் வரும் படி பதில் அனுப்பினார்கள். முந்தா நாளோடு ரோகினியின் விசேஷங்கள் முடிந்தன. அன்றிரவே புறப்பட்டு நேற்று மாலை யில் இங்கே வந்தேன். ஆயிற்று; குழந்தையை ஒப்படைத்தாகி விட்டது; இரண்டொரு நாட்களில் கல்கத்தா திரும்பவேண்டியதுதான். இடையே நாளைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமையாக இருப்பதால், நீங்கள் வீட்டில் இருப்பீர்கள்; வந்து பார்க்கலாம் என்றிருந்தேன். இப்பொழுது மாதுங்காவலிருக்கும் வேறொரு நண்பரைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிக்கொண்டிருக்கிறேன்."

"உங்கள் சகோதரி எங்கே வசிக்கிறாள்?" என்று நான் கேட்டேன்.

"வொர்லியில்."

"வொர்லியில் எங்கே?"

"சர்க்கார் காலனி ஒன்று இருக்கிறதே; அதில் 'பி' டைப் பகுதியில் என் சகோதரியின் மகனுக்கு ஓர் இடம் கிடைத்திருக்

கிறது. அங்கே தான் தங்கியிருக்கிறேன். அது சரி; உங்களைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே! அதோடு டே எங்கே வசிக்கிறார்? எப்பொழுது சென்றால் அவரைப் பார்க்கலாம் என்பதையும் சொல்லுங்கள்.”

“தோபி தலாவில் இருக்கும் வெஸ்ட்எண்ட் ஹோட்டலில் டே வசிக்கிறார். ஆனால், இப்பொழுது நாம் அவரை வெர்லிவி லேயே பார்க்கலாம். நானும் இப்பொழுது வெர்லி சர்க்கார் காலனிப் பக்கந்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்.”

“ஆமாம், நீங்கள் போலீஸ் இலாகாவில் எப்பொழுது வேலை ஏற்றீர்கள்?”

நான் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னேன்: “மிஸ்டர் காமேசுவரன், நான் போலீசில் இல்லை. இது ஒரு வேஷம். டே ஓர் மனத்தத்துவக் கேஸ் நடத்துகிறார். அதில் ஓர் ஆராய்ச்சிக்காகப் போட்டிருக்கும் வேஷம்.”

இதற்குள் பஸ் வெர்லியை அடைந்துவிட்டது. பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியதும் நான், “மிஸ்டர் காமேசுவரன், நீங்கள் இப்பொழுதே டேயைச் சந்திக்க விரும்பினால் என்னுடன் வாருங்கள். இங்கே அருகில் கடற்கரையில்தான் அவர் இருப்பார்” என்றேன்.

“சரி, வருகிறேன்” என்று என்னுடன் நடந்தார் அவர்.

டே, காமேசத்தைக் கண்டதும், அவர் மனைவியைப் பறிகொடுத்த துயரோடு இருக்கிறார் என்பதையும் மறந்து, கட்டிக்கொண்டு ஆனந்த நர்த்தனமிட ஆரம்பித்துவிட்டார். பிறகு அவர் என்னிடம், “ராம், இனி நான் உங்களைக் கஷ்டப்படுத்தப் போகிறதில்லை. என்னுடைய பரீட்சைக்கு நாம் விரும்பிய ஆளே வந்துவிட்டார்” என்றார்.

விவரம் ஒன்றும் புரியாமல் விழித்த காமேசம், “என்ன மிஸ்டர் டே? எதற்கு இவ்வளவு சந்தோஷம்?” என்று கேட்டார்.

“எல்லாம் பிறகு சொல்கிறேன். இப்படி வாருங்கள். நீங்களும் வாருங்கள், ராம்” என்று அவர் எங்கள் இருவரையும் கடற்கரையை அடுத்த தோப்புக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அங்கே சென்றதும் அவர், “மிஸ்டர் காமேசம், ராம் அணிந்துகொண்டிருக்கும் உடுப்புகளை நீங்கள் சற்று வாங்கிப் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும். ராம், நீங்கள் தாற்காலிகமாக மிஸ்டர் காமேசத்தின் உடையை உடுத்துக்கொள்ளுங்கள். ம....நேரமாகிறது!” என்று அவசரப்படுத்தினார்.

“எதற்காக மிஸ்டர் டே?” என்று மீண்டும் வினவினார் காமேசம்.

“அதை விவரமாகச் சொல்ல வேண்டும்; பிறகு சொல்கிறேன். இப்பொழுது உங்களுடைய உதவி எனக்கு ஒரு கால் மணி நேரத்துக்கு வேண்டும். தயவுசெய்து, தயங்காமல், தடை சொல்லாமல், நான் சொல்கிறபடி செய்யுங்கள்” என்றார் டே.

நாங்கள் இருவரும் துரிதமாக உடை மாற்றிக்கொண்டோம். டே, காமேசத்தின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு, கடற்கரையில் குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்துக்கு வந்தார்? பிறகு அவரிடம் சொன்னார்: “மிஸ்டர் காமேசம், அதோ தெரிகிறதே, அந்தச் சுவர் ஓரமாகச் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ஒரு பெண்ணும், ஒரு முஸ்லிம் வாலிபனும் நின்று பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். நீங்கள்.....”

“மிஸ்டர் டே, இதெல்லாம் எதற்கு என்று தெரிவிக்காமல்..” என்று மூன்றாவது தடவையாகத் தமது தயக்கத்தை வெளியிட்டார் காமேசம்.

“எல்லாம் தெரிவிக்கத்தான் போகிறேன், மிஸ்டர் காமேசம். ஆனால், இப்பொழுது அதற்கு நேரம் இல்லை. அதோ, ஓடி வந்துகொண்டிருக்கிறுன் பாருங்கள்; அவன் தான் நான் குறிப்பிட்ட முஸ்லிம் வாலிபன். அவன் முதலில் இந்தச் சுவர் அருகில் நின்று, யாரையோ எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். சற்றைக்கெல்லாம் ஒரு பெண் கடற்கரைக்கு வருவாள். இவன் அவளை எதிர்கொண்டு அழைத்து வருவான். அவர்கள் இருவரும் இந்தச் சுவர் அருகில் வந்து நின்று பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். இவற்றை நீங்கள் வெகு தூரத்தில் இருந்துதான் கவனித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அவர்கள் பேசத் தொடங்கிய பிறகு, நீங்கள், அதோ அலை வீசுகிறதே, அந்த இடத்தின் வழியாக உலாவிக்கொண்டிருப்பவர்போல் நடந்து வரவேண்டும். சவருக்கு நேராக வந்ததும், உங்களுக்குத் தெரிந்த யாரோ இருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தால், எப்படி அவர்களுக்குத் தெரியாமல் தூரத்தில் நின்று கவனிப்பீர்களோ, அப்படிக்கவனிக்க வேண்டும். அந்தப் பெண், நீங்கள் இப்படித் தங்களைக் கவனிப்பதைப் பார்க்கும் வரையில் அங்கேயே நின்று கொண்டிருக்க வேண்டும். அவள் உங்களைப் பார்த்தாளோ இல்லையோ, வேகமாக அங்கிருந்து நடந்து சென்றுவிட வேண்டும். புரிந்ததா, நான் சொன்னவை? நேரமாகிறது;

நடவுங்கள். அதோ, அந்தப் பெண்கூட வருகிறாள் போல் இருக்கிறதே; சீக்கிரம் போங்கள், மிஸ்டர் காமேசம்.”

காமேசம் பித்துப் பிடித்தவர்போல் எட்டிச் சென்றார். நான் ஒரு பக்கமும், டே ஒரு பக்கமுமாகப் பிரிந்து விமோசனஸ்நானத்துக்காக வந்து போய்க்கொண்டிருந்த கூட்டத்தில்கலந்து நிற்குகொண்டு, நிகழ்ச்சிப் பரீட்சை, வேலை செய்வதை ஆவலுடன் கவனிக்கலானேன்.

எல்லாம் சரியாகவே நடந்தன. உமாசரண வந்து, சுவர் அருகே நின்றார். பிரபா தோளில் துண்டுடன் குளிக்க வந்தாள். உமாசரண, அவளைச் சந்தித்துச் சுவர் ஓரம் அழைத்து வந்தார். அவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அந்தச் சமயம் காமேசம் போலீஸ் உடையுடன் வந்து, அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதை நின்று கவனித்தார். உமாசரண பிரபாவிடம் பேசிவிட்டுத் திரும்ப யத்தனித்த சமயத்தில், அவள் பார்வையதேச்சையாகக் காமேசத்தின்மீது விழுந்தது. மறுவிநாடி அவள் ஏதோ கூறிக்கொண்டே மயங்கி விழுந்தாள்.

உமாசரண, டே, நான் - மூவரும் உடனே பிரபாவிடம் ஓடி வந்தோம்.

“என்ன சொன்னாள்? என்ன சொல்லிவிட்டு மயக்கம் அடைந்தாள்?” என்று டே அவசரத்துடன் உமாசரணைக் கேட்டார்.

“ஐயோ! அவர் நம்மைப் பார்த்துவிட்டாரே, அண்ணா!” என்று சொல்லியவாறு மயங்கிச் சாய்ந்தாள்” என்றார் உமாசரண.

டே உடனே அவரிடம் ஏதோ ரகசியமாகச் சொல்ல, உமாசரண பிரபாவின் காதருகில் குனிந்து, “பிரபா! பிரபா!” என்று பெருங்குரலில் கூப்பிட்டார்.

பிரபாவின் கண்கள் மூடியே இருந்தன. ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்! அவள் உதடுகள் அசைந்தன: “அண்ணா, நீ போகவில்லையா?” என்றாள் அவள் கிணற்றுக்குள்ளே இருந்து பேசுவது போல்.

டேயின் முகத்தில் வெற்றிக் களிப்பு மிதந்தது. அவர் எங்கள் இருவரையும் சற்றுத் தள்ளி அழைத்துச் சென்று, “பார்த்தீர்களா, மயங்கிக் கிடப்பவள் பேசுவதை! இதுதான் அதிர்ச்சி மயக்கத்தின் இயல்பு. உடல் உணர்வற்று உறங்கிக் கிடக்கும்; ஆனால் உள்ளம் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்;

இந்தச் சமயத்தில், நாம் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்றவாறு சில கேள்விகளைக் கேட்டால் அந்த உள்ளத்தில் அந்தச் சமயம் என்ன என்ன உழன்றுகொண்டிருந்தனவோ, அவை வெளிவந்துவிடும். மிஸ்டர் உமாசரண், அந்தக் கேள்விகளை இப்பொழுது நீங்கள்தாம் அவளிடம் கேட்க வேண்டும்? 'ஏன்?', 'என்ன?', 'எதற்கு?', 'எப்படி?' என்பன போன்ற கேள்விகளையே கேட்டுக்கொண்டிருங்கள், போதும்" என்று போதித்து எங்களைப் பிரபா மயங்கிக் கிடந்த இடத்துக்கு அழைத்து வந்தார்.

உமாசரண் முன்போலவே தம் சகோதரியின் காதலுக்குனிந்து, "பிரபா!" என்று கூப்பிட்டார்.

அவளும் முன்போலவே, "அண்ணா, நீ இன்னும் இங்கேயா இருக்கிறாய்? போய்விடு அண்ணா; சீக்கிரம் இங்கிருந்து போய்விடு" என்று மயங்கிக் கிடந்த நிலையிலேயே கூறினாள்.

"என்ன நடந்துவிட்டது, பிரபா? ஏன் இந்தப் பதற்றம்?" என்று அவர் அடுத்தாற்போல் கேட்டார்.

"அவர் சந்தேகத்துக்கு நாம் சான்று கொடுத்து விட்டோம், அண்ணா!"

"என்ன சந்தேகம், பிரபா?"

"என் நடத்தையை அவர் சந்தேகித்துவிட்டார்!"

"எப்படி?"

"சற்று முன்புதான் எனக்கு அது தெரிந்தது, அண்ணா. நான் இங்கே புறப்பட்டு வந்துகொண்டிருந்தபோது, வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு வீட்டுக்குக் கிளம்பிய எங்கள் வேலைக்காரி என்னிடம் அதைச் சொன்னாள். மாலையில் என் கணவர், காரியாலயத்திலிருந்து திரும்பியதும், அவளை ரகசியமாக அழைத்துச் சென்று, என் நடத்தையைச் சந்தேகித்தவர்போல், 'நம் வீட்டுக்கு நான் இல்லாதபோது ஆண்பிள்ளை யாராவது வந்து போகிறாரா?' என்று கேட்டாராம். அவள் உன்னை மாறுவேஷத்தில் வந்து போகும் என் கணவர் என்று கருதியிருந்ததால், 'நீங்கள்தான் பகல் எல்லாம் துருக்கராகவும், இரவில் இன்ஸ்பெக்டராகவும் வீட்டிலேயே இருக்கிறீர்களே! அப்படியிருக்கையில் உங்கள் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு, நம் வீட்டுக்குள் யாராவது நுழைந்துவிட முடியுமா?' என்று அவரையே சுடச் சுடக் கேட்டிருக்கிறாள். அவள் கேட்ட அந்தக் கேள்வியிலிருந்து நான் ஓர் முஸ்லிம் வாலிபனுடன்

கள்ளக் காதல் புரிகிறேன் என்று ஊகித்திருப்பார். அவர் துப்பறியும் இலாகாவில் வேலை பார்ப்பவர் அல்லவா? ஆகையால் கள்ளக் காதலனைச் சந்திக்கத்தான், நான் வேறு பெண் துணை கிடைத்துவிட்டது எனப் பொய் சொல்லிவிட்டுத் தனியே கடற்கரைக்குப் புறப்பட்டுப் போகிறேன் என்று எண்ணி என்னைப் பின் பற்றி இங்கே வந்திருக்கிறார். அவருடைய சந்தேகத்தை ருசுப்பித்துவிட்டது, இப்பொழுது நம் இருவரையும் அவர் இங்கே பார்த்துவிட்டது! இருந்தாலும், நீ இதற்காகக் கலங்காதே, அண்ணா. நான் தூய்மையானவள் என்பதை நிரூபிப்பதற்காக, உன்னை இன்னார் என்று காட்டிக்கொண்டு அவரிடம் அகப்பட்டுக்கொள்ளாதே. நீ போய்விடு; உடனே உன் போக்கில் கல்கத்தாவுக்குப் போய்விடு!”

டே உட்பட நாங்கள் எவருமே எதிர்பார்த்திராத இந்தப் புதிய விஷயம் மயங்கிக் கிடந்த பிரபாவின் உள்ளத்திலிருந்து வெளிப்பட்டதும், அனைவரும் கண நேரம் திகைத்துப் போய்விட்டோம்.

ஆனால் எங்களுடைய இந்தத் திகைப்பைத் தூக்கி அடித்து விட்டது, தொடர்ந்து நடந்த இன்னொரு சம்பவம்.

“ஐயோ பிரபா! உன் மகத்தான இந்தச் சகோதர பாசத்தையா, பாவி சந்தேகித்தேன்!” என்று பின்னாலிருந்து ஓர் குரல் கேட்கவே நாங்கள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினோம். அங்கே, காமேசம் நின்றுகொண்டிருந்தார்!

*

*

*

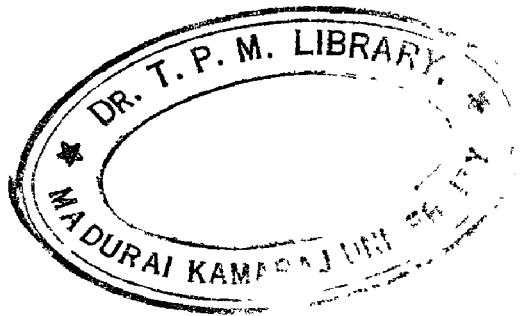
கதை முடிந்துவிட்டது!

காமேசமே பிரபாவின் கணவரான சதாசிவம்! மனைவி, கெட்ட நடத்தை உடையவள் என்று சந்தேகித்த அவர், அதைப் பெருத்த அவமானமாகக் கருதி, இந்த விஷயம் அம்பலமாகும் போது, தமது கௌரவம் எல்லாம் பஞ்சாய்ப் பறந்து, பிறர் முன் தாம் தலை குனியத் தக்க நிலை ஏற்பட்டுவிடுமே என்று உடனே தலை மறைந்துவிட்டார். சதாசிவம் என்ற தமது இயற்பெயரைக் காமேசம் என்று மாற்றிக்கொண்டு, அயல்நாடு சென்றார். அங்கே இன்ஜினீயரிங் பயிற்சிபெற்றுக் கல்கத்தா திரும்பினார். கல்கத்தாவில் வேலையில் அமர்ந்து, ரோகினியை மணந்துகொண்டார். ஆனால் அந்த உத்தமிக்கு, தான் வேறொருத்தியின் இடத்தை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருந்தது

தெரிந்துவிட்டதோ, என்னவோ? உரியவளுக்கு அவ்விடத்தைக் காலி செய்து கொடுத்துவிட்டுக் கண்களை மூடிவிட்டாள்!

டேயின் மனத்தத்துவ வைத்தியம், ஆராய்ச்சி நிலையிலேயே, பிரபாவின் நோயைக் குணப்படுத்திவிட்டது. மனத்தத்துவ வைத்தியர் டே, பிரபாவுக்குக் காணாமற் போன அவள் கணவரைத் தேடிக் கொடுத்தது மாத்திரம் அல்ல; மகளை இழந்து துயரத்தில் ஆழ்ந்திருந்த அவளுக்கு முறையான மகள் ஒருத்தியையும் கிடைக்கச் செய்தார். மகள் மாத்திரமா? அந்தக் குழந்தையைத் தாலாட்டிச் சீராட்ட ஒரு விசைத் தொட்டிலையும் அளித்துவிட்டார்!

முற்றும்

கிரகணம்

இந்தக் 'கிரகணம்' அபலைப் பெண் பிரபாவின் கதை. அவள் அண்ணாவின் பங்குதான் இந்தக் கதையில் அதிகம். மனப் பிராந்தி பிடித்து, அல்லலுறும் பிரபாவுக்கு மனத் தத்துவ முறையில் சிகிச்சை செய்ய அண்ணனின் விருப்பப்படி டாக்டர் நரேஷ் குமார் டே முயற்சி செய்கிறார். ஆசிரியர் மாயாவியும் அவர் நண்பர் விஜயராகவனும் இந்த நாவலில் முக்கியமான திருப்பங்களை ஏற்படுத்தும் பாத்திரங்களாக வருகிறார்கள். முதலிலிருந்து கடைசி வரையில் கதையில் ஒரே விறுவிறுப்பு; ஓட்டம். பிரபாவின் மனப் பிராந்தி தீரும் வரையில் கதையின் வேகம் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. கதையம்சமும் குணசித்திரமும் விறுவிறுப்பும் நிறைந்த அருமையான குறு நாவல்.

குறு நாவல்கள்

கட்டைப்பிரமசாரி (வங்காளி) -

சுபோத் வச: த. நா. சேனாபதி

'பெண், ஒரு மாயப் பேய்' என்ற வாக்கைப் பரிபூரணமாக நம்பி வந்த அருண்ணின் வாழ்வில் எதிர் பாராமல் ஒரு பெண் வந்து குறுக்கிடுகிறாள். வெறுக்க வெறுக்க அவள் நினைவு ஒட்டிக்கொண்டே யிருக்கிறது. இறுதியில் ஹால்யமான முடிவு.

நு. 1 - 0 - 0

வெறும் மனிதன் (மலையாளம்) -

உருபு: சங்கர நாராயணன்

அப்பா, அம்மா யார் என்று தெரியாத அப்பாவி, தன்னையே கைவிட்டுச் சென்ற மனைவிக்கு ஆபத்துச் சமயத்துக்கு உதவி செய்ய வந்துவிட்டான். பணம் வசதி, மதம் எல்லாம் மாறினாலும் அவன் உள்ளம் மட்டும் மனித உள்ளமாகவே இருக்கிறது. ரசமான கற்பனை.

நு. 1 - 4 - 0

காந்த மலர் (தமிழ்) - பி. எம். கண்ணன்

ஹிந்து - முஸ்லிம் கலகத்தில் சிக்குண்டு வாழ்வில் பலவகைத் துன்பங்களை அநுபவித்த ஒரு பெண்ணின் பையன் தந்தையிடம் மீண்டும் திரும்புகிறான். அந்தச் சிறுவனின் சித்தியின் உள்ளத்திலும் தகப்பனின் சிந்தனையிலும் தோன்றும் எண்ண அலைகளை உணர்ச்சியுடன் கதையாக்கி யிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

நு. 1 - 8 - 0

கலைமகள் காரியாலயம், மயிலாப்பூர், சேன்னை-4.